

SEÇİME KARŞI HALKIN ÖFKESİNİ SAHIPLEN!

Halkın birikmiş öfke ve tepkisinin kaynağı emperyalizmin uşağı patron-ağa devletidir. Onun faşist kliklerinin halkın öfkelerini ve tepkisini kendisine destek haline getirmesine izin vermeyelim. Kararsız ve tutarsız orta sınıf reformizminin halkın muhalefetini faşist kliklerin kuyruğuna takan çizgisine izin vermeyelim. Halkın öfkelerini ve tepkisini devrim için seferber edelim. Onu en güçlü şekilde sahiplenip daha güçlü örgütlenmeler, daha fazla hak ve özgürlük mücadelesi ve kurtuluş için savaşı bir niteliğe kavuşturalım. Halkı kimin ezeceğinin belirleneceği seçimlerde oy kullanmayalım.

KOLEKTİF DOĞRULTU

Zorlu Zamanlar ve Seçim Hakkımız

SAYFA 12-13

özgür gelecek için

Yeni Demokrasi

15 MART-29 MART 2023

SAYI: 133

FİYAT: 7 TL

ISSN: 2630-5526

gazetesi

Seçim Rüzgârında Değil DEVİRİM GÜZERGÂHINDAYIZ

GÜNCEL

5

ACIYLA MAYALANAN ÖFKE İHMALİ UNUTTURMAYACAK

“Devlet nerede” söylemi gündemde yer almaya devam ediyor. Deprem bölgelerindeki kitleler için “devlet nerede” isyanı ise daha çarpıcı. Yardımların ulaşmadığı köylere tüccar ulaşıyor! Tüccarlar mahsulleri maliyetinden daha aza alarak sözde yardım sağlıyor. Öyle ki tüccarlar “sizden bu ürünleri kimse almaz” diyerek ucuz fiyata mahsulleri alıyor.

GÜNCEL

8

KIZILAY VE AFAD KOKUŞMUŞ DÜZENİN AYNASIDIR

Depremle birlikte yaşanan rezillik silsilesi yapılabileceği söylenen her şeyin göz boyamaktan, halkı beklentiye sokarak aldatmaktan başka bir şey olmadığını gösterdi. Bunun ortaya çıkardığı sonuçlar değişmez bir biçimde her afetin felakete dönüşmesi, halkın uğradığı can ve mal kaybının devasa boyutlara ulaşması olmuştur.

DÜNYA

20

KAPIDA BEKLEYEN ÜYELİK: İSVEÇ VE FİNLANDIYA

TC devleti de aslanlar masasında kendisine oynayacak bir rol bulmuştur. İsveç için “iade” ve “terör” kozunu bulduğu her fırsatta dilendirmektedir. Aciliyeti olmayan üyeliği TC kendisi için bir koz olarak kullanabilmektedir. Ara ara gündeme gelen üyelik Ukrayna'nın üyelik talep etme sürecine benzerdir. Ukrayna da NATO üyesi olmak istemiş ve bu Rusya'nın işgali için bir bahane olmuştur.

YDK ve MÇD 8 Mart vesilesiyle Elbistan köylerindeki kadınlarla buluştu

MARŞ- 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde kadınlar Elbistan'da buluştu.

Yeni Demokrat Kadın (YDK) ve Munzur Çevre Derneği (MÇD) Elbistan köylerinde 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü vesilesiyle köylerdeki kadınlarla bir araya geldi. Köyde yaşamın zorluklarından söz eden köylü kadınlar depremle birlikte yaşamın daha zor bir hale geldiğini ifade ettiler. Eski evlerine girmeye korktukları için düzenlerinin bozulduğu ve dağınık yaşamda yemek yapma, banyo ve çocukların bakımının zorlaştığını söyledi.

Yoğun emekle koşulları zorlayan kadınlara deprem koşullarında dahi toplumsal cinsiyet rollerinin dayatıldığı görüldü. YDK temsilcisi tarafından yapılan konuşmada zaten can güvenliği olmayan kadın ve çocukların kurulan çadır kentlerde can güvenliğinin olmadığını, tedbirlerin sağlanmadığı belirtildi. 8 Mart'ın kadın mücade-

lesinde önemli bir anlam taşıdığı vurgulanarak kadınları yok sayan, katleden sisteme karşı örgütlenme çağrısı yaparak 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'ne selamlandı.

Elbistan köylerinde 8 Mart vesilesiyle bir araya gelen kadınlar deprem ve kadın gündemiyle tartışmalar yürüttü. Konuşmalarda 8 Mart'ın mücadeleye günü olduğunu belirtilerek kadınların yaşamın her alanında üreten bir yerde dururken sistem tarafından hep yok sayıldığı söylendi. Köylü kadınların da üretim süreçlerinde etkin özneler olduğu, bu anlamıyla yaşamla kurduğu bağın gücüne dikkat çekildi.

Buluşmada söz alan köylü kadınlar depremin kendilerini ciddi bir şekilde etkilediğini söylediler. Evlerine giremediklerini buldukları köyde çok yıkım olmamasına rağmen çok etkilendiklerini, daha çok yıkım ve can kaybının olduğu yerlerde insanların hangi koşullarda yaşadığını tahmin edemediklerini ifade ettiler.

İzmir'de depremzedeler konteynerlerden çıkarılmak isteniyor

HABER MERKEZİ- İzmir Valiliği, İzmir depreminde evleri yıkılan ve hâlâ evleri teslim edilmeyen kişileri yerleştirildikleri konteynerden çıkartmak istiyor. Gerekçe olarak Marş depreminden etkilenen depremzedelerin yerleştirilecek olmasının olduğu söylendi.

İzmir'de 30 Ekim 2020 tarihinde meydana gelen depremde 119 kişi hayatını kaybetti, yüzlerce kişi de yaralandı. Bayraklı ve Bornova ilçelerinde çok sayıda bina yıkıldı, binlerce kişi ise evsiz kaldı.

İzmir Valiliği ve AFAD tarafından kurulan Bayraklı Geçici Konaklama Merkezi'nde bu süre zarfında bine yakın depremzede konakladı. Halen

yaklaşık 200 aile yaşamını sürdürüyor.

Geçtiğimiz günlerde Bayraklı Geçici Konaklama Merkezi Yönetici Yardımcısı Şuayip Üner, bölgeye gelecek yeni konteynerlerde 6 Şubat'ta yaşanan ve büyük yıkıma neden olan Marş merkezli depremlerden etkilenenleri ağırlayacaklarını söyledi.

Konteynerlerde yaşayan depremzedelerin kalıcı konut sorunu aradan geçen zamana rağmen çözülmezken depremzedelere geçen hafta, bugün Geçici Konaklama Merkezi'ni boşaltmaları için tebligat gönderildi. Kentte kalan depremzedeler, dün bir araya gelerek tahliye kararına tepki gösterdi.

"Berkin Elvan Oyun Parkı" tabelasına polis "siyasi" olduğu gerekçesiyle el koydu

HABER MERKEZİ- Malatya'da depremzede çocuklar için kurulan "Berkin Elvan Oyun Parkı" tabelasına, polis "siyasi" olduğu gerekçesiyle el koydu.

Malatya'nın merkez Yeşilyurt ilçesinde bulunan Halkların Demokratik Partisi (HDP) koordinasyon çadırları-

nın yanına depremzede çocuklar için kurulan Berkin Elvan Oyun Parkı'nın tabelasına polis el koydu. Halkların Demokratik Partisi (HDP) Gençlik Meclisi'nin kurduğu oyun parkı için hazırlanan ve girişe konulan "Berkin Elvan Oyun Parkı" yazılı tahtadan tabelaya el koyan polis, ismin "siyasi" olduğunu öne sürdü.

Alında Kılıç Yarası: Armenak belgeseli nisan ayı boyunca gösterime girecek

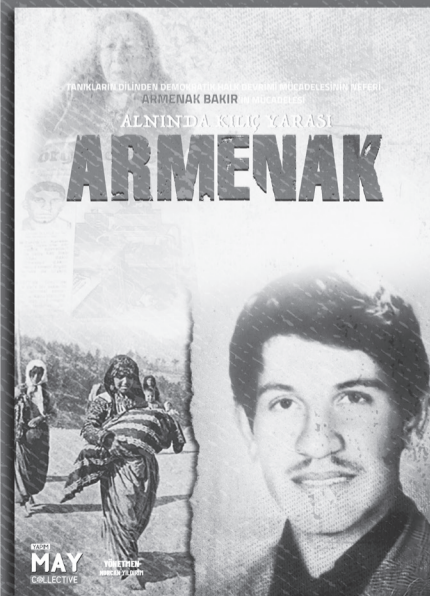
AVRUPA- Alında Kılıç Yarası: Armenak belgeseli Avrupa'nın 18 kentinde Nisan ayı boyunca gösterime girecek. partizanmlm.27.net sitesinde yer alan haberde belgesel gösteriminden elde edilen gelirin depremzedelere aktarılacağı belirtildi.

Belgesel gösteriminin yapılacağı yerler:

- Bern/İsviçre
- Basel/İsviçre
- Hamburg/Almanya
- Stuttgart/Almanya
- Linz/Avusturya
- Neu – Ulm/Almanya
- NANTES/Fransa
- Wörgl/Avusturya
- VERVIERS/Belçika
- INNSBRUCK/Avusturya
- ZURICH/İsviçre
- ALTACH/Avusturya
- TERNITZ/Avusturya
- ROTTERDAM/Hollanda
- STRASBOURG/Fransa
- ZAVENTEM-BRÜKSEL/Belçika

ARMENAK

KOMÜNİST BİR ERMENİ VE ÇİZDİĞİ KURTULUŞ YOLU!

DEPREMZEDELERLE DAYANIŞMA ETKİNLİĞİ

BELGESEL GÖSTERİMİ

- 31/03/2023 - 19:30
Riedbachstrasse 102 3027 BERN
- 02/04/2023 - 15:30
Steinenvorstadt 55 4051 BASEL
- 08/04/2023 - 17:00
Nobistor 33- 35 22767 HAMBURG
- 09/04/2023 - 14:00
Möhringer Str. 56 70199 STUTTGART
- 09/04/2023 - 14:00
Melichar strasse 8 4020 LINZ
- 14/04/2023 - 14:00
Schwabenstr. 41 89231 NEU-ULM
- 15/04/2023 - 17:00
Martin Pichlerstrasse 21A 6300 WORGL
- 15/04/2023 - 18:00
Quai de la VESDRE 41 4800 VERVIERS

- 15/04/2023 - 17:30
4 rue de la Catalogne 44240 LA CHAPPELLE-SUR-ERDRE/NANTES
- 16/04/2023 - 15:00
Anichstrasse 36 6020 INNSBRUCK
- 16/04/2023 - 14:00
Stauffacherstrasse 60 8004 ZURICH
- 23/04/2023 - 15:00
Swiezerstr 3 6844 ALTACH
- 23/04/2023 - 13:30
Wimpasing Kino TERNITZ
- 23/04/2023 - 14:30
Grotekerplein 5 3011 GC ROTTERDAM
- 29/04/2023 - 16:00
10 Rue de l'Ardèche 67000 STRASBOURG
- 13/05/2023 - 20:00
Imperiastraat 14 1930 ZAVENTEM-BRÜKSEL

*NÜRNBERG ve VİYANA'da gerçekleştirilecek etkinliklerin tarihi ve adresi paylaşılacaktır.

PARTİZAN

POLİTİK GÜNDEM

SEÇİME KARŞI HALKIN ÖFKESİNİ SAHIPLEN!

6'lı Masa, Meral Akşener'in Kemal Kılıçdaroğlu'nun adaylığına itirazından dolayı 2 Mart'ta ciddi bir sarsıntı yaşadı. Kılıçdaroğlu'nun adaylığını "kazanacak aday" argümanı ile reddeden Akşener, İmamoglu ya da Yavaş'ın cumhurbaşkanı yardımcılığına açık kapı bırakılmasına "ikna" olarak 6 Mart'ta masadaki yerini aldı. 5 günlük muhalefet içi krizin halkın çıkarları üzerinden bir çatışmaya dayanmadığı açıktır. Zira halk depremin yarattığı yıkıcı, ezici, boğucu sonuçlarla uğraşıyordu ve bu ekseninde hükümeti, hatta daha çok da devleti suçlayan bir öfke içindeydi. Bu koşullarda muhalefet cumhurbaşkanı adayının kim olacağı gibi derin (!) bir yarılma yaşıyor, bunun kavgasını sürdürüyordu. Kendi içlerindeki güç dengelerinin dağılımı mücadelesine kilitlenmiş, olası iktidardan nemalanmaya kodlanmış faşist ittifak önce dalgalandı, sonra "büyük pazarlıkta" ortaklaşmayı sağlayan bir yoğunlaşmayla yeni dengesini buldu. İlkeler üzerinden inşa edildiği söylenen Millet İttifakı'nın bu iddiasına rağmen adayını ancak dağılmaya götürecek türden basit bir pazarlığın ürünü olarak ilan etmeyi başardığından söz etmek gerekmektedir. Karşımızda sağlıklı, halkın öfkelerini meşru ve doğru kabul eden bir muhalefet olmadığı açıkça görülmüştür. Gerici, faşist niteliği bir yana "tek adam rejimi"ne karşı bile ortak hareket etmekte zorlanan bu muhalefet sadece hayal kırıklıklarına işaret etmektedir.

Millet İttifakı bileşenleri herkesin gözü önünde, açık bir restleşmeyle masadan kalkıp sonra yeni pazarlıkta uzlaşarak ciddi bir güvensizlik problemi yaşadıklarını sergilemekten çekinmediler. Millet İttifakı, AKP-MHP ittifakına yönelmiş halk öfkelerini ve tepkisini şimdikinden çok da farklı olmayacak kendi iktidarı için kullanan bir siyasi hat üzerindedir. Bunu ortaklaşmış ilkeler doğrultusunda devletin dümenine geçerek bir restorasyonla, "iyileştirilmiş bir eskiye doğru" değişimle ve bu yolla aynı cumhuriyetin ikinci yüzyılına "demokratik bir ülke" olarak girme iddiasıyla yapacaklarını belirtiyorlar. İşte 2-6 Mart aralığında yaşanan siyasi kriz halk lehine vaat ettikleri her şeyin birer yalan olduğunu gösterdi. Bir kez daha görüldü ki halkı yalanlara boğmak onların tek gerçeğidir.

Dümenle oturduklarında Maraş merkezli depremlerin sonucunda tanıklık ettiğimiz halk düşmanlığını sürdür-

mekten başka bir yol izleyemeyeceklerini de iktidardan nemalanma üzerine kurulu pazarlıklar sonucu cumhurbaşkanı adayını açıklarken verdikleri seçim startı ile ilan etmiş oldular.

Millet İttifakı'nın 2-6 Mart arasındaki yap-boz sürecine kilitlenmiş de gelişmelerin umduğu yönde olmamasının hüsrânını yaşadığı anlaşılan Cumhuriyet İttifakı ise yap-bozun sonuçlanmasıyla birlikte seçimin hangi tarihte yapılacağına dair tartışmayı 14 Mayıs'ı seçim tarihi ilan etmesiyle ve bunun resmî gazetede yayınlanmasıyla sonuçlandırdı. Şimdi bu iki faşist ittifakın seçim yarışında irili ufaklı birçok gücün hizalanması mücadelesi de ete kemiğe bürünmeye başlayacaktır. Halk önümüzdeki dönem kimin ezeceği, sömüreceği, katledeceği, yokluğa ve yoksulluğa sürükleyeceği, temel hak ve özgürlükler mücadelesine karşı devlet sopasını kimin kullanacağı mücadelesi, seçimde kimin kazanaacağı mücadelesi de başlamıştır!

Bu aynı zamanda ekonomik kriz içinde, hak ve özgürlüklerin sürekli gasp edildiği, baskı altına alındığı koşullarda halkın öfkelerini sönmüştürme, yok etme mücadelesidir. Seçim eksenli saflaşmanın temelinde bu mücadelenin olduğunu kavramadan atılacak adımlar gaflet ve dolayısıyla halkın kurtuluş olanağına ihanet olacaktır.

FELAKET 100 YILLIK FAŞİZMDİR

Seçim merkezli bu mücadele depremlerle ortaya çıkan devlet gerçekliğine karşı birikmiş ve yer yer taşmış halk tepkisinin Millet ve Cumhuriyet İttifakı arasında kısaca alınması ve halkın bir kez daha kurtuluş yolundan uzaklaştırılması mücadelesidir. Deprem felaketinde halk için olmadığı apaçık ortaya çıkan bu devletin dümeninde olma mücadelesini halkın mücadelesi ya da demokrasi mücadelesi gibi göstermektir söz konusu olan.

Büyük deprem felaketinde asla unutmamamız gereken, devletin gerçekte ne için ve kimler için olduğunu bilince çıkarmamıza olanak veren gerçekler yaşandı. Bunlar 100 yıllık aynı devletin gerçekleridir ve yüz yıllık gerçekler olarak kavranmalıdır. Depremde görüldü ki halkın çıkarlarına göre esaslı bir hazırlık yoktu. Tedbir yoktu. Deprem nedeniyle toplanan vergilerin deprem için kullanılmadığı gerçeği var. Arama kurtarma çalışmaları için 5 yıldır eğitim yok. AFAD yönetiminde afet koşullarına vakıf, yetişmiş ele-

man yok. Çok önemli ilk üç gün içinde teçhizat yok, makine yok, vinç yok. Kurtarma için seferberlik yok. Battaniye, çadır yok... Kısacası halkın ihtiyaçları söz konusu olunca devlet yok.

Ancak depreme yardıma koşana gözüaltı ve soruşturma var. Kızılayın stoklanmış çadırlarını, battaniyelerini, gıda malzemelerini kâr uğruna satma var. Çökmüş bankaların kasalarını kurtarmak için vinç var. Kader planıyla uyumlu tatlı rant için şirketler ve hemen hazır kararnamele, projeler var. Takdir-i ilahinin buyrukları var. Çürük yollar, hastaneler, hava limanları var. Bağıra bağıra yardım isteyen halka hakaret, aşağılama, küfür var. Terörist deyince 15 dakikada binlerce askerini seferber eden; ama halkı enkaz altında kurtarmaya gelince kıpırdamayan ordu var. Katledilen yüzbinlerce insan, yitip memleketler, milyonlarca insanı perişan eden göç var. Tepeden tırnağa halk düşmanlığı var.

Şimdi bu devletin dümeni için kıyasıya, kıran kırana bir yarış söz konusu. Bu rezil yarış henüz başlarken, halk eziyet içindeyken olası seçim hileleri tartışılmakta. Üstelik sadece muhalefet değil, iktidar sahipleri de bu tartışmaya başladılar. Halk Millet İttifakı ve Cumhuriyet İttifakının arasında "kırk satır mı kırk katır mı" tercihine zorlanmaktadır. Bunun bir faşist cendere olduğunu halkı çaresizliğe mahkûm edildiğini tam bir kararlılıkla ifade etmeli, bunun mücadelesini vermeliyiz. Devletin başına geçme yarışında halka sadece geleceksizlik vaat edilmektedir. Demokrasi, "tek adam rejimini alt etmek" gibi amaçlar halkın çıkarları için değil bir avuç egemenin çıkarı için mücadeledir.

REFORMİSTLERİN ROLÜ

Faşist ittifakların halka verecekleri hiçbir şey kuşkusuz yok. "Demokrasi havarisi" kesilen, halkın ezilmesini, yoksulluğunu, yoksunluğunu dilinden düşürmeyen, hırsızları, 5'li çeteyi, rantçıları düşman ilan eden Kemal Kılıçdaroğlu ile orta sınıf reformist güçlerin de başı dönmüştür. Kemal Kılıçdaroğlu HDP'den TİP'e, TKP'den Sol Parti'ye birçok reformist hareketi pazarlıkla ya da pazarlıksız, dolaylı veya dolaysız kendine çevirmeyi başarmıştır. Faşist güçlerin halkı kandırarak, aldatarak için kolaylaştırıcı rolü vermekten asla geri durmadığı orta sınıf reformist hareketler işçi sınıfının, küçük burjuvazinin, Kürt halkının muhalefetini, öfkelerini kendi tutarsızlığında boğmaya iştahlı bir şekilde ha-

zırlanmaktadır. Egemen sınıfların mücadelesi çerçevesinde gerçekleşen bu tarihsel ve sınıfsal oyun bu seçimlerde bir kez daha karşımıza çıkmaktadır, çıkacaktır. Alevi kimliğiyle, mütevazı yaşamıyla Kemal Kılıçdaroğlu ikinci yüzyıla restorasyonla başlamanın fırsatı olarak pazarlanmaktadır. Deprem felaketinin güçlü bir şekilde açığa çıkardığı halkın sisteme öfkesi ve tepkisi, o sistemin dümenine oturacak olanların kaldırıcı, destek gücü olarak kullanılmaya çalışılmaktadır. Tutarsız ve kararsız orta sınıf reformist hareketlerin parlamentarist hayalleri, sistem içi iyileştirmelere bel bağlayan çizgileri hiç kuşkusuz Kemal Kılıçdaroğlu destekçiliğiyle halkın bilincini olabildiğince karartmaya kilitlenecektir.

DÜŞMANLIĞIN VE İNKÂRIN DİZGİNSİZLİĞİ

14 Mayıs seçimleri kimlikleri ve karakterleri belli adaylarla birlikte halk yığınlarının bölünmesini de içerecektir. Kürt ve Alevi kimliği taşıyan aday bu kimliklere yabancı, kimliklere dayalı demokratik hakları önemsiz gören bir şovenizm mücadelesi içinde olacağı yarış yaşanacaktır. Hem Millet hem de Cumhuriyet İttifakı dar bir çerçevede ve zıt yönlerden ezilen ulus ve inançlara yönelik düşmanlığı besleyecek bir siyasi çizgide demirleyeceklerdir. Cumhuriyet İttifakı Kürt ve Alevi kimliklerini açık hedef haline getirirken, Millet İttifakı bu ezilen kimlikleri taşıyan bir kişinin de pekâlâ devletin başına geçerek faşizmin tüm kurucu felsefesini sürdürebileceğini propaganda edecektir. Bu seçim aynı zamanda ezilen Kürt ulusunun ve Alevi inancının daha fazla şovenizme, aşağılanmaya, yok sayılmaya, sistem içine hapsedilmeye çalışıldığı bir seçim olacaktır.

Halkın birikmiş öfke ve tepkisinin kaynağı emperyalizmin uşağı patron-ağa devletidir. Onun faşist kliklerinin halkın öfkelerini ve tepkisini kendisine destek haline getirmesine izin vermeyelim. Kararsız ve tutarsız orta sınıf reformizminin halkın muhalefetini faşist kliklerin kuyruğuna takan çizgisine izin vermeyelim. Halkın öfkelerini ve tepkisini devrim için seferber edelim. Onu en güçlü şekilde sahiplenip daha güçlü örgütlenmeler, daha fazla hak ve özgürlük mücadelesi ve kurtuluş için savaşı bir niteliğe kavuşturalım. Halkı kimin ezeceğinin belirleneceği seçimlerde oy kullanmayalım.

DEPREM BÖLGELERİNDE PATRONLARIN SALDIRILARI: İŞTEN ATMALAR

6 Şubat günü merkez üssü Maraş olan ve 11 ilde hissedilen depremle birlikte sistemin yarattığı o görüntü yıkıldı. Binlerce kişi sorumluluk, rant uğruna katledilmişken yüz binlercesi bugün evsiz kaldı. Bunun adı "kader" oldu, "takdir-i ilahi" oldu. Hâkim sınıflar, sistemlerinin açıklarını maskeleyerek adına kader güzellemesi yaparlar, ancak bu "kader" in olumsuz sonuçlarının neden hep işçi sınıfı ve halkı etkilediğine dair hâkim sınıfların bir açıklaması yoktur. Bu reva görülen kader neyin kaderiydi? Bu kader; hâkim sınıfların sistemlerini sürdürmek adına, bize açlığı, yoksulluğu, ölümü reva görmesinden başka bir şey değildir. Bugün depremin yarattığı yıkımın sonuçlarını tartışıyoruz. Yüz binlerce insanın katledilmesini... Oysa bu sistem zaten öldürüyor. Bugün iş cinayetlerinde, kadın cinayetlerinde binlercemiz katlediliyor. Soma'da yüzlerce maden işçisi katledildiğinde de adı "kader" oldu. İşte bu yüzden bir yanıyla "kader" denilip bir yanıyla müteahhit avına çıkılmaya başlandı. Depremin sorumluları müteahhitlermiş gibi tutuklamalar başladı. Böylece devlet üzerinden tüm bu yıkımın sorumluluğunu atıyordu.

Bugün enkaz altında kalanlara yardım edemeyen, tüm kurum ve kuruluşlarıyla hazırlıksız olan ve katliamı derinleştiren bir devlet gerçekliği var. Devletin tüm araçlarına rağmen ilk andan örgütlenemeyip, maden işçilerinin ilk gecedeki enkazda kalanları kurtarmak için yola çıkması örgütlülüğün bilinçle, dayanışma iradesiyle bütünleştiğini bize gösterdi. Çünkü enkazda kalmanın ne demek olduğunu en iyi maden işçileri biliyordu. Elbette patronlar bir yanıyla deprem bölgesine yaptıkları yardımlar ile reklam yaparken diğer yanıyla deprem bölgesine yardım için giden işçilerini

işten çıkarmaktan da geri durmadılar. Hiç kuşkusuz burjuva-feodal sistemin iki yüzlü siyaseti tam da bunu gerektirirdi!

Depremi duyar duymaz deprem bölgelerine koşan işçiler, hiçbir gerekçe gösterilmeden işten çıkarıldılar. İşçilerin işten atılmalarında ortak bir nokta var: O da iş yerlerinden izin alıp deprem bölgelerine gitmeleri. Hem Ümit Şimşek hem de Fettullah Kaya iş yerlerinden izin alarak deprem bölgelerine gittiler ancak ikisi de işten atıldılar. Bir de üzerine iki işçisinin de deprem bölgesinde oldukları vakit kadar ücretlerinden kesinti yapıldı. Patronlar nereden kâr edeceklerinin derdine şimdiden düşmüşlerdi. Bir yandan deprem bölgelerine "yardımlar" toplayan patronlar bir yandan deprem bölgesine yardıma giden işçileri işten atıyordu! Piya Gıda işçisi Ümit Şimşek, Akkuyu Nükleer Santrali'nde çalışan 30 işçi, LC Waikiki'nin Gebze'de bulunan deposunda Talha Nakliyat bünyesinde çalışan depo işçisi Serkan Yılmaz, Adıyaman'da Dominos Pizza'da çalışan 11 işçi ve daha nice işçi deprem bölgesine yardıma gittikleri için hukuksuzca işten çıkarıldı. Depremzedelere yardıma gitmek işten çıkarmanın "gerekçesi" haline getirilirken diğer yanıyla deprem bölgelerinde birçok depremzede işbaşı yapmaya zorlandı.

Depremlerin devam ettiği sürelerde birçok şehirde işçiler çalışmaya zorlandı. Yıkımın olduğu şehirlerde de işçiler enkaz altından çıkıp çalışmaya zorlandı. Tek derdi kârı olan patronlar, enkaz altındaki yakınlarından haber bekleyenlerden, ailesini kaybedenlerden, evi yıkılmış olanlardan tüm acılarından sıyrılıp yalnızca patronu için çalışan ve üreten bir robot olmasını bekleyerek alelacele işbaşı

yapmasını istedi. Depremin yıkıcı etkilerini yaşayan Antep OSB'de yer alan Merinos Halı, Gülsan Holding, Gürteks, Flora Halı ve Ekonet patronları da 13 Şubat Pazartesi günü işçilerin işbaşı yapmalarını istedi. Depremden sadece bir hafta sonra... PTT'de depremin psikolojik, ekonomik vb. etkileri devam ederken deprem bölgesinde çalışanlarına 1 Mart itibarıyla işbaşı yapmalarını belirtti. A101 deprem bölgelerine bir yanıyla yardım gönderirken, kendi çalışanlarını ise ücretsiz izne çıkaracağını duyurdu. Yardımlarını afişe edenler, çalışanlarını sessiz sedasız ücretsiz izne gönderme çabasıydılar. Bir yanda "yardım" toplayıp ikiyüzlülüğünü saklamaya çalışanlar bir yanda da emeğiyle deprem bölgesine koşan, halkımıza yardım etmek için seferber olan işçiler var. Ancak hâkim sınıfların bu pervasızlığı, bu saldırganlığı bu denli açıkça yapmasının nedenleri var. Devrimci hareketin zayıfladığı, gerilediği aşikâr. Ancak bugün işçi sınıfının öz örgütüllükleri dediğimiz sendikalar sadece yardım TIR'ları göndererek, göstermelik açıklamalar yaparak süreci geçiştirmekle yetindiler. Sendikalar değil milyonları toplayarak mitingler örgütlemeyi, hâkim sınıflara baskı gücü oluşturmayı bırakalım bugün tekil bir çalışanın arkasında durmaktan bile aciz durumdadır. Misyonunu, neye hizmet etmesi gerektiğini unutan sendikalar sayesinde hâkim sınıflar işçi sınıfına karşı bu kadar pervasız olabiliyor. Yalnızca yardım etmek devlet gerçekliğinin üstünü kapatmaktan öteye gitmez. Halkın yaralarını sararken ona bilinç taşımazsak devletin de yaralarını sarmış oluruz. Bu nedenle sendikalar deprem bölgelerine "yardımsever" politikalarının yanısıra işçi sınıfına ve halka bilinç vermeyi, onları harekete geçirmeyi hedeflerse daha çok "yardım" yapmış olur.

KADER DENİLEN ÖRGÜTSÜZLÜKTÜR!

Maraş depremlerinin üzerinden bir ayı aşkın süre geçmiş durumda. Ne enkazlar kaldırıldı ne de doğru düzgün çadırkentler kurulabildi. Depremin yarattığı yıkımın sonuçları daha çarpıcı bir biçimde görülüyor. Şu ana kadar bile devletin süreci örgütleyemedi, yüzüne gözüne bulaştırdığı, bunu da daha fazla saldıracak halktan gelecek olan en ufak bir tepkiyi dahi engellemeye çalışarak bastırmaktadır. Öyle ki Adıyaman'da "devlet nerede" isyanıyla gündeme gelen hemşire hakkında derhal soruşturma başlatıldı. Enkazlarda binlerce insanı çaresiz bırakan devlet, sağlık emekçisine "devlet burada" cevabını verdi!

Depremin sonuçlarının bu devlet gerçekliğiyle daha yıkıcı olacağı açıktır. Bugün 8 milyonu bulan işsizlik daha da derinleşecek, halk derdine çare bulmak umuduyla göç etme yollarına başvuracaktır ki bu şimdiden başlamıştır. Çevre illere yapılan göçler artmıştır. Bu göçlerle beraber depremzedelerin barınma, iş bulma gibi sorunları ortaya çıkmıştır. Bu belki sadece ekonomik boyutunun bir kısmıdır. Tüm bu yaşanan sürecin psikolojik, sosyal, ekonomik sonuçları boyutlanacaktır. Ancak şunu bilmeliyiz ki bugün nasıl ki halk, dayanışma ruhuyla onca araç ve imkânlarına rağmen devletten daha çok örgütlenerek yine oradaki halkın yaralarını sardıysa bundan sonra da ihtiyacımız olan tek şey budur. Halkın dayanışmasındaki birliği örgütlü mücadele alanlarına çevirmek önemli bir görevdir. Hâkim sınıfların bu dayanışmayı bozma çabası da gelişecek olan mücadeleyi önleme gayretidir. "Kader", "takdir-i ilahi" denilen halkın örgütsüzlüğüdür.

ACIYLA MAYALANAN ÖFKE İHMALİ UNUTTURMAYACAK

Tarım üretimi uzunca bir süredir tartışılır durumdaydı. Özellikle geçtiğimiz yıl üretimdeki sorunlar, baskılar sıklıkla gündeme gelmekteydi. 2022 yılının sonuna doğru kuraklık gündemiyle karşımıza daha yoğun çıkan tarımsal üretim bugün depremler ile birlikte durma noktasına gelmiştir. Deprem yıkımı ciddi boyutlara ulaşmıştır. Sadece sanayi alanları değil köyler de bu yıkımdan ciddi oranda etkilenmiştir. Maraş, Adana, Malatya, Antakya, Adıyaman ve diğer iller tarım ve hayvancılık bakımından önemli iller olarak bilinmektedir. Dolayısıyla depremin etkisinin özellikle tarım ve hayvancılık açısından ciddi problemler yaratacağı öngörülmektedir.

2023 yılına enflasyon, zam, kuraklık ile giren köylülerin beklentisi ektiği ürünün maliyetini çıkarmak üzerinedir. Deprem ardından bu bölgelerdeki köylülerin neredeyse ekim için yapacağı hiçbir şey kalmadı. Zaten enkaz altında yüzlerce yakını kalan köylüler depremin üzerinden belirli bir süre geçtikten sonra üretim alanlarına tekrar dönebildi. Döndüğünde ise depolardaki ürünlerin enkaz altında kaldığı görüldü. Elde kalan ürünler ise tüccarlar tarafından üretim maliyetinden daha ucuza alındı!

DEPREM İLE DEĞİŞEN NEDİR?

Maraş merkezli depremlerin yıkıcı etkisi çok büyük. Şehir merkezlerini adeta yok eden deprem, kırlık bölgeleri de ciddi derecede etkilemiş durumda. Köylerdeki yıkım şehirlere göre daha az olmakla birlikte yıkımın etki çepirine giren köylerin de bakıldığında epey etkilendiği anlaşılmaktadır. Yine de daha güvenli alanlar olmalarından kaynaklı köylerin nüfusu depremden sonra arttı. Zaten şehir, kasaba merkezlerine yakın olan köylere göç hızlı bir şekilde gerçekleşti. Birçok köyde bundan kaynaklı tedarik sorunu baş gösterdi. Şehir merkezlerine dahi ulaşamayan devlet, köylere gitmedi ya da çok geç gitti. Kendi imkânları ile mer-

kezlere ulaşan köylüler yardım ulaştırdı, yardım istedi. Köylerde özellikle ve en sık karşılaşılan tablo enkazları köylülerin kendilerinin kaldırmasıydı. Devletin bu konudaki aciziyetinin en görünür yerleri köylerdi. Depremden üzerinden 1 ay geçmiş durumda. Ege men sınıfların temsilcilerinin "hızlıca inşa edeceğiz" söylemleri ve şovları bitmiş durumda. Zira henüz tonlarca enkaz şehir merkezlerinde duruyor. Köylüler ise kendi kaderine terk edilmiş durumda. Kendi kaderine terk edilme hali ise yeni değil. Zira depremden önce köylülerin sıklıkla dile getirmiş oldukları üretimi ve yaşamı idame edebilme sorunları bugün daha yakıcı bir biçimde hissediliyor. Malatya'da enkaz altında kalan kayısı ağaçlarının, Adıyaman'da geçim kaynağının büyük bir çoğunluğunu oluşturan tütün tarlalarının yok olması, Antakya'nın meyve, sebze üretiminin durmuş olması sorunların somut göstergesidir. Bunun yanı sıra neredeyse binlerce büyükbaş ve küçükbaş hayvan enkaz altında kalarak telef olmuş durumda. Köylülerin tek geçim kaynağı olan tarım ve hayvancılık tükenmiş durumda. Devletin köylüler için maddi destek ve borç silme gibi girişimleri olsa dahi bunların somut olarak köylere gitmemiş olması, bu yardım sözlerinin hiçbir karşılığının olmadığını gösteriyor. Zaten borç yükü altında olan köylülerin borçlarının 1 yıl ertelenmesi gibi trajikomik bir açıklamanın köylüler açısından hiçbir karşılığı yok. Ektiği bu yılki ürünler ile borçlarını ödeyemeyeceklerini defalarca söyleyen köylülerin öfkesi yeni durum karşısında daha fazla artmış durumda. Malatya'dan bir köylünün isyanı bunu özetler durumda: "Devlet malzeme ofisi fiyat açıklamadı. Biz de kurtarılabildiğimiz ürünleri kendi imkânımızla satmaya çalışıyoruz. Burada emek var. Kimseden bir beklentimiz kalmadı artık. Zaten devlet burada 20 yıldır yok."

"Devlet nerede" söylemi gündemde yer almaya devam ediyor. Deprem bölgelerindeki kitleler için "devlet nerede" isyanı ise daha çarpıcı. Yar-

dımların ulaşamadığı köylere tüccar ulaşıyor! Tüccarlar mahsulleri maliyetinden daha aza alarak sözde yardım sağlıyor. Öyle ki tüccarlar "sizden bu ürünleri kimse almaz" diyerek ucuz fiyata mahsulleri alıyor. Köylüler ise, başka bir olanakları olmamasından kaynaklı mahsullerini elden çıkarmak zorunda kaldı. Bu tarz sorunlar deprem bölgelerinin birçoğunda geçerli. Köylülerin bu isyanının evveliyatı asıl dikkat çekilmesi gereken noktadır. Deprem yalnızca var olan durumu kötüleştirdi. Fakat deprem hiç olmasaydı da kriz ve enflasyon koşullarında üretim alanları boşalmaya başlayacaktı. Bugün köylerde artan nüfus ise ihtiyaçların daha fazla sorun olacağını gösteriyor. Başta sorduğumuz soru da bu yüzden önemli. Deprem ile değişen nedir? Deprem ile değişen tek durum, var olan koşulların daha fazla kötüleşmesidir. Depremden önce tarım alanlarının ekimi ve hayvancılık zor koşullarda gerçekleşmekteydi, sorunlar çözülmeyip artmakta, birikmekteydi. Özellikle sık sık dile getirilen maliyet artışlarındaki sorunlar bugün köylülerin karşısına devasa borçlar olarak çıkıyor. Tohum, gübre, ilaç, hayvan yemi gibi temel üretim gereksinimlerinin karşılanması zorlaştı. Üretim yapmaktan başka geçim kaynağı olmayan köylülerin sorunları bugün daha fazla artmış durumda. Devletin aciziyeti, halkı çaresiz ve yalnız bırakması depremlerle olan bir şey değil. Var olan koşullarda da zaten geniş halk kitlelerinin, özellikle de köylülerin görebildiği, hissettiği çelişkilerdi. Bugün devletin köylülere dönük cılız adımlarının hiçbir karşılığı olmamasının sebebi de budur!

KÖYLÜLERİN ÇELİŞKİLERİNİ ALEVLENDİR

Deprem yaratmış olduğu yıkım şehirlerde moloz yığınları ile görünürdür. Bu moloz yığınlarının şehir merkezlerinden kaldırılması, taşınması ayrı bir sorundur. Şehirlerde kalan halkın hemen yanı başlarında enkaz kaldırma çalışmaları sürüyor. Bu çalışmalarında en sık sorun ise asbest ve hava kirlili-

ği... Halkın büyük bir kesimi bu havayı solumakta ve yaşamı için büyük bir risk almaktadır. Molozların döküldüğü alanlar ise başka bir sorunu içeriyor. Molozlar genellikle tarım arazilerine, akarsu yataklarının yakınına, köylerin çevresine dökülmektedir. Bu durum kapsamlı bir sorunu beraberinde getiriyor. Öncelikli olarak insan sağlığı açısından ne kadar riskli olduğu bilinir bir durum. Bunun neden olabileceği diğer sorun ise tarımsal üretimi yok edecek olmasıdır. Malatya'da bunun çok açık örneğini gördük. Malatya/Yeşilyurt ilçesine bağlı 17 köy bu moloz yığınlarından etkilenme riski taşıyor. Bu köylerden biri olan Üzümlü köyünün 667 metre uzağına moloz dökülüyor. Köylüler yolları kapatarak moloz dökümüne engel olmaya çalışsa da jandarma bu eylemi engelledi. Bu yalnızca bir örnektir. Benzer durumların birçok yerde yaşanması kaçınılmazdır. Hem köylülerin sağlığını hem de yaşam alanını tarumar edecek olan moloz dökümü ciddi bir sorundur. Özellikle şehir merkezlerine yakın olduğu için tercih edildiği düşünülürse merkeze yakın civar köyler bu durumdan en fazla etkilenen konumdadır. İlerleyen süreçte tarımsal üretim yapacak olan köylülerin moloz yığınlarından kaynaklı üretim yapması olanaksızdır.

Bugün verili koşullar içerisinde köylülerin çelişkileri görünür, hissedilir durumdadır. Tepkisi büyüyen köylülerin çelişkilerini örgütlemek gerekmektedir. Özellikle orta köylü daha fazla yoksullaşma riski taşımaktadır. Uzunca bir süredir mevsimlik işçi azlığından yakınan orta köylünün bugün iş gücüne ulaşması da zorlaşmış durumdadır. Zaten ürettiğini ucuza satmak zorunda kalan, ürünleri yok olan, enflasyon ve zamlardan üretimi zorlaşan köylülerin sırtındaki küfe büyümektedir. Doğrulması ve yükleri bertaraf edebilmesi için örgütlülük temel ihtiyaçtır. Depremde sıkça söylenen "enkaz altında kalan devlet" söylemi geçici değildir. İlk andaki kadar gündem olmasa da halkın hafızasında bu kalıcı olacaktır. Yeniden inşa söylemlerinin temel sebebi de bu enkaz halini unutturma çabasıdır. Cumhurbaşkanı Erdoğan depremden 14 gün sonra "Mart ayında 200 bin konut inşasına başlayacağız" diye açıklama yapmıştı. Enkazların hâlâ durduğu şehirlerde iki ayda konut inşa edeceğiz söyleminin gerçeklikten uzak olduğu kanıtlanmıştır. Seçim gündeminin hâlâ sıcak olarak tartışıldığı bugünlerde depremin devletin imajında yarattığı yıkım unutturulmaya çalışılıyor. Unutturmayacak olan ise halkın acılarında mayalanan öfkedir.

PATRON-DEVLET İŞ BİRLİĞİNE KARŞI İŞÇİLER KAZANACAK

2023 yılına hak gasplarına, sömürüye, tehditlere ve sermayenin zorbalıklarına karşı mücadeleyi örgütleyerek başlayan MATA Otomotiv işçilerinin direnişi sürüyor. İstanbul Tuzla'da bulunan MATA Otomotiv'de, Birleşik Metal-İş Sendikası üyesi işçiler temel yaşam gereksinimlerini karşılayabilecek ücret talebiyle iş yerinde iş yavaşlatma, durdurma eylemleri gerçekleştirmiş ve nihayetinde grev örgütlenmiştir. İşçilerin ek zam taleplerinin yanında ayyuka çıkardıkları diğer hak gaspları da grev ihtiyacının başlıca nedenlerini oluşturuyor. MATA Otomotiv'in yıllardır asgari ücrete sınırladığı ücretler ve bunun dışında ücret artışı yapmaması, fabrikada insani ihtiyaçların dahi engellenmesi, metal sektörünün insan hayatını etkileyen zımpara ve karbon tozu kullanımı sonrası duş alınabilecek yerin olmaması işçilerin başlıca sorunlarını oluşturuyor. Karbonun kanserojen bir madde olduğuna ve yurt dışında kullanımının bile yasak olmasına rağmen MATA Otomotiv'de bu maddeye yoğun şekilde maruz kaldıktan sonra temizlenemediklerini ifade eden işçiler, bu maddenin zararlı etkisini önleyecek ekipmanlarının olmadığına dikkat çekiyor. Yaşamlarını tehdit eden şartlara karşı tepki gösteren işçiler patronlar tarafından zımpara bölümüne, yani karbon tozuna doğrudan yoğun şekilde maruz kalacakları bölüme sürgün ediliyorlar. Tüm bu zorbalığa, tehdide ve hak gasplarına karşı işçiler işten kaçınma haklarını kullandıklarını söylüyorlar.

SÖMÜRÜ VE ZORBALIK KARŞISINDA GÜNBEĞÜN ÖRÜLEN MÜCADELE

MATA Otomotiv, sınıflar arası çelişkilerin, hâkim sınıf tahakkümünün ve sömürü pratiklerinin timsallerinden biri olarak bugün karşımızda duruyor. İş güvenliğinin yok sayılmasına, mobbing, yaşamı tehdit eden koşullar karşısında işçiler vardiyalarında durumu alkışlayarak protesto etmeye başladı. Patronların yok saydığı talepler işçilerin direnişine köz, eylemliliklerine yeni boyutlar kattı. İşçilerin protestosu servislerden inerek veya binmeyerek, saatlik iş durdurmayı gün boyu işi durdurma pratiklerine dönüştü. Geri adım atmayan işçi sınıfı, mücadelesini sürdürme kararı almışken fabrikanın önü çevik kuvvet polisleri, özel güvenlik ve bodyguardlarla sarıldı. Devletin geciktirmeden uzattığı yardım eliyle patron tehdit-

lerini kaldığı yerden sürdürdü. Devlet ve patron birliği ile somutlaşan saldırılar günbegün şiddetini artırdı. Saldırıyla iradenin kırılması, kırılmasa da en azından zayıflamasını bekleyenler hayal kırıklığına uğradı. Yaşanılan hayal kırıklığı saldırıları pervasızlaştırırken, grevi ortaya çıkaran talepleri de fabrika içinden dışarıya, herkese görünür kıldı. Patron ve devlet zorbalığı altında grev çadırlarını kuran işçiler, saldırılara halaylarla, sloganlarla ve mücadeleyi yükseltme sözleriyle karşılık verdi. Buna karşın patron-devlet iş birliğiyle işçilerin fabrika etrafındaki tuvaletleri kullanmaları yasaklandı, kaldıkları alanın elektrikleri kesildi. Karanlık ve soğuk direniş ateşiyle

bertaraf edildi ve işçiler dayanışma çağrılarını daha yüksek sesle yinelediler. Direnişin ikinci gününde, işçilerin direnişe davet çağrıları karşılık buldu. Birçok yeni işçi, devrimciler ve sendikalar direniş alanına ziyaret gerçekleştirdi. Temsilcilerin ve sendikaların görüşmeleri sonrasında Valfsan fabrikasının tuvaletleri ve çay ocağı işçilere açılırken işçiler geceyi dışarıda geçirdi. MATA'nın ve devletin işçilere yönelen saldırılarını protesto etmek için örgütlenen işçiler fabrika önünde bir eylem gerçekleştirerek kararlılıklarını gösterdi. Çadır kurumları direnişin ikinci gününde de sürdü. Gece vardiyası değişimi sırasında güvenlik amirinin işçi servisine binerek tehditler savurmasına o anda işçiler tarafından tepki gösterilerek engellendi. Bu engelleme karşısında polis barikatlarıyla işçilerin önüne geçildi. Barikatın arkasında amirin polislerce kaçırılmasıyla işçiler, hiçbir tehdidin gerçeğin önüne geçemeyeceğini gösterdi. Üçüncü gün, işçilerin kitlesel olarak katıldığı yürüyüşle baş-

ladı. Yürüyüş, serbest bölgede sonlanırken orada bekleyen diğer sendika üyeleri ile buluşma gerçekleşti. Hep bir ağızdan dayanışma ve mücadele sloganları atan kitle, meşale yakılması bahane edilerek polis tarafından engellenmeye çalışıldı. Polisin tüm girişimleri sonuçsuz bırakılarak işçiler yürüyüşlerini tamamladı.

HÂKİM SINIF KURNAZLIKLARI TUTMADI İŞÇİLER SINIFINDAN YANA TAVIR ALDI

Patron-devlet birliğinin saldırı ve tehditlerini bertaraf eden işçi sınıfına karşı egemenler çaresizlik içinde boğulma irkilmesiyle pratiklerinde değişikliğe gitmek zorunda kaldı.

nişteki işçilerin alana alınmamasını tembihledi. İşçiler, çadırlarını serbest bölgelere kurarak direnişleri sürdürdü. Tartışmalar sürerken, patron ile valinin ortaklığı ayyuka çıktı. Patron, valilik izniyle alanı boşaltmış ve işçileri devletin de desteğiyle "işgalci" ilan etmişti. Kaynarca Salonunda değerlendirmede bulunmak için salonu hınca hınç dolduran işçiler ise patronlara ve devlete tüm saldırı ve tehditler karşısında daha da kitlesel-leşerek cevap oldular.

Kitlesel buluşmanın ardından, işçilere mesaj olarak işten atıldıkları bildirildi. İşten atılmanın kılıfı da yine patronlar tarafından acemice ve acelece belirlenmişti: sanal medya paylaşımları. Fiili saldırılar sonrasında işten atılmaların yaşanılması işçilerin mücadelesinde de yeni bir haklılık yarattı. Direniş için bir gerekçeye daha sahip olan işçiler kazanım için mücadelelerini sürdürme kararı aldılar. Bu hamlesi de elinde patlayan patron son bir mesaj daha gönderdi: İş yeri belirli bir süre kapalı kalacak, üretim yurt dışında sürecek. Fabrikanın kapatılmasından dolayı işçilerin bir kez daha karşı karşıya kalacakları hak gaspları için ise direnişteki işçilere herhangi bir açıklama yapılmazken çalışmaya devam eden işçilere hak kaybınız olmayacak açıklaması yapıldı. İşçiler ise üretimin yurt dışında yapılacağını, patronun beceriksiz yeni bir hamlesi olarak gördüler ve yeniden eylem kararı aldılar. Elinde hamlesi tükenen, haksızlığının neden olduğu sıkışmışlığı yaşayan patronlar, kendilerini tekrar faşizmin rahatlığına bıraktı. Egemenlerin saldırıları tekrar hız kazanmışken, her saldırı karşısında daha güçlü bir sınıf dayanışmasını buluyordu. İşçi servisleri, çevre fabrikalar direnişteki işçilere kornalara basarak, zılgıtlarla ve alkışlarla yanlarında olduklarını gösteriyordu. Dokuzuncu günün sabahında, direniş alanına gelen işçiler, eşyalarını -çadır, battaniye, kişisel eşyalar vs.- patronlar tarafından dışarıya atılmış ve dağıtılmış olarak buldu.

Dün, sürgüne gönderdikleri, ölümle yüzleştirdikleri ve tehditler savurduğu işçilere gülücükler saçan patronlar ellerinde çeyrek altınlarla çalışmayı sürdüren işçilere sığındı. Patronun birliği bölme, direnişten uzaklaştırma politikaları da işçiler tarafından bertaraf edildi. Patronun çeyrek altınla satın almaya çalıştığı emek karşısında bazı işçiler işi bırakarak direnen arkadaşlarına katıldı. İşçilerin mücadelesinin altında çırpınanlar, çırpınmaya devam ettiler. Buna karşın işçilerin dayanışma ağları sağlamlaşırken, farklı fabrikalardan işçiler dayanışma ve mücadeleyi büyütme ziyaretleri gerçekleştiriyordu.

EGEMENLERİN VAZGEÇİLMEZİ FAŞİZM

Patronlar "altın" aldatmacasının istenen sonucu vermemesi üzerine, "bildiğinden şaşma" politikasına geri dönerek, altını bırakıp ellerine sopayı geri aldılar. Direnişin yedinci gününde, iş yerinin önüne çevik kuvvet yığıldı. Özel mülkiyetin işgal edilmesini öne süren patron ve devleti, dire-

Patron-devlet iş birliğini yıkacak olan işçilerin birliği ve direnişi yükselirken, bu yükselişte ivme olma sorumluluğunu kuşanalım. MATA Otomotiv'in sömürü, tehdit ve zorbalıklarının karşısında çelişkileri derinleştirerek nihai olarak kazanacak sınıfın çıkarlarını çizgimiz doğrultusunda zafer taşlarıyla örelim!

BİR DOĞA OLAYININ ETKİLERİ ADİYAMAN

Deprem nedir? Deprem bir doğa olayıdır. Yer kabuğunda beklenmedik bir anda çıkan enerji ile birlikte meydana gelen sismik dalgalanmalar ve bu dalgaların yeryüzünü sarsması, sallaması olayıdır. Yeraltındaki fayların hareketlenmesi ile yeryüzünü beşik gibi sallayan deprem, büyüklüğüne göre yıkıcı birçok sorunu ortaya çıkarabilir. Depremler engellenemez fakat etkisini en aza indirmek, büyüklüğünü en alt seviyede hissetmek, yıkıcılığını önlemenin koşulları vardır.

Yüzyıllardır insanlar bu doğa olaylarıyla yaşamının, baş etmenini yollarını aramışlardır. İnsanlığın tarihsel ilerleyişinde doğa ile mücadele etmede ustalaşmıştır. Günümüzde ise depremlerin en ince ayrıntısına kadar keşfedilebiliyoruz. Ama şunu da unutmamak gerekir: bilim bugün egemen sınıfların lehine işlemektedir. Hiç kuşkusuz depremin yaratacağı etkiyi en aza indirmenin çözümleri egemen sınıflara, patronlar ve bir avuç asalak içindir. Türkiye de bunlardan bağımsız değildir. Öyle ki 6 Şubat'ta meydana gelen merkez üssü Maraş olan ve 10 ili etkileyen depremlerde açıklanan son verilere göre toplamda 48 bin 448 kişi hayatını kaybetti. Milyonlarca kişi ise yaralandı. Ölüm sayısının açıklanan bu sayıdan daha fazla olduğunu elbette ki biliyoruz. İşte tam bu noktada adeta katliama dönüşen deprem birçok şeyin gün yüzüne çıkmasını, farkına varılmasını sağladı. Özellikle de devletin aciziyeti, kâr ve rantın doğurduğu ölümler ve hiçbir sorumluluğu dahi kabul etmeyen egemenler! Elbette ki

sorumluluğu kabul etmeyeceklerdir. Zira halkın başına düşen her taştan "takdir-i ilahi" sorumludur. Günlerce sorulan "devlet nerede?" sorusunu unutmamak gerekiyor. Halkın hafızasında dün gibi hatırlanacağından şüphe yoktur.

EVLERİMİZ MEĞER MEZARIMIZMIŞ

Televizyonlarda yayınlanan, kocaman billboardlara asılan ev reklamlarını hepimiz biliriz. Büyük şatafatlı siteler, bilmem kaç yıl taksitle kira öder gibi ev sahibi olma fırsatları veyahut başımızı sokacak "mütevazı" bir yuva derken binbir emekle, yıllarca sömürüldüğümüz iş hayatıyla birlikte diştten ve tırnaktan artırılarak alınan evler. Peki madalyonun arka kısmı? İşte orası tam bir muamma... Kâr ve rant uğruna insan hayatını hiçe sayma pratikleri. İnşaat harcına çimentoyu iki torba eksik koyalım kâr yapalım, demirden çalalım ki bir kat fazla yapalım, kolona ne gerek var diyerek keselim gitsin diyenler... Çalınan her demirin, tuğlanın fiyatı bu depremde insan hayatıyla kat kat ödendi. O yüksek katlı bol kârlı evler sıra sıra kartondan yapılmışçasına yıkıldı! Katlar arasında sıkışan hayatlar ise saatlerce ve günlerce "evlerinden" kurtarılp çıkmayı bekledi. Enkaz altında aç, susuz, yaralı halde bekleyen binlerce kişi yine sistemin bizi görmediği biçimiyle ölüme terkedildi. Evlerimiz mezar, üzerimize yıkılan duvarlar ise mezar taşımız oldu.

Ne demiştik, deprem bir doğa olayıdır! Doğa(l) olamayan şey ise göz göre göre milyonlarca insanı o evlere mahkûm ederek canlarına kast

etmektir. Gördük ki öldüren bir doğa olayı değilmiş. Bizi öldüren sistemin ta kendisiymiş. Bu bir doğa olayıdır diyerek arkasına sığınmak, bir "helallik" isteyerek sıyrılmak en kolayı en bekleneniydi aslında ve öyle de oldu "Ses vardı devlet yoktu!"

BÜYÜK YIKIM

10 ili etkileyen depremler birçok yıkıma neden oldu. Bazı şehirlerde mahalleler yok oldu. Hayaletle dönen şehirler sessizliğe gömüldü, karanlığa büründü. 6 Şubat'ta meydana gelen depremin en çok etkilendiği illerden biri de Adıyaman oldu. En az elli bin kişinin hayatını kaybettiğini söyleyen halk, depremin ilk üç gününde arama-kurtarma çalışmalarının başlamadığını ve insanların enkaz altında günlerce kurtarılmak için beklediklerini söyledi. Günlerce enkaz altında aç, susuz, yaralı bir halde kurtarılmayı bekleyenler soğuktan donarak hayatlarını kaybetti. İnsanlar yardım beklerken öldü! Bağıra çağıra haykırarak yardım isteyen binlerce kişi devletin kendilerine ulaşmasını beklerken can verdi.

HALK DAYANIŞMASI YAŞATTI

Gönüllülerin Adıyaman'daki deprem bölgesine gelmesiyle birlikte insanlar göçük altından çıkarılmaya başlandı. Şehir merkezinde neredeyse hasarsız ev kalmamıştı. Az hasarlı denen evler bile girilecek durumda değildi. Hayatta kalanlar ise günlerce dışarıda soğukta beklemek zorunda kalmıştı.

Adıyaman'ın köylerinde ise yıkım gözle görünür bir biçimde değil ancak hasar alan evlere girmek tehlikeli.

Bu noktada ise birçok köye hâlâ çadır ulaşmamış. Tütün üretimi yapılan köylerde insanlar tütün çadırlarında yaşamak zorunda bırakılmışlar. Enkaz altında kalan insanları kurtarmak için gelmeyen devlet hızlı bir şekilde çekiçlerle hasar tespiti yaparak köydeki evleri yıkmaya başlamış. Eşyalarını dahi alamayan köylüler ise barınmak için çadır verilmediğini söyleyerek "bu devlet kimin devleti çünkü bizim devletimiz değil" diyerek tepkilerini dile getiriyor. Yıkımın çok olduğu Adıyaman merkezden köylerine giden depremzedeler ile birlikte köylerdeki nüfus oldukça artmış durumda. Adıyaman merkezdeki enkaz kaldırma çalışmaları ve çadırların yoğun olması nedeni ile yoğun hava kirliliği oluşmuş. İnsan hayatını olumsuz etkileyen bu durum birçok sağlık sorununu beraberinde getiriyor. İnsanların hâlâ duş alamadığı tuvalet ihtiyaçlarını karşılayamadığı suyun kısıtlı aktığı bir tablo mevcutken su kesintileri sık sık yaşanıyor. Deprem öncesinde de yoksulluğun fazla olduğu bu yerde halk tam anlamıyla hiçbir şeysiz kalmış durumda.

Asıl sorun bundan sonraki süreçte ne olacağı konusu olacaktır. Barınma temel sorun gibi görünse de gidecek başka yeri olmayanlar burada yenden hayata başlamanın koşullarının oluşturulmasını bekliyor. Açlık ve yoksulluğun bugün daha da derinleştiği deprem bölgelerinde halk birçok sorunla karşı karşıya kalmış durumda. Birlikte mücadele etmenin, ortak bir ses çıkarmanın önemi olduğu bu günlerde halk dayanışmasının önemli bir kez daha yankılanıyor.

KIZILAY VE AFAD KOKUŞMUŞ DÜZENİN AYNASIDIR

Maraş'ta arka arkaya gerçekleşen depremlerin üzerinden bir ayı aşkın zaman geçmesine rağmen halkın sorunları azalmak yerine ağırlaşıyor. Yakın tarihin yaşanmış en büyük yıkım ve katliamlarından birisi olarak kayıt altına alınan depremle ilgili açıklanan resmî rakamlar gerçeğin kıyasından bile geçmiyor. Ne depremin yol açtığı yıkımın ve katliamın boyutu ne de yaralı ve kayıp olanların akıbeti tam olarak açıklanmıştır. Gerçeğin açıklanandan çok daha fazlası devlet "marifetiyle" enkaz altında bırakılmıştır. "Yedi düvele meydan okuyan", ansızın yapacaklarıyla herkesi "şaşırtacağını" söyleyen devlet, neredeyse her enkazdan gelen "çağrıyla" rağmen bir türlü ortaya çıkmadı. Oysa depremle tanınmaz hale gelen illerde "nerede" olduğu merak edilen devleti görmek için etrafımıza bakmamız yeterliydi. Devlet tüm enkazıyla halkın üstüne çökmüştü. Halkın enkaz başlarından öfkeye tutulmuş halde yükselttiği tepkinin gösterdiği başka bir şey de devletin halk düşmanlığında sınır tanımamasıydı.

Deprem öncesinde tüm ülkeyi şantiyeye çevirerek tabutluklar inşa eden devlet, depremin ardından başlatmadığı arama kurtarma çalışmalarısıyla büyük bir katliama imza atmış, halka karşı işlediği suçlara yenilerini eklemiştir. Halk ise enkaz altında katliama uğramakla kalmadı, kaybettiklerinin yanında hayatta kalmaktan mahcup olup temel ihtiyaçlarının karşılanması şöyle dursun ardı arkası kesilmeyen rezillikler silsilesini yaşamak zorunda da kaldı. Kızılay ve AFAD özerkliklerini kaybetmekle devletin depremle kabaran suçlarını kendinde toplayan adresler haline geldi.

Devletin varlığını ülkenin "en örgütlü" insani yardım ve doğal afetlerin yönetimi ve koordinasyonu olan Kızılay ve AFAD gibi kuruluşlardan gelecek yardımlarda hissedeceğini uman halk, kazma, küreğe dönüştürerek enkaz kaldırmaya çalıştığı kendi ellerinden, öfke ve acıyla dolup taşmış yüreğinden ve dayanışmasından başka şey görmedi.

KIZILAY VE AFAD: IBAN

Dünya üzerinde yardım gönderilmediği mazlum yurdu bırakmamakla övünen Kızılay ve AFAD'ın yaşanan her büyük felaketin ardından gösterdiği ilk refleks IBAN yayımlayarak bağış istemek oluyor. Her felaket kaçırılma-

yacak bir fırsat olarak görülüyor. İşte "asrın felaketi" denilen Maraş merkezli depremler şimdiden "asrın vurgunu" olarak kayıt altına alınmıştır. Bu her iki kuruma baktıkça gördüğümüz sınırsız bir çürüme ve yozlaşmadan, fırsatçılık ve vurgundan, rüşvet, yolsuzluk ve israftan başka şey değildir. Başka türlü tarif edilmesi mümkün olmayan Kızılay ve AFAD burjuva feodal düzenin aynası gibidir.

Bütçe ödeneklerinden beslenen, kamu kaynakları aktarılan ve bağış toplama yetkisine sahip bu iki kurumun bilinen görevleri afetlere derhal müdahale etmek ve riskleri en aza indirmektir. Bütün olasılıkları dikkate alarak felaket senaryoları hazırlamak ve anında müdahale için her türlü önlemi geliştirmektir. Oysa bunların hiçbirini gerçekleştirmedi.

Tarihi 1868'e kadar uzanan Kızılay'ın adı 1947'de Türkiye Kızılay Derneği olarak değişmiş, 2019'da da holdingleşmişti. Çadır ve maden suyu fabrikaları, hastaneler ve binlerce gayrimenkul ve devasa bütçesiyle birlikte altı farklı şirkete devredilmiş ve yöneticilerine "huzur hakkı" adı altında çoklu maaşlar bağlanmıştı. 2021 Dernek Beyannamesi'ne göre 2021'deki geliri 7 milyar 935 milyon lira, gideriyse 7 milyar 889 milyon lira tutarındadır. Bünyesinde 10 binin üzerinde kişinin çalıştığı Kızılay'ın maddi varlıkları ve yatırım amaçlı gayrimenkullerinin toplam değeri 2 milyar 671 milyon lirayı buluyor. "Yardım" ve "bağış" adı altında milyonlar toplayan Kızılay'ın adı sık sık yolsuzluk ve israfa gündeme geliyor. "İtibardan tasarruf olmaz" mottosuyla kiralanan yalılar israfın ve akçeli işlerin ne kadar boyutlu olduğunu gösteriyor.

Afetler sırasında ilk akla gelen kurum olmasına rağmen Kızılay'ın bugünkü görev tanımı iâşe ile sınırlandırılmış durumdadır. Bununla ilgili yönetmelikte "Türk Kızılay, yurt içinde meydana gelen doğal afetler sonrasında afetzedelere acil beslenme hizmeti verir. Acil barınma konusunda ise devletin ilgili kurumlarının yanında yardımcı rol üstlenir." deniyor. AFAD'ın mevzuatı incelendiğinde iş birliği yapması gereken kuruluşlar listesinde beslenme hizmetleri için Kızılay Derneği ismi işaret ediliyor. Yani Kızılay'ın görevi afetlerde acil gıda/yemek hizmetinin sağlanmasıyla sınırlı tutuluyor.

Gelin görün ki Kızılay bunu dahi gerçekleştirmekte aciz kalmıştır. Depremzedelerin gıda ve beslenme ihtiyacını karşılamaktan uzaklaşmıştır. Onun en maharetli olduğu işler akçeli olanlardır.

RANT KAVGASI DEPREM HAZIRLIĞINI GÖLGEDE BIRAKTI!

Ranta kimin sahip olacağı, devasa bütçeyi kimin yöneteceği sorunu Kızılay'ı bir başka yönden önemli hale getirmektedir. Bu önemin bir afet sırasında halkın yaralarını sarması için Kızılay'ı etkin biçimde devreye sokmaktan gelmediği açıktır. İsmail Arı'nın BirGün'de yer alan yazısına göre Kızılay'ın yönetimine hâkim olmak için Erdoğan ve Yıldırım'ın aileleri arasındaki rekabet karşılıklı hamlelerle devam etmektedir.

Rant kavgasının her türlü afete ve büyük depremlere hazırlamayı gölgede bıraktığı ortadadır. AFAD'ın çadır ihtiyacı Kızılay'ın ürettiği çadırlardan karşılanmasına karşın 2022 sonuna kadar iki buçuk yıl boyunca Kızılay'dan çadır alımı yapmaması nasıl bir deprem hazırlığı yapıldığını gösteriyor. Çadır stoku bulunmayan AFAD'ın bu hazırlıksızlığı yıkımı ve katliamı boyutlandırmıştır. Büyük bir afetin yaşanması halinde AFAD'ın elinde en az 300 bin çadır stokunun bulunması gerektiği biliniyor. AFAD'ın 2019 yılında elindeki çadır sayısı ile ilgili yaptığı açıklama 100 bin dahi değilken bunun da manipülasyon olduğu depremle birlikte ortaya çıktı. Gerçeğe daha yakın sayacağımız bir bilgi de Kızılay'ın kendi stoklarında afet öncesi 40 bin adet kadar çadır tuttuğu, sağdan soldan temin ettikleriyle toplam sayısı 54 bin olan çadırı AFAD'a verdiğidir. Eldeki çadır stokuyla ilgili ne söylenirse söylenir gerçek olan tek şey deprem esnasında halkın aç ve açıkta kaldığıdır.

'99 Gölcük depreminde halka hiç olmazsa eskimiş ve küflü çadır gönderilmişti. Maraş depreminde ise depremzedeler bu eski ve küflü çadırların yüzünü göremedi.

Oysa yıllar önce Kızılay'ın şimdiki başkanı olan Kerem Kınık Malatya'da "üretim üssünün" açılacağını duyururken "afet anında aç ve açıkta kimse kalmayacağını" söylemişti.

2021 yılında faaliyete geçeceği söylenerek açılışı Recep Tayyip Erdoğan tarafından yapılan Malatya Çadır Üre-

tim Merkezi'nde üretim başlamamış, Kızılay'ın Ankara'da günlük 250 çadır üretim kapasitesi olan fabrikası ihtiyacı karşılayacak çadır üretmemiştir. Bu üretim üssünün açılacağı bilgisini verdiğinde Kızılay başkanı Kerem Kınık fabrikanın marifetlerini sıralarken gerek bölgeye gerekse de dünyaya nitelikli ürünler sağlayacağını, özellikle de afetlerde barınma ihtiyacının karşılanacağını söylemişti. Sadece afetler sırasında değil kentsel ve kırsal dönüşüm süreçlerinde de benzer bir görev üstleneceğini, ihtiyaçlara en geniş biçimde cevap verecek bir tesisin kurulduğunu duyuruyordu.

Depremle birlikte yaşanan rezillik silsilesi yapılabileceği söylenen her şeyin göz boyamaktan, halkı beklentiye sokarak aldatmaktan başka bir şey olmadığını gösterdi. Bunun ortaya çıkardığı sonuçlar değişmez bir biçimde her afetin felakete dönüşmesi, halkın uğradığı can ve mal kaybının devasa boyutlara ulaşması olmuştur.

Maraş depreminin geride bıraktığı büyük yıkım ve katliam "Türkiye'yi bir holding gibi yöneteceğiz" diyen hâkim sınıfların sömürü, rant ve talan üzerine kurulu düzenlerinin eseri. Kızılay'ın halktan toplanan kanın fazlasını uluslararası şirketlere sattığı ortaya çıktı. Aylık 12 bin dolara boğaz manzaralı, yüzme havuzlu köşk kiralanmış, Menzil Tarikatına ait şirkete 700 milyon liralık Kızılay ihalesi verilmiş, MÜSİAD'a ait hasarlı bina 110 bin liraya kiralanmış, uçmayan uçğa 245 bin dolar ödenmiştir. Kızılay üzerinden Başkent Gaz'ın Bilal Erdoğan'ın yönetiminde olduğu Ensar ve TÜRGEV'in yurt dışındaki uzantılarına aktarılan para da kamuoyunda geniş yer bulmuştu. Kızılay ve AFAD'ın deprem anında da bu çarkın etkin birer dişlisi olduğu fazlasıyla kanıtlandı. Afet sırasında halka yardım etmekten başka bir görevi olmayan "yardım kurumlarının" satış ve pazarlama işleriyle meşgul oldukları, kâr-zarar hesabı yaptıkları ortaya çıktı.

Kızılay'ın depremden sonra ortaya çıkan en acil ihtiyaçlardan olan çadırları depremzedelere ulaştırmak yerine satması tüm bunların üstüne tüy dikmiştir. Kızılay'ın depremin ilk günlerinde AHBAP'a, İBB'ye, Türk Eczacılar Birliği'ne çadır satması bir Türkiye klasiği olarak kayıtlara geçti. Kızılay'ın, elindeki çadırı deprem bölgesine sevk etmek yerine ve yine bir "yardım derneği" olan AHBAP'a 46 milyon TL'ye,

Türk Eczacılar Birliği' ne ise tanesi yaklaşık 140 bin TL fiyatla 76 metrekare büyüklüğünde beş adet çadır sattığı ortaya çıktı. Bununla kalmayıp deprem bölgesindeki halka ulaşması için bağışlanan kıyafetler ve konser-veler satılmıştır. Halk can derindeyken, yaraları ve acıları tarif edilemeyecek kadar büyükken dahi kâr ve rant peşinde koşulmuştur. "Türkiye'yi bir holding gibi yönetmek isteyenler bu büyük felaketi "asrın vurgununa" çevirmek üzere ellerini ovuşturarak karşılaşmıştır. İşte bu vurguna kanal açanlardan birisi de AHBAP ve devletin yetemediği, patronların tıkandığı yerde imdada koşan Haluk Levent olmuştur. AKP-MHP blokunun AHBAP'ı hedefine oturttuğu günlerde Haluk Levent'in depremzedeler için toplanan parayla Kızılay'dan yemek ve çadır satın aldığı ortaya çıktı. Halkın parasını bir şekilde almaya ahdetmiş faşist blok halka ücretsiz dağıtılması gereken çadırları satarak gelen bağışlara "çökmüştür." Kızılay ve AFAD gibi özerkliği ve güvenilirliğini "kaybetmiş", ekonomik, siyasi ve askeri gücü elinde "toplayan" AKP-MHP blokunun halktan bağış toplamaya yüzü kalmamıştır. Geniş halk yığınlarının Kızılay ve AFAD'a olan güveni sıfırlanmış durumdadır. Kızılay ve AFAD üzerinden para akışını sağlayacak bir aracıya ihtiyaç duyulmuştur. AKP-MHP blokunun kayıççı kavgasına tuttuğu AHBAP bu düzeneğin işleminde rol üstlenmiştir.

AFAD'ın Kızılay'dan farkı yoktur. Aynı kumaştan dikilmişlerdir. Halkın zerre kadar güveninin kalmadığı bu her iki "yardım" kuruluşu burjuva feodal düzenin depremle tescillenmiş tüm suçlarını sırtlanmış durumdadır.

Depremde arama-kurtarma çalışmalarını geç başlatmasıyla odağa yerleşen AFAD'ın kuruluşuna dönük ilk adım 1999 depremi sonrasında farklı

bakanlıklara bağlı afetle ilgili birimlerin birleştirilmesiyle atıldı. AFAD, 1999 depremindeki koordinasyon sorunları nedeniyle tek bir çatı kurum ihtiyacı olarak ortaya çıktı. Buna göre afetlerle ilgili olarak görev yapan İçişleri Bakanlığına bağlı Sivil Savunma Genel Müdürlüğü, Bayındırlık ve İskân Bakanlığına bağlı Afet İşleri Genel Müdürlüğü ve Başbakanlığa bağlı Türkiye Acil Durum Yönetimi Genel Müdürlüğü kapatılarak 2009 yılında Başbakanlığa, 2018 yılında da İçişleri Bakanlığına bağlanan Afet ve Acil Durum Yönetimi Başkanlığı kuruldu. Böylelikle yetki ve sorumluluklar tek bir çatı altında toplandı. Yardımlardan, yapılan bağışlara kadar her noktada AFAD adının öne çıkmasının nedeni de kurumun bir çatı örgüt olarak yapılandırılmasıdır.

AFAD'ın afet organizasyonunun bağımsız ve özerk olacağı, afet sırasında talimat beklemeden hareket edeceği, afetle ilgili tüm kurumların; Kızılay'ın, Sivil Savunma Teşkilatı'nın, AFAD'ın tek çatı altında toplanarak koordinasyon halinde hareket edeceği söylenmişti. Söylenenin tersi yapılmaya başlanarak Kızılay'ın afetler sırasındaki görevleri sınırlandırıldı, AKUT ve Sivil Savunma lağv edilerek AFAD'a bağlandı.

AFAD'ın sitesinde Afet ve Acil Durum Yönetimi Başkanlığı, afet ve acil durumlara ilişkin tek yetkili kurum olarak ilan edilmiş durumdadır. Bir şemsiye kurum anlayışıyla afet ve acil durumun niteliği ve büyüklüğüne göre Genelkurmay Başkanlığı, Dışişleri, Sağlık, Ulaştırma ve Altyapı vb. ilgili diğer bakanlıklar ile gerekse sivil toplum kuruluşları ile iş birliği içerisinde faaliyetlerini sürdüreceği söyleniyor. 2023 bütçesi için 8,1 milyar lira ayrılan bir kurumdan söz ediyoruz.

Maraş depremleri AFAD'ın hazırlık-

sızlığını, başarısızlığını, özerkliğe sahip olmadığını bir kez daha gösterdi. Maden facialarında, sel baskınlarında ve diğer kimi felaketlerde de esas olarak hazırlıksız ve başarısızdı. Maraş depremi sadece bu hazırlıksızlığı, başarısızlığı görünür hale getirdi.

Afet Uzmanı Kubilay Kaptan son depremde AFAD'ın koordinasyon ve yardım çalışmalarında etkisiz kalmasını, kuruluş döneminden bugüne uzanan yönetim ve örgütlenme becerisindeki sorunlarla ilişkili olduğunu söylüyor. AFAD'ın hükümete bağlı kalmadan kriz ve afet durumunda devreye giremediğini, özellikle özerk olmadığını, yıllar içinde AFAD'ın diğer kurumlar gibi hükümetin belli bir kesiminin arpalığına dönüştüğünü ifade ediyor.

Burjuva feodal sistemin halka yaklaşımının nasıl olduğunu anlamak için Kızılay gibi AFAD da turnusol görevi görmüştür. Bilinmeyen bir şey olmasa da geniş halk yığınları ilk günlerde AFAD'ın arama-kurtarma faaliyetlerinde esas olarak başarısız kaldığı gerçekliğine uyanmış, öfke dolmuştur. Günler sonra devleti temsilen ortaya çıktığında ise arama kurtarma çalışmalarını şova çevirmiştir. Bu şovlarla hazırlıksızlığını, başarısızlığını örtmeye, enkaz altında kurtarılmayacak olan on binleri unutturmaya, halkı "alıklarımaya" çalışmıştır. Halktan önce banka kasalarını kurtarmaya çalışmaları, can pazarında vinçlerin kantağını çevirmek için saati 10 bin, günlüğü 50 bin TL'den başlayan fiyatlarla arama-kurtarma ticareti yapmaları suçlarını kabartmıştır.

Bu iki kurumun devletin karakterini, gerçek sahiplerini ve nasıl bir sömürü manivelası olarak kullanıldığını gösteren nitelikleri incelenmeye, açığa çıkarılmaya değerdir. Devlet sadece bu kurumlarıyla değil benzer birçok kurumuyla, aynı zamanda özel ku-

rumlarla kurduğu ilişkilerden türeyen yapılarla güçlü bir bürokratik sömürü ağı inşa etmiştir. Devletin bu özelliği yeni olmadığı gibi onun temel bir özelliğidir. Emperyalizmin sömürü mekanizmasının işleminde bu özellik belirleyici öğelerden biridir. Dolayısıyla bugünkü iktidarın bir özelliğinden değil faşist devlet iktidarının temel bir özelliğinden söz ettiğimiz açık olmalıdır. Her iktidar döneminin zenginlerinin olması bu gerçekliğin kaçınılmaz bir sonucudur. Halkı sömürmenin bu en aşağılık biçiminin bu süreçte gelişim gösterdiğini söylemek mümkün.

Depremin gerçekleştiği andan bugüne devlet halk düşmanlığında seviye atlamış, deprem halkı büyük bir yıkım ve katliamla yüz yüze bırakmıştır. Deprem bölgesinde halkın barınma, beslenme, sağlık hizmetleri, eğitim vb. yaşamsal talepleri ağırlaşmış, yaşam ve geçim sorunları mücadelelenin üstünde yükseleceği çelişkiler olarak keskinleşmiştir. Faşist devlet gerçekliği halkın hiçbir talebine kulak kabartmayacağı gibi bu talepler uğruna gelişen mücadeleyi zorbalıkla bastırmaya, ezmeye çalışmaktadır. Depremle birlikte halkta oluşan öfke, depremden etkilenenlerin sorunları üzerinden gelişen sahiplenme, duyarlılık ve dayanışma halkı birleştirmiştir. Öfkenin, duyarlılığın ve dayanışmanın yönünü burjuva feodal sisteme doğru çevirmek, politik iktidar mücadelesine kanalize etmek başta gelen sorumluluğumuzdur. İçinden geçtiğimiz sürecin yakalanması gereken temel halkası deprem bölgesindeki halkın talepleriyle Demokratik Halk Devriminin programını buluşturarak öfkeyi ve dayanışmayı örgütlemektir. Tepeden tırnağa çürümüş ve kokuşmuş bu düzenin halka vadedeceği bir şey yoktur. Tek çare Demokratik Halk Devrimidir.

ONLARIN İSTEDİĞİ “İYİ” OLMAYACAĞIZ!

5 Mart'ta Bursa'da oynanan Amedspor-Bursaspor deplasman maçı öncesi Amedsporlu oyuncuların kaldığı otelin önüne giden Bursasporlu faşistler “Ne Mutlu Türk'üm Diyene” sloganları atarak ve “Mehter Marşı”nı açarak şovenist saldırılar gerçekleştirmişti. Maçın oynanacağı gün ise Amedsporlu oyuncular, Bursasporlu faşistler tarafından stadyum içerisinde daha kapsamlı bir saldırıya maruz kalmıştı. Başta kaleci Cantuğ Temel olmak üzere Amedsporlu birçok oyuncu sahaya atılan pet şişe, çakmak, kurşun, bıçak ve sapanla fırlatılan çeşitli cisimler sonucu yaralanmıştı. Ayrıca tribünlerde açılan “beyaz toros” ve adı faili meçhul cinayetlerle anılan “Yeşil” kod adlı JİTEM'ci faşist Mahmut Yıldırım'ın posterlerinin açılması ve tribünlerde bulunan bir Kürt gencinin Bursasporlu faşist grup tarafından linç edilmesi en dikkat çeken saldırılar arasında yer almıştı. Bahçeli ise “Bize göre Amed diye bir

yer yoktur, Amedspor'dan da bahsedilmeyecektir. Bursa taraftarını selamlıyorum” şeklinde açıklamada bulunarak devlet erkânının Amedspor'a yapılan faşist saldırıları sahiplendiğini açıkça belirtmişti.

Amedspor taraftar grubu Barikat temsilcisi ile 5 Mart'ta oynanan Amedspor-Bursaspor deplasman maçında yaşanan faşist-şovenist saldırılara dair gerçekleştirdiğimiz röportajı sizle paylaşıyoruz.

Yeni Demokrasi: Öncelikle merhabalar. Sizin de tanık olduğunuz üzere Maraş merkezli büyük depremler Amed'i de etkilemiş, deprem vesilesiyle tüm profesyonel ve amatör müsabakalar (TFF) Türkiye Futbol Federasyonu tarafından 4-5 Mart'a kadar ertelenmişti. Deprem bölgesinde bulunan Amedsporlu oyuncular ise deplasman maçına gittiklerinde Bursasporlu faşistler tarafından organize edilen saldırıların hedefi olmuştu. Bu karşılaşmada gerçek-

leştirilen faşist-şovenist saldırıları nasıl değerlendiriyorsunuz? Böylesi bir sürecin içerisinde geçerken yaşananları ve verilen mesajları nasıl okumak gerekir?

Barikat temsilcisi: Öncelikle depremden etkilenen tüm halkımıza geçmiş olsun diyor, yaşamını kaybeden yurttaşlarımızı saygıyla anıyoruz ve tüm halkımızın başı sağ olsun diyoruz. Bizler Barikat ve Mor Barikat olarak deprem felaketinin ilk gününden itibaren organize olup halkımızla dayanışma içerisine girdik. Dayanışma sürecinde Bursa'dan Amed'e yardım TIR'ları geldi. Kulüp başkanımız bu yardım tırlarını kendi sosyal medya hesabında paylaşarak Amedspor-Bursaspor dayanışması gibi göstermek istedi. Akabinde bazı yardım TIR'larından çıkan kolilerde “Tanrı Türk'ü korusun” ibaresi bizim nezdimizde hoş karşılanmadı. Kulüp başkanımızın uzattığı barış elinin havada kaldığını gördük. Sürekli çiçek veren, barış eli uzatan biz olmak

zorunda değiliz. Bunu insan hakları savunucuları olarak kendimizde sorumluluk olarak hissediyor olabiliriz. Fakat son yüzyılın en büyük felaketi olarak adlandırılan depremin dayanışmasında bile bize gösterilen bu tavır sonucu, bu sorumluluğumuzun artık anlamsız olduğunun farkına vardık. Sonrasında açıklanan Amedspor-Bursaspor maç tarihiyle birlikte maç için hazırlıklar başladı. Maçın oynanmasına 2 gün kala dahi Amedspor'a yönelik herhangi bir provoke yaklaşım ve eylem görmedik. Fakat maç akşamı ve maç günü Bursasporlu taraftarların içlerinde saklı olan ırkçı ve faşist duygular tekrardan gün yüzüne çıktı. Maçın görsel detayları birçok kesim tarafından görülmüştür. Futbolculardan ve yöneticilerimizden aldığımız bilgilere göre saldırının boyutu görünenden daha büyüktü. İnsan yaşamını doğrudan tehdit eden kurşun ve kesici aletler stadın birçok yerinde kulüp yetkililerimizce tespit edil-

miştir. Bunlara ek olarak saha içine müsabakanın oynanmasına engel teşkil edecek birçok madde atılmış, fakat müsabakanın hakemi maçı iptal etmemek için elinden gelen tüm çabayı sarf etmiştir. Son olarak tribünlerde açılan “beyaz toros” ve birçok masum insanın faili meçhul şekilde katledilmesine sebep olan “Yeşil” kod adlı katilin posterleri de milyonlarca insanın canlı şekilde izlediği yayında açılmıştır. Tüm bunların organize şekilde gerçekleştirildiğini düşünüyoruz ve yaratılmak istenen atmosferin farkındayız. İlginin üst düzeyde olduğunun bilindiği bu maçta saldırıları organize edenler tarafından aslında bir mesaj vermek istenmiştir. Ancak sergiledikleri pratikler insanlık dışı olduğu ve kamuoyunda büyük tepki gördüğü için yaptıklarını savunmayıp bunu spor çerçevesinde daraltmak istediler. Nitekim bazı spor yorumcuları ve faşist yapılar bu saldırıları “normal” göstermek adına sanki her spor müsabakasında yaşanıyor gibi yorumlayıp Amed’de oynanan maçla kıyasladılar. Aslında kıyaslamanın ve yapılan bu yorumların saçma ve mantıksız olduğu görüntülerle sabittir. Aklanması vicdan ve mantık dışı olan bu alçak saldırıları en sert şekilde kınadığımızı belirtiyor, bu ve benzeri hiçbir saldırıya boyun eğmeyeceğimizi söylemek istiyoruz.

Yeni Demokrasi: *Amedspor TFF tarafından sık sık hukuksuz ve ayrımcı yaptırımlara maruz kalıyor. Bu yaptırımlar yalnızca kulübü değil, taraftar gruplarını da hedef alıyor. Örneğin Amed’deki karşılaşmalarda İstiklal Marşı’nı okumadığı, ayağa kalkmadığı gibi absürt gerekçelerle taraftar gruplarında yer alan Kürt gençlerinin polis şiddetine maruz kalarak gözaltına alındıklarına şahit oluyoruz. Amedspor’a bu denli ağır cezalar ve yaptırımlar uygulanırken Profesyonel Futbol Disiplin Kurulu (PFDK)’nın Bursaspor için verdiği “9 maç seyircisiz oynama cezası” kararı bize ne anlatıyor?*

Barikat temsilcisi: Bizler Barikat ve Mor Barikat olarak yıllardır tribünlerde ve stat dışı tribün faaliyetlerimizde birçok engelleme ve kısıtlamayla karşı karşıya kalıyoruz. Örneğin herhangi bir pankart yapmak istediğimizde birçok izne tabi

tutuluyoruz. Grup logomuzda bulunan yıldız sembolü bahane gösterilip logomuzun yer aldığı pankartların statta açılmasına izin verilmemektedir. Bunun dışında yaptığımız herhangi bir sözel pankart yine aynı şekilde birçok izinden geçirilip farklı anlamlar yüklenerek engelleniyor. Örneğin “Halkın Takımı Amedspor” pankartını yapmak istediğimizde bizlere “Futbol sadece halka yönelik değil” cevabı veriliyor. Biliyorsunuz, “halkın takımı” tanımını başka spor kulüplerinin taraftar grupları da kullanmaktadır. Örneğin Adanademirspor taraftarları da bu tanımları kullanıyor. “Bu pankartı açmak yasaksa, Adanademirspor niye statta açabiliyor?” diye sorduğumuzda ise “orası Adana, burası Diyarbakır” cevabını alıyoruz. Tarafsız baktığımızda “bölücülük” yapanların gerçekte kimler olduğunu görebiliriz. Stat içerisinde İstiklal Marşı esnasında taraftarlarımız marşın okunmasına engel teşkil edecek herhangi bir davranışta bulunmamasına rağmen emniyet güçlerince okunması zorunluymuş gibi baskı görmektedir. Aslında marşın okunmasının zorunlu olmadığı bilinmesine rağmen uyduracak bahaneleri olmadığı için böylesi absürt bir yöntemle Amedspor taraftarı yıpratılmak ve sindirilmek isteniyor. Yıllardır bu ve benzeri insanlık dışı baskı tekniklerine maruz kalmamıza rağmen bizler davamız bildiğimiz Amedspor mücadelemizden asla vazgeçmedik, aksine bu baskılar bizi takımımıza daha da bağlı kılıyor. Bursaspor’a verilen cezaya gelecek olursak; iddia ediyoruz ki yaşanan olaylar kendi sahamızda yaşanmış olsaydı Amedspor’un kapatılma talimatı çoktan verilmişti. Fakat futbol tarihine kara bir leke olarak giren Amedspor-Bursaspor maçındaki olaylardan sonra gelen yaptırımlar sadece tribünel ele alındı. Oysa ki stada sokulan on binlerce materyal gösteriyor ki yaptırımın tribünle sınırlı kalmayıp bir bütün olarak maç organizasyonlarının tüm sorumlularına uygulanması gerekiyordu. Anladık ki zaten seyircisinden pek destek alamayan Bursaspor’a verilen 9 maç seyircisiz oynama cezası, bizim nezdimizde onlara verilmiş bir ödül niteliğindedir. Maç görüntülerinde herkes tarafından izlenen Enver Cenk Şahin adlı sporcunun kulübümüze ve sporcularımıza ettiği

küfürler cezasız bırakılmıştır. Bunun gibi birçok yaptırıma tabi tutulması gereken eylemler cezasız bırakılmıştır. Yine görüntülerde de görüleceği üzere bir taraftarın sırf Kürtçe konuştuğu için linç edildiği ve bunun da cezasız kaldığı ortadadır. Ayrıca bu eksik yaptırımların nedeni olarak cezaların açıklanacağı gündün hemen önce devlet erkânını temsil eden Bahçeli’nin “Bize göre Amed diye bir yer yoktur. Amedspor’dan da bahsedilmeyecektir. Bursa taraftarını selamlıyorum” şeklinde yaptığı açıklamanın olduğunu düşünüyoruz. Akabinde Bursaspor’un Bahçeli’ye hediye ettiği forma ise düşüncelerimizi destekler niteliktedir. Bu olaylar karşısında aslında ırkçı olmadıklarını ve buna örnek olarak da önceki başkanlarının Muşlu olduğunu söyleyen Bursasporlular şunu bilmeliler ki bu savunmaları geçersizdir; çünkü eski başkanlarının Bursaspor taraftarlarının yaptığı saldırılara dair yorumları sonucunda gördük ki ırkçılık bir insanın etnik kimliğiyle veya doğduğu yerle alakalı değil, zihni örümcek ağı gibi sarıp sarmalayan ideolojik bir hastalık olmasıyla ilgilidir.

Yeni Demokrasi: *Egemenlerin ezilenlere karşı yürüttüğü topyekûn saldırı politikaları futbol arenasında da tezahürünü buluyor. Başta Kürt ulusu olmak üzere ezilen çeşitli kesimlerin desteğini alan ve temsiliyet sorumluluğu yüklenen Amedspor da devletin topyekûn saldırılarının hedefindedir. Amedspor şahsında Kürt halkına yönelen bu saldırılara karşı Barikat’ın yüklediği misyon nedir?*

Barikat temsilcisi: Barikat, temelinde ırkçılığa, cinsiyetçiliğe, küfüre, şiddete ve holiganizme karşı olan ve bunları kendine ilke edinen bir yapıdır. Yıllardır gerek spor gerekse spor dışındaki egemenlerin ezilenler üzerindeki saldırıları karşısında ilkelerimizin bizlere vermiş olduğu sorumluluk gereğince dik durduk. Amedspor ezilenler için kendilerini spor anlamında ifade etme fırsatı vermiştir. İlkesel olarak da insan onurunu, sporun öz ruhunu sürekli savunmuştur. Bizler Barikat ve Mor Barikat olarak kendimizi sporla sınırlandırmayıp, halkımızın tüm sorunlarına karşı dayanışmayı görev biliyoruz. Yıllardır sporun dışında kültür, dil, sanat alanlarında da yok

edilmek istenen tüm değerlerimizi yaşatmak adına birçok çalışmamız olmuştur. Bu çalışmalar elbette spor camiasındaki kirli eller tarafından hedef olmamıza sebebiyet vermiştir. Bizi hedef haline getirenler, sadece katiller ve uyuşturucu çeteleri değil, siyasi bir ağıdır. Siyasi ağ diyoruz çünkü DAİŞ varken Amedspor maçlarında tekbir getiriyorlardı. Amedspor üzerinden Kürt halkına karşı taraf belirliyorlardı. Bugün tekbir yerlerini ‘90’lı yılların söylemlerine bıraktı; çünkü artık siyasi eksen Kürt halkına “itaat et ya da öl” politikasına doğru kayıyordu. Bu yüzden Tarık Ümit benzetmesi, bu yüzden “Yeşil” ve “beyaz toros” posterleri açıldı. Bu saldırı Amedspor üzerinden Kürt halkına ve Kürt halkıyla yan yana duranlara bir gözdağı, bir tehdittir. Olaya “tribüne gelen üç-beş holigan” olarak bakmamak gerek. Bu siyasi ağ, mafya ve uyuşturucu çeteleriyle tribündeki hazır kitleye ulaşıyor. Bize karşı yapılan açıklamalara baktığımızda bu tespitlere ulaşıyoruz. “Amed yoktur, Amedspor yoktur” gibi güneşin, gökyüzünün varlığını inkâr eden bir ifade bu sonuçları idrak ettiriyor; bu ifade “Kürt yoktur, Kürtçe yoktur” sloganının devamıdır. Kürt halkına ve dostlarına “En iyi Kürt ölü Kürt’tür” mesajını vermek istiyorlar. Fırsat bulsa faşizm hep daha fazlasını ister ya...

Yeni Demokrasi: *Son olarak eklemek istediğiniz bir şey var mı?*

Barikat temsilcisi: Biz Mor Barikat ve Barikat olarak tacize, tecavüze varan ve tetikleyen cinsiyetçi söylemlere karşı duruyoruz. Siyasi ağlara ve mafyalara malzeme olan tribündeki holiganizmi reddediyoruz. Katilleri, katliamları övecek kadar ilerleyen ırkçılığa karşı mücadele ediyoruz. Endüstriyelmiş, sporcunun emeğini sömüren, taraftarı tekelleştirmiş kulüp-yönetim anlayışına karşı duruyoruz. Öldürmek için linç edecek noktaya varan şiddete karşı mücadele ediyoruz. Halktan gücünü alan bir sivil toplum örgütü olarak da halkımızla dayanışmamızı eksik tutmuyoruz. Bu yüzden Mor Barikat ve Barikat olarak “Yaşasın Amedspor Mücadelemiz” diyoruz. Bu bir mücadeledir. Yani anlayacağınız biz var olduğumuza göre, onların istediği “iyi” (ölü) olmayacağız.

Zorlu Zamanlar ve

Zorlu zamanların içinden geçen önüne konan seçim sandıkları halka hangi yoldan ilerleyeceği konusunda bir soru sormaktadır. Bu soru “kırk katır mı kırk satır mı” deyişindeki çaresizlikle tanımlıdır. Bu seçimi reddetmek, kendi yoluna gitmek, kurtuluş için örgütlenirken bu seçim sandıklarını tekmelemek çaresizliği alt etmenin tek yoludur. Halk için yasaklanan “kendi çıkarları için örgütlenmek ve mücadele etmek” seçeneğini bu sandıklara tercih etmek devrimci hareketin tek gelişme yoludur. Bu yolun zorluklarla dolu olduğunu biliyoruz. Bununla birlikte seçim sandıklarından çıkacak yolun da halk için zorluklarla dolu olduğunu kim inkâr edebilir? Deprem felaketiyle bir tokat gibi halkın suratına vurulan “devlet yok” gerçekliği söz konusu bu zorlu yolu resmetmiştir. “Devlet yok” deyişi artık halkın bilincinde yer etmiştir. Bizim bu “devlet yok”luğunu seçim sandıkları bakımından da ortaya koymamız gerekmektedir. Devlet halk için seçim sandıklarında da “yok”tur. Orada da devlet egemenler için, onların her türden çıkarı için; rantı, talanı, zulmü, inkârı için vardır; ama halk için yoktur. Halk seçince de bu gerçek durum değişmemektedir.

EGEMENLERİN BORÇ YÜKÜNÜ TAŞIMAK

Yarı feodal ekonominin içinde belendiği bataklık emperyalizmin ve feodalizmin tamamen gerici birliğinin ürünü bir bataklık. Emperyalizmin sağladığı olanaklara dayalı bu ekonominin gene emperyalizmin çıkarlarına endeksli üretimi tüm AKP iktidarları boyunca esas olarak inşaatçılıkta yoğunlaşmıştır. Bu yoğunlaşmanın ürünü olarak devlet aracılığıyla halkımız büyük bir borç yükünün altındadır. Bırakalım halka ait olmasını egemen sınıflara da ait olmayan yollardan, köprülerden, fabrikalardan, bilumum inşaatlardan vs. dolayı halkımız devasa bir borç yükünün altındadır. Bu borç yükünü ortadan kaldıracak yük seçim sandıklarının konusu bile değil, sandıklarda bu yükün halka kim tarafından taşıtılacağı kararlaştırılacaktır. Seçim en nihayetinde bunun içindir. Emperyalizmin temsilcilerini kim yapacak sorusuna halk yanıt versin istenmektedir. Bunu reddetmek haklı ve tek devrimci tutumdur.

Yarı feodal ekonomik yapının emperyalizme bağımlı karakteri bizi emperyalist dünyada yaşananlar

hakkında daha yoğun ilgili olmaya zorlamalıdır. Bugün halk için demokrasi, refah vaat eden egemen sınıfların iktidar muhalifi güçleri emperyalizmin her geçen gün saldırganlaşan politikalarıyla kaçınılmaz olarak, istemeseler de bu vaatlerini unutacaklardır. Bir süre önce ABD, İngiltere ve kimi Avrupa ülkelerini gezdiğinde Kılıçdaroğlu’nun ülkenin finans sorunlarını çözecek görüşmeler yaptığı propaganda edilmişti. Hem çok borçlu hem de çok borca gereksinimi olan bir ülke olmakla Türkiye aynı türden politikacılarla, aynı türden bir iktisadi yapıyla bu türden ilişkilere mecburdur. Üstelik şimdi emperyalizmin bunalımı dünden daha derin olduğu için bu ilişki daha fazla yarı feodal ülkelerin aleyhinedir. ABD Merkez Bankası Fed’in faiz artırma politikası nedeniyle piyasadaki dolar bolluğuna sınır getirmek istediği koşullarda borç bulmak artık zordur veya daha büyük ödünler gerektirmektedir. AKP’nin bıraktığı miras çok büyük bir borç yükü iken ekonomik krizin getirdiği koşullar daha fazla ödün gerektiren borçlanmadır! Bunalım derinleştikçe bu ağır şartlar daha da zorlaşacaktır. Bunalımın derinleştiğini veya derinleşme yönündeki güçlü olasılığı ABD’de iflas eden bankalardan hareketle öngörebiliriz. Elbette bugünden yarına tam bir çöküş olacağını beklememeliyiz. Bununla birlikte emperyalizmin ekonomik saldırılarını artıracığı, daha fazla talana yoğunlaşacağı, yarı feodal ülkelerdeki finansal sorunları derinleştirecek politikalara yöneleceği bir zaman sürecinden geçtiğimiz açıktır. ABD’de 2008’den bu yana gerçekleşen en büyük 2. banka iflası haberi bu sürecin içinde olduğumuzun somut bir göstergesidir.

Dünyadaki koşulların ağırlaştığını ve belli başlı emperyalist devletlerin bu koşullara hazırlandığını, çeşitli politikalarla mevzi tuttıklarını ifade etmiştik. Çin’in adımları bu bakımdan dikkat çekicidir. ABD’nin ekonomik ve politik hamlelerine en son İran ve Suudi Arabistan arasındaki yakınlaşmada oynadığı rolle cevap vermesi Ortadoğu’daki tüm devletleri, dolayısıyla Türkiye’yi de ilgilendiren bir gelişme olarak değerlendirilmelidir. Çin daha etkin roller almaya, ekonomisindeki daralmaya önlemler geliştirmek üzere dünyanın çeşitli bölgelerindeki çıkarlarını gerçekleştirmek üzere adımlar atmaya devam edecektir. Bunun ekonomisindeki gelişmeleri kontrol etmekte zorlanan ABD’yi zorlayacağı ortada.

Türkiye’deki gelişmeleri, dolayısıyla genel seçimi de bu koşullardan ayrı değerlendirmek olanaksızdır. Bugün ertelenebilse de her ne olursa olsun seçimlerden sonra Türkiye çok büyük ekonomik çıkmazlarla yüz yüze kalacaktır. Cumhuriyet ya da Millet İttifakı aynı politikalara mecburdurlar. Büyük borç yükünü ödeyebilir durumda olmaya dayalı bu politikalar halkın yoksulluğunu, güvensizliğini, dolayısıyla örgütsüzlüğünü, mücadeleden uzak tutulmasını içermektedir. Seçim denen şey bu koşulları kimin sağlayacağını saptamaya dayalıdır.

KURTULUŞ YOLUNDAKİ ENGELLER SEÇİLEMEZ

Egemen sınıflar depremlerle birlikte derinleşen bunalımı gene “azami kâr” ile kapatmanın çeşitli politikalarını geliştirmektedir. Bunu görünürde depremzedelere yönelik yardım kampanyaları, gerçekleşen büyük yıkımı en kısa zamanda ve halk lehine gidermek üzere projeler geliştirerek yapmaktadır. Bu süreç aynı zamanda “zamanından önce” yapılacak bir genel seçime denk düştüğü için “keskin” bir politik atmosfer içinde yaşanmaktadır. Halkımız bir kez daha egemen sınıfların belli başlı kliklerinden birini seçerek geleceğe umut taşımanın telaşına itilmektedir. Tarihimizde böylesi birçok deneyim varken ve aslında halk kitleleri kendiliğinden bir şekilde bu durumun tam bir umutsuzluk içerdiğinin farkında olduğu halde küçük burjuva, orta burjuva kesimlerin çıkarlarıyla belirlenen politikalar izleyen çeşitli devrimci, demokratik akımlar bilindik bir yolda yürümeye devam etmekte. Halkın çıkarına olan proleter siyaseti öne çıkarmak yerine, halkın iktidarını istemek yerine egemen sınıflardan reform dilemeye devam ediyorlar. Bir umut egemen sınıfların kendi aralarındaki dalaştan gelebilecek iyileştirmelerin peşinde koşan bu akımlar bir kez daha halkın yıldığı politikalarla gündemdedir.

Genel seçimin büyük deprem felaketine denk gelmesi egemen sınıfların propaganda çalışmalarını büsbütün etkilemiş durumda. Halk kitleleri dünden çok daha yoğun bir şekilde devlete karşı güvensiz, düzenden ümitsiz durumdayken güveni tescil edecek bir seçim sürecinde bulunması ciddi bir paradoks oluşturmuş durumda. Kitleleri ikna etmek için devlete karşı değil; ama “tek adam rejimi”ne karşı yoğun propaganda-

ya girişen muhalefetin aynı devlet mekanizmasının çıkarları açısından değerlendirmeler yapmak zorunda kalması devrimci politikanın, dolayısıyla hareketin bir avantajı olarak görülmelidir. Nitekim Akşener’de somutlaşan kriz muhalefetin malum gerçekliğini yere sermiştir. İyi Parti devletın bir aparatı olarak Alevi kimlikli Kılıçdaroğlu’nun halkın teveccühünü kazanmasını devlet egemenliği bakımından bir gerileme olarak değerlendirdiğini göstermiştir. Bu apaçık biçime dayalı gericiğin, faşizme özgü bir kabalığın dışavurumudur. Olası bir muhalefet zaferinin halk için zafer değil, dünün devamı olacağı gün gibi ortadadır.

Bu gerçekliğe karşın bir ay önceye çekilerek erken seçim olarak tanımlanması sağlanan bu genel seçimin R. T. Erdoğan’ın kaybedeceği bir seçim olma olasılığı geniş bir muhalif kesimi seçime katılmak yönünde umutlandırmaktadır. Bu geniş muhalif kesimin şimdiki iktidarın kaybetmesine endeksli umudu bir gelecek umudu olmaktan uzaktır. Bizim propaganda çalışmalarında yoğunlaşmamız gereken nokta da burası olmalıdır. Cumhuriyet İttifakı denen halk düşmanı odağın ciddi bir enkaz bırakarak iktidarı terk etmekte zorunda kalacak olması halkın çıkarlarına ve örgütlenmesine dayanan bir mücadelenin sonucu olmayacaktır. Aksine, iktidara aday olabilen tüm güçlerin egemen sınıfların güçleri olduğunu, devletin rızasını almış, onun için var olan güçler olduğunu hepimiz biliyoruz ve net biçimde bunun farkındayız. Bu durumda Cumhuriyet İttifakından kalan enkazın yükünün halkın üzerine yığılı kalacağı da açıktır. Halkın üzerindeki bu yükün Millet İttifakı tarafından halkın üzerinden kaldıracağını beklemek eşyanın tabiatını bilmemektir. Elbette halk nezdinde teşhir olmuş ve bu nedenle alt edilmesi gereken bir iktidarın, R. T. Erdoğan’da somutlaşan bir zorbalığın alt edilmesinden söz edebilmek geniş bir kesime kendisini iyi hissettirmektedir. Ne var ki gene teşhir olmuş, alt edilmesi zorunlu bir iktidara hoşgörü göstermek de bir o kadar kötü hissettiren bir şeydir. Halkın ikilemede kaldığı bu iki durum arasından ikincisine yönelmesi bizim açımızdan devrimci yönelimin somutlaştırılmamasından kaynaklanan bir başarısızlıktır sadece. Reformizmin kararttığı gerçeklik tam da budur; halkın çaresizce “kendini iyi hissetmeye” yönelmesi bir umut kapısı olarak değerlendirilip depremden de daha

e Seçim Hakkımız

önce Gezi Direnişinde de tanık olduğumuz kendi gücüne, kendi çıkarlarına dayanan bir hareket yaratma olanağı en iyimser ifadeyle ihmal edilmekte ama aslında daha kötüsü imha edilmektedir. Seçilecek olanın her koşulda karşı devrimin kendisi olduğunu görmemek, ihmal etmeye ya da faydalanmaya değer görmek kesinlikle devrimci bir tutum olmayacaktır. Halk için demokrasinin halkın kendi hareketinde içerili olduğunu kavradığımızda, bunu temel alıp tartıştığımızda karşı devrime yönelen bu sığ politikayı alt edeceğimiz açıktır.

YOLUMUZDAKİ ENGELLERİ TANIYALIM

Demokratik Halk Devrimini öne çıkaran bir bakış açısı içinde bu seçimle gündeme gelen nihai tercihlerin devrime düşman olduklarını tam bir netlikle ifade ediyoruz. Elbette tercihler içinde ayrımlar yapmalıyız. Her birinin kendine has özellikleri, çıkarları, biçimleri, kaygıları vardır. Bu farklı özelliklerin devrim açısından içeriği aynı olsa da özel tanımları, adları, rolleri vardır. İktidarda olanla muhalefette olanı ayırmak, muhalif olanın sarılmak zorunda kaldığı ya da kendini sararak pazarladığı demokrasi bayrağını ihmal etmemek; iktidarda olanın somut suçlarını vurgulamak, öne çıkarmak vs. hiç tartışmasız devrimci mücadelenin de ana konularından biridir. Devrimin düşmanları arasında hiçbir fark yoktur denemez; ama bu farkların sonuçta önemsiz olduğu söylenebilir. Bu nedenle ajitasyon ve propagandada iktidarda olanla muhalefette olanı, nihai tercihlerle onların arkasında kümelenenleri ayırt etmek gerekir. Her birini kendi özellikleriyle ne kadar iyi kavarsak onları o kadar güçlü ifşa eder, teşhirde başarı gösterir ve devrimci tavrın gayet mümkün olduğunu somutlaştırabiliriz.

İktidarı 20 yıldan fazla bir süredir işgal ettiği söylenen AKP iktidara geldiğinde muhalif kesimlerin, özellikle ceberut devletin zulmüne uğramış dindar kesimin, gene bu devletin zulmüne, inkârına uğramış farklı milliyetlerin haklarına, çıkarlarına yeşil ışık yakan bir propaganda yapıyordu. Liberal kesimlerin bu iktidarın peşinden gittiği süreç çok uzakta değildir. Bilindik düzen partilerinin mahvolduğu bir seçimden sonra iktidara gelen AKP'nin halk nezdindeki "devlet aleyhtarı" özelliğinin esamesi uzun bir süredir okunma-

maktadır. O "bitmeyen" yıllar boyunca "Siyasal İslam'a bezenmiş" gerici karakteri ile her kesimden halkın düşmanı durumundadır. Defalarca politika değiştirdiği halde, kadrolarındaki değişimin haddi hesabı yokken salt R. T. Erdoğan'da somutlaştırılan değişmezlik iddiası devletin bilindik karakteriyle çelişmektedir. Biliyoruz ki bu devletin gerçek bir istikrarı yoktur. Dolayısıyla onun sözcülerinin, hükümetlerinin de bir istikrarı yoktur. AKP çok açık ki istikrarlı bir parti olmamıştır. Onun için tam bir istikrarsızlık abidesi bile demek mümkündür. Diyebiliriz ki bunca zaman "birinci parti" görünmesinin nedenlerinden biri bu istikrarsızlığıdır. Devletin istikrarsızlığıyla çok uyumlu bu istikrarsızlık muhalefetin halkı bezdirmiş politikalarının dışına çıkamayacak olmasıyla birlikte şimdiye kadar onay almıştır. Bu bakımdan mevcut iktidarın güçlü bir bütün oluşturduğunu değerlendirmek hata olacaktır. Çürümüş, dağılmaya yüz tutmuş, tutarsız ve savrulmaya çok açık yapısıyla iktidar uzun bir zamandır söyleyecek sözünden çok salladığı bir sopası olan güç durumundadır. Depremlerden sonra açığa çıkan "devlet yok" gerçekliği bunun en somut halidir. Kızılay, AFAD, TOKİ, Varlık Fonu nezdinde açığa çıkan devlet merkezli talan ve yolsuzluklarla, dar çıkarlara, hatta aile veya mezhep çıkarlarına dayalı kadrolaşma politikalarıyla halka hizmeti her bakımdan olanaksızlaştırmış, kendini çukur dibine mahkûm etmiş bir iktidarla karşı karşıya olduğumuz apaçık ortada. Bu sonucun başlangıcında özelleştirme, halkı örgütsüzleştirme (sendikasılaştırma) ve deregülasyon (kamu hizmetlerinin piyasaya açılarak bu hizmet alanlarında devlet varlığının küçültülmesi) politikalarının olduğunu hatırlamalı ve hatırlatmalıyız. ANAP ile başlayan bu süreçte tüm düzen partileri roller aldılar ve bu rolleri esas olarak, itirazsız uyguladılar. Hapishanelere yönelik, direnişlerle karşılanan saldırıların da bu politikaların başarısına koşut gerçekleştiğini o dönemin devrimci basınını ve devrimci hareketlerini takip edenler çok iyi bilirler. AKP'nin bugünü, yani "devlet yok" durumunu üreten politikalarının temelinde bu politikalar olduğunu unuttuğumuzda karşımıza bu seçimle beraber çıkarılan seçeneklerin temelden farklı olduğu yalanına aldanabiliriz. Oysa bu politikaların merkezi ABD ve İngiltere idi. Bu politikaları tüm düzen partileri sahiplendiler. AKP bu politikaların

kendisidir. Halkı örgütsüzleştirmek, tüm sosyal haklardan mahrum kılmak, hizmet alan bir güç olmaktan çıkarmak AKP'nin değil egemen sınıfların çıkarlarını içeren bir ekonomi politikasıdır. AKP ile bu süreç devam etmiştir. Üstelik "Siyasal İslam" adı verilen içi boş; ama Ortadoğu'da cazibesi yüksek bir retorikle gerçekleştirdi bu. Bugün Kızılay benzeri oluşumların içine düştüğü rezil durum bu politikaların doğal bir sonucudur. Türkiye gibi feodal karakterini, özelliklerini koruyan, bünyesinde çok güçlü feodal örgütlenmeler barındıran bir ülkede bu politikalar kaçınılmaz olarak devleti bir yolsuzluk manivelası haline getiren biçimler doğurmaktadır. Bu, kişilerin ya da egemen sınıfların varlığını koşullandırdığı kimi siyasi akımların (Siyasal İslam gibi) ürettiği bir sonuç değildir, bunların nemalandığı egemen sınıfların karakterinin, ülkedeki ekonomik koşulların doğal bir neticesidir. AKP'de somutlaşan rezaletin gerçekliği budur.

Muhalefet partilerinin bu sonuca yönelik tepkileri söz konusu politikaların kökten bir teşhiri ve reddi olmak yerine doğru ellerde gerçekleştirilememesini içermektedir. Aynı politikardan farklı sonuçlar çıkabileceği beklentisi eğer masum bir beklenti ise ülke gerçekliğini tanımamak olarak eleştirilebilir. Biz bu eleştiriye devrimci demokrat olan kesimlere yöneltebiliriz. Ne var ki egemen sınıfların sözcülerine, siyasi temsilcilerine yönelik böyle bir eleştiri bunların değindiğimiz ülke gerçekliğinin bizzat kendileri olduğunu unutmakla maluldür. Muhalefetin omurgasını oluşturan düzen partilerinin bünyesinin çoğunlukla aynı politikalara zorunlu kesimlerden oluştuğunu ve olası bir iktidar gücünü bu gibi politikalar lehine kullanacaklarını bilmek gerekir. Demokrasi adına uzatılacak havuçların da bu politikalar için rıza üretmeye tabi olacağını bir uyarı olarak şimdiden ifade etmeliyiz.

Sözünü ettiğimiz bu iki gerici güç odağı yolumuz önündeki esas ve doğrudan hedeflenmesi gereken güçlerdir. Özellikle ajitasyonumuzun bu kesimleri konu etmesi gerekmektedir. Düzen partilerine ve bunların sözcülerine ya da temsilcilerine yönelimin hiçbir şekilde halkın çıkarlarıyla uyumlu olmayacağını bıkmadan usanmadan anlatmalıyız. Yukarıda sıraladığımız gerçeklerin benzerleri geçmişten bugüne defalarca yaşanmıştır. Hemen her seçim

sürecinde demokrasinin bir eşikte olduğu iddia edilmiştir. Halkımız bu gerçekliği kendi deneyimiyle bilmektedir. Dolayısıyla bu gerçeği en derininde anlayacak ve benimseyecektir. Elbette bunun devrimci tavır ve duruş için bir ilk açıklama olacağını bilmeliyiz. Halk kitleleri somut bir devrimci alternatif olmadıkça devrimci duruşun gereklerini yerine getirmekte esas olarak başarılı olamazlar. Bu, devrimci önderliğin rolüne işaret eden bir gerçekliktir. Devrimci önderliğin somut bir alternatif üretmediği koşullarda halkın egemenler arasında tercihe zorlandığını ve bu zora sonuçta boyun eğeceğini tahmin etmek zor olmasa gerek. Ne var ki bu devrimin önündeki açık engellere işaret etmemize engel olmamalıdır. Gerçekliğe dayanan devrimci politika günü kurtarmaya değil devrimi öğrenmeye, öğretmeye, halk içinde yaymaya odaklıdır. Devrimin zorlu bir görev olduğu gerçeğinin aynı zamanda büyük akıntılara karşı dirayet göstermek olduğunu unutmuyarak bu ajitasyona ağırlık vermeliyiz.

Ajitasyon dediğimizde sokaklarda yapacağımız çalışmaları, mitinglerde taşıyacağımız pankartları, atacağımız sloganları, duvarları donatacağımız afişleri, bildirimimizi anlamalıyız. Düzen partilerinin esasen birbirinden farksız olduğunu, aynı halk düşmanı politikardan beslenen bir avuç gerici güç odağı olduğunu haykıracağız. Nihayetinde bunlar arasından birilerini tercihe zorlanan halkımıza kurtuluş yolundaki bu engellerin seçilmesinin aynı koşullarda, aynı ceberut devlet egemenliğinde yaşamaya rıza göstermek anlamına geldiğini anlatmalıyız. Biz bunlar arasında bir tercihe zorunlu olmadığımızı, halk için demokrasinin halkın kendi hareketinde mevcut olduğunu, bu demokrasi olasılığını dışarıda hele de halk düşmanı güçler arasında aramanın dünü tekrar etmek olduğunu anlatmalıyız. Düzen partilerine hiçbir destek verilmemelidir. Cumhurbaşkanlığı gibi mevcut devletin onaylanmasını içeren bir makamda kimin oturacağına halkın karar verebileceğine inanmak devletin gerçek sahipleri hakkında kafa bulanıklığı yaratmaktır. Bu bulanıklığa ortak olmayacağımız gibi açıkça ve güçlü bir şekilde karşı koyacağız. Cumhurbaşkanlığı ve Meclis üyeliği için tercihimiz boykottur. Halkın çıkarları bunu gerektirmektedir...

DEVLET DERSİNDE ÖLMEMEK İÇİN YIKALIM BU KÖHNE DÜZENİ

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!
(V.I. Lenin)

Halkımızın ölümle, yıkımla, acıyla sınındığı bu sömürü ve zulüm dünyasından kurtulması gerekiyor. Maraş depremlerinin ardından bölge isimleri verilerek buralarda yakın zamanlı deprem olasılığına dikkat çekiliyor. Bunun anlamı yıkım, ölüm ve büyük bir acı olmasına rağmen halkımız durumu tersine çevirecek, felakete dönüşmeden depremi atlatacak bir gerçekliğe sahip değil. Kiracı veya ev sahibi olarak oturduğu konutları değiştirme ve depreme dayanıklı konutlara yerleşme biçiminde köklü bir tedbir halkımız açısından imkânsız gibidir. Küçük burjuvazinin üst kesimi ve orta burjuvaziyi dışta tutarsak kendi emek koşullarına sahip olanlar dahil, halkımızın ezici çoğunluğu için geçim sorunu en temel sorundur. Yakınında dolaşan ölüm ve yıkım yüklü doğa olayları karşısında halkımızın çaresizliği, bir tevekkül hali veya aymazlık içerisindeymiş gibi görünmesi mahkûm edildiği koşulların, kişisel çabayla bu koşulları değiştirecek bir durumdan uzak olmasının sonucudur. “Deprem değil, burjuva-feodal düzen ve bu düzenin sahipleri olan patron-ağalar öldürüyor” dediğimizde halkımıza reva görülen koşulları ve bunun sorumlularını işaret etmiş oluyoruz. Halkımız yine devlet dersinde öldürülmüştür* ve yine Beyaz tülbentlerinde siyah/zamanlar/ Kadınlar çaresizliğin/ cenezesini kaldırıyor.**

Emekçiler, ağır koşullar altında yaşamlarını sürdürürken depremle birlikte yaşam hakkı gibi temel bir çelişkinin pençesine düşmüştür. Deprem bölgesinde yayılan “nerede bu devlet” haykırışı güncel olan ve keskinleşen yaşam hakkı sorunu nedeniyle, emekçilerin oldukça geniş bir kesimini sarmış durumdadır. Faşist devletin canhıraş biçimde harekete geçmesi, bir bayrak gibi çekilen “nerede bu devlet” haykırışına veya “devlet yoktu” açıklamalarına saldırması taşın

gediği bulduğunu gösteriyor. Kitlelerin “nerede” diye sorduğu halkın yanında, onun yararına çalışan, büyük zorlukların üstesinden gelen ve halkın derdine derman olan bir devlettir. Evet bu devlet yoktu; emperyalizmin çıkarlarını koruyan, içeride ve dışarıda saldırganlık üzerine örgütlenen, dışından tırnağına kadar silahlanmış, güvenlikçi bir devlettir var olan. Aslında emekçiler yarı sömürge yarı feodal ülkelere has bir devlet gerçekliğiyle karşılaşmıştı. Empoze edilen devletle gerçekte olan, gerçek olan devlet çelişkisi bu bahiste kitlelerin zihnine düşmüş durumdadır. Kitlerin bilincinde değişimler yaşanıyor. Dünya çapında yaşanan ekonomik ve siyasi krizler ve bu krizlere ek olarak Türkiye’nin kendi gerçekliğinden gelen ve krizin derinleşmesi biçiminde sonuçlar doğuran gelişmeler kitlelerin zihin dünyasındaki değişimlerin esas nedenidir. Giderek yükselen bir eğilimden bahsedebiliriz, bu eğilim devrimci durumun yükselmesi yönündedir. Devrimci durumun düşüşü veya yükselişi dünyada ve yaşadığımız topraklarda belli başlı çelişmelerin gelişmişliğiyle açıklanabilir bir sorundur. Lenin yoldaşın konu hakkındaki görüşleri biliniyor. Ayrıca Mao’nun da aynı konuda ve yarı sömürge yarı feodal ülke gerçekliğine işaret eden derin tahlilleri mevcuttur. Başkan Mao devrimci dalganın yükselmesi sorununu belli kriterlere bağlamış, sistemleştirmiştir. 11 başlık altında toplayabileceğimiz bu kriterler (Bakınız: Seçme Eserler C-1, sf. 274) genel olarak dünyadaki başlıca çelişmelerin gelişme durumuyla birlikte tek tek ülkelerde sınıfların karşılıklı ilişkileri ve sınıfların değişen durumunu kapsamaktadır. 1930 yılının Çin’ini bu kriterlerle birlikte analiz eden Mao “Bütün Çin, yakında alev alacak kuru odun yığınlarıyla döşenmiştir. ‘Tek bir kıvılcım, bütün bir bozkırı tutuşturabilir’” değerlendirmesini yapmıştı. Farklı zaman ve farklı mekân içerisinde-

deyiz, bununla birlikte bu Maoist görüş bütün geçerliliğini korumaktadır.

2022 yılının başından itibaren dünyanın birçok ülkesi büyük kitle hareketleriyle sarsılırken, Türkiye’de bu süreç düşük düzeyde seyretmişti. Böylesi bir sonuçtan ideolojik ve fiziki olarak faşizmin ağır saldırılarının payı büyük olsa da kitlelerin örgütlülüğü ve devrimci mücadelenin gelişmişlik düzeyi belirleyicidir. Türk hâkim sınıflarının krizi daha bir derinleşmiş, krizin kitlelere yansımaları daha da katmerlenmiştir; bununla birlikte komprador-bürokrat burjuvazi ve büyük toprak ağaları sürece hükmetmekten, süreci yönetmekten bir hayli uzaklaşmıştır. Ekonomik ve siyasi durumun önemli sonuçlarından biri faşizmin ve onun araçlarından olan dinin, kitleler üzerindeki ideolojik egemenliğinin çözümlüyor olması veya etki gücünün gerilemesidir. Bu durum kitlelerin hareketine veya harekete kitlelerin katılımına olumlu yansımakla kalmayacak, kitlelerin ileri söylem ve pratiklere daha duyarlı olmasını getirecektir.

Devrimci durum yükseliş eğilimine girdiğinde zamanın ritmi hızlanır, önceki zamanlarda rastlamadığımız bir devrim gerçekleşir. Zihinsel ve davranışsal tarzımız bu hareketle uyumluluk içerisinde ve hatta ilerisinde olmalı ki süreci karşılayabilelim, aksi durumda sıradanlaşmaya hapsolürüz. Çek filozof Kosik “rutin düşünce tarzı” kavramını kullanır, rutin düşüncenin gündeliklik dünyasının sürdürülmesine odaklanan bir tarz olduğunu, bu yüzden faydacı düşünce ve eylem bileşkesine tekabül ettiğini belirtir. Oysa yaşadığımız ülke koşulları gereği gelişmelerin hızlı aktığı, önemli sorunların ardı sıra veya bir arada sökün ettiği bir karmaşalar yurdudur. Bu objektif nedenin yanı sıra yürüttüğümüz Halk Savaşı karmaşık ama bir sistemi olan, güne odaklı ama stratejiye bağlı, fırsatçı ama dar düşünmeyen dinamik bir düşünce ve eylem tarzını gerektirir. Yönelimimiz rutin düşünce ve hareket tarzını da hedeflediği için bu tarzın gerilediğini görüyoruz. Deprem sonrası yürüttüğümüz pratik düşünce ve çalışma tarzımızı da sınamış olduk. Aldığımız mesafe olumludur. Bu değerlendirmeyi ya-

parken ölçü olarak merkezi görevi, bu görevle kurduğumuz ilişkiyi baz alıyoruz. Deprem, bütün alanları aynı mesele üzerinden harekete geçiren bir gelişmeydi. Halkın acıları ve ihtiyaçları ile sınıflar mücadelesi gerçekliği bir aradaydı. Bu karmaşık ilişkide yön bulmak, amaçtan kopmayan bir çalışma örmek ancak “merkezi görev” gibi bir pusula sayesinde olasıdır. Bu konu üzerinde yoğunlaşmış kavrayış düzeyimizi yükseltmemiz halinde alanlarda yapacaklarımız ve neyi, neden yaptığımız konusu açıklık kazanır. Deprem merkezli çalışmalarımızda yardım konusunun yer yer amaçlaştırdığı veya önemsizleştirildiği görülmüştür, bunun hedef ve amacımızla ilgili bir kavrayış sorunundan kaynaklandığını söyleyebiliriz. Bu tür karşımıza çıkacak her sorunda merkezi görevimize uygun mu, değil mi sorusunu sorarak çıkış yapabiliriz. Merkezi görevimize hizmet edecek, onun gelişmesine temel olacak her çalışma doğru ve yararlıdır. Kendimizi merkezi görevin icracısı olarak konumlandırmamız gerekir. Bunu başarmamız halinde gelişmelerin niteliği ne olursa olsun yapılması gereken netlik kazanır ve bu bize inisiyatif üstünlüğü sağlar.

Sınıf mücadelesinin gelişme eğilimi kitle örgütlerini öne çıkmaya itecek niteliktedir. Kitlelerin örgütü niteliğinde olmasına rağmen bu kurumların kitlelerden kopuk hatta kitlelere karşı örgütler niteliği kazandığı bilinmektedir. İsmi “demokratik” olmasına rağmen, ekonomik-politik-akademik gelişmeler karşısında demokratik tutum almadıkları, hantal, bürokratik yöneticiler eliyle demokratik mücadeleden kopartıldıkları da biliniyor. Bu kurumları kaderlerine terk etmek, bu kurumlara karşı ilgisiz kalmak gibi bir tavrımız olamaz. Kitlelere ait örgütler olması, sınıf mücadelesi içerisinde bir işleve sahip olması gibi çok esaslı nedenler bizi bu kurumlara doğru yöneltir. Bu kurumlarda kitlelerin çıkarına hizmet eden, kitlelerin önünü açan, kurumu kitlelerle buluşturan her yöneticiyle, anlayışla çalışmalı, bunları desteklemeliyiz. Kitlelerle birlikte ve en önde mücadeleyi geliştirelim, yükseltelim.

* *Meçhul Öğrenci Anıtı, Ece Ayhan*

***Devlet Dersinde Ölenler, Şükrü Erbaş*

YANLIŞ ELE ALIŞLAR VE OY VERME EYLEMİNE PRATİK YAKLAŞIMLAR

6 Şubat depremlerinin yarattığı tahribat onarılamamışken ve halkımız ölenlerin yasını tutarken ülke gündemi bir anda Millet İttifakı'nın adayını belirleyeceği toplantıya ve ardından da Meral Akşener'in ittifaktan ayrılması üzerine yoğunlaştı. Deprem gündemi ancak böylesi bir kriz haliyle sönmülenebilirdi. Halkın çıkarlarını düşünmeyip kendi sınıfsal-siyasal varlık ve geleceklerini her şeyin önünde tutanların gerçek yüzü bir kez daha ortaya çıktı. Burjuva-feodal siyaset tarzının bir yozlaşmalar bütünü olduğuna belli aralıklarla yakinen tanıklık ediyoruz. Hesapların ve masa başı oyunların egemen sınıflar nezdinde meşrulaştırıldığını görüyoruz. "Siyasette her şey mümkün" sözü halkımızca kanıksanmış ve mesele siyaset kurumunun bizzat kendisiymiş gibi algılanır hale gelmiştir. Geri, orta, ileri tüm halk kesimleri bu siyaset tarzından bir şekilde nasibini almış durumda. Haber kaynakları ve görsel basın da burjuva-feodal medya hâkimiyetindeyken görece bağımsız aktörleri barındıran sanal medyada da öne çıkan isimler bu tarzı konu ediniyor.

Sözünü ettiğimiz tarz, "siyaset"i genellikle altyapının belirlediği bir üst-yapı kurumu olmaktan çıkarmış, başboş bir "devleti idare etme" pratiği haline getirmiştir. Düzen partilerinin kliklerle saflaşan egemen sınıfların temsilcileri olduğu gerçeği, egemen sınıflar lehine rafa kaldırılmıştır. Örneğin iki temel klikten birisi "beşli çete" söylemiyle diğer kliğin dayandığı sınıfları teşhir ederken, kendisi başka bir burjuva-feodal kampın temsilcisi değilmiş gibi siyaset yapmaya devam etmektedir. İleri kitlede karşılığı olacak şekilde muhalif kliğin

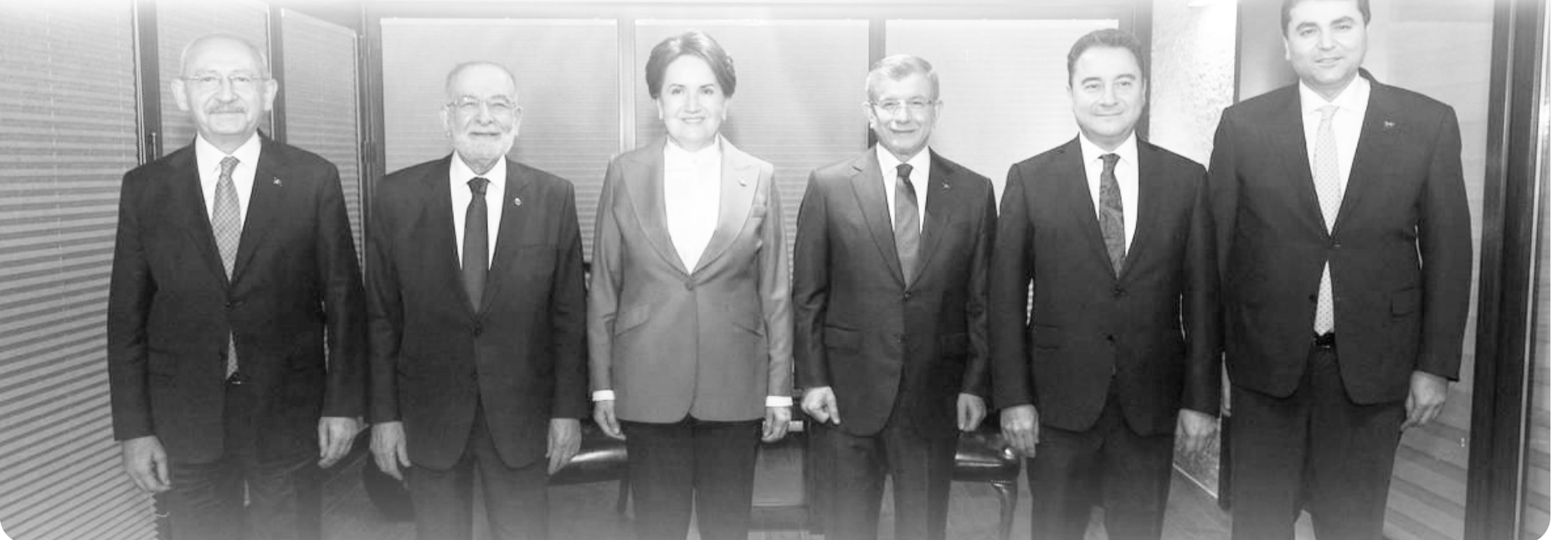
sınıfsal pozisyonu bulanıklaştırılmıştır. Halkla egemen sınıfların siyaseti arasında bir satıcı-müşteri ilişkisi benimsenmiş, kitleler gündelik hayatın birçok yerinde bu siyaseti konuşuyor olsa da kendi konumlanışını oy verme pratiği üzerinden oluşturmuştur. "Türkiye halkı politiktir"den anladığımız, egemen sınıf siyasetinin bu konjonktürde değerlendirilmesinden ibarettir. Politiklik en geniş kitlede Millet İttifakı'nın adayının kim olacağı, Akşener'in hangi hesapla masayı terk ettiği ve seçim sürecinin nasıl işleyeceği yönünde hayat bulurken, örneğin ileri kitlede, adayın siyasi duruşu ve karakterine göre siyaset tarzının değişebileceği üzerine bir kanı oluşmuş, örneğin Mansur Yavaş'a göre Kemal Kılıçdaroğlu'nun adaylığı daha meşru görülmüştür. Dolayısıyla önümüzde iki temel engel vardır: Birincisi, siyasi gündem belirleme olanağımız yoktur. Verili gündemi teşhir etmek genel reaksiyon haline gelmiştir; ikincisi ise, verili gündemin kitlelerce ele alınış şekli sorunludur. Burjuva-feodal sınıfsal gerçekliğine paralel siyaset anlayışı, kitlelerde de yüzeysel bir siyasi algı eğilimine yol açmıştır ve en geniş kitlede ve özelde de ileri kitlede, son süreçte yaşanan siyasi gelişmeler genellikle yanlış ele alınmıştır.

Yanlış ele alışlardan birkaçına, Meral Akşener'in masayı terk etmesi üzerinden değinelim: 1.si "Kılıçdaroğlu Kürt ve Alevi olduğu için devlet tarafından istenmiyor ve Akşener bu yüzden masayı terk etti" iddiası yanlıştır. Kılıçdaroğlu'nun Kürt-Alevi kimliği ile devletin bir problemi yoktur, zira Kılıçdaroğlu ezen ulus-ezen mezhep egemenlerinin temsilcisidir; 2.si "Kılıçdaroğlu sermayedarlara savaş

açtığı için devlet tarafından istenmemiştir" söylemi yanlıştır. Kılıçdaroğlu komprador büyük burjuvazinin ve büyük toprak ağaları sınıfının egemen olmayan kliğinin temsilcisidir. Devlet aynı sınıfların farklı klikleri arasında el değiştirmektedir; 3.sü "Akşener kazanacak aday istediği için masayı terk etti" ifadesi yanlıştır. Akşener'in temsil ettiği siyasi yapılanma, AKP-MHP blokunun erime ihtimalini hesaba katarak "merkez sağ" diye nitelendirdikleri kesimin en büyük temsilcisi olmak iddiasıyla bir hamle yaptı. Kendini CHP'nin başını çektiği ittifaktan bir şekilde ayırmaya çalışma hamlesiydi bu hamle. Güçlü bir çıkış yaparak CHP'nin tahakkümünü zayıflatmak, aradan sıyrılmak gibi bir derdi olsa da hesapları tutmadı. Burada CHP'nin devleti yönetme istencinin ne kadar güçlü olduğunu ve dolayısıyla iktidara ne kadar hazır olduğunu gözlemleme fırsatımız oldu. Zira son derecede popülist bir çıkış yapan Akşener'e karşı CHP'nin söylemi galip geldi. "Halil İbrahim sofrası" metaforuna yaslanan Kılıçdaroğlu, Akşener'in masadan çekilme restini göğüslemekte bir beis görmedi. Hareketsiz kalan Akşener'in Yavaş ve İmamoğlu'nu Cumhurbaşkanı yardımcılığını önermesine "gerekirse evet" diyerek iktidarı ilk turda almayı ne kadar istediğini gösteren de yine CHP idi. Halkımız bu siyaset tarzına güvensizliğini genel olarak dile getiriyor. Millet İttifakı'nda vücut bulan egemen sınıfların muhalif kliğinin siyasi mücadelesi, çok düşük beklentilerle destekleniyor. "Kısmi de olsa rahatlayalım", "o herifin yüzünü görmek istemiyoruz", "her yere kendi adamlarını doldurdu", "en azından sokakta eylem yapabiliriz", "devrimci-demokrat kurumların az

da olsa önü açılır" gibi söylemlere rastlıyoruz sıklıkla. Hiç kimse açlığın, yoksulluğun, sınıfsal ve milli baskının olası bir hükümet değişikliğiyle son bulacağını savunmuyor. Görüyoruz ki siyasi beklenti ve talepler çok minimal düzeylerde ve yüzeysel şekilde dillendiriliyor. Oy verme pratiğinin kendisi sandığımızdan çok daha basit parametrelerle açıklanıyor. Halkımız tam da bu yüzden boykot pratiğini anlamlandıramıyor. Aslında biz boykot ederek seçimlere halktan daha çok paye biçiyoruz. Öte yandan, yarıkarıda saydığımız gerekçeler çok pratik gereksinimlere işaret ediyor. Siyasi gündemi işgal edemediğimiz ve siyasete yön veremediğimiz oranda, halkımız pratik çözümler üretmeye çalışıyor. "Kömürcü, makarnacı" diyerek küçümşenen ve oy vermeyi en asli görev olarak gören düzen muhalifinin aksine halkımız, temel ve geçici ihtiyaçlar için oy verecek kadar önemsemiyor seçim düzenini.

Seçim atmosferinin etkisini gösterdiği bir düzlemde toplumsal olarak yarınlı bir politizasyonun içerisine girmiş bulunuyoruz. Boykot kelimesini dillendirmenin dahi ileri kitleyi irrite ettiğini hissettiğimiz bir noktadayız. "Sandık çözüm değil" söylemi yerine bakış açımızın ve dayandığımız teorik doğruluğun propagandasını yapmanın bile önemli olduğu bir aşamadayız. Düzen siyasetinin bile bu kadar yanlış analiz edildiği bir atmosferde, sınıfsal bakış açısıyla onların gündemini değerlendirmek, bir teşhir pratiğidir. Gündemi biz belirleyemiyorsak verili gündemi doğru analiz ederek siyasi yetkinliğimizi gösterebilir, ileri kitlelerle hegemonik bir ilişki kurabiliriz.

DİRENİŞ ÇİZGİSİNDEN BİR ADIM GERİYE DÜŞÜLMEMEYECİK

Amedspor-Bursaspor maçında yaşanan organize faşist saldırılar futbolu tekrar siyasetin gündemine taşıdı. Amedspor'a dönük gerçekleştirilen bu faşist saldırıları ele almadan önce futbol-siyaset ilişkisine kısaca değinmekte fayda var.

Futbol, toplumsal yapıdan onun çelişkilerinden bağımsız ele alınamaz. Yani futbolu sadece sahada oynanan oyun olarak ele almak mümkün değildir. Toplumsal yaşamdan, onun çelişkilerinden, haliyle gelişmelerinden beslenir ve bunları yansıtır. Bir araya getirdiği, harekete geçirdiği kitleler bir anlamıyla ona toplumun aynası özelliği kazandırır. Toplumsal yaşama ait olan hiçbir şey sınıflar üstü dolaşısıyla siyaset üstü olamaz. Futbolun yarattığı ekonomik ilişkiler ve ulaştığı büyüklük onu tam da toplumun, haliyle siyasetin merkezine yerleştirmektedir.

Modern futbolun tarihine kısaca göz atarsak futbolun siyasetle ilişkisine dair çok net sonuçlara ulaşırız. Futbolun İngiltere'de yoksul kesimlerin sempatisini kazanarak yaygınlaştığı bilinir. Dahası "Çitleme Hareketi"nin mülksüzleştirdiği küçük köylüler ve yıkıma uğrayan emekçi kesimler futbol karşılaşmalarında bir araya geliyorlardı. Bu buluşmalar bir araya gelen kitlelerin harekete geçmesine imkân tanıyordu. Kitleler öfkelerini kendilerini yıkıma uğratanlara yöneltmekten çekinmiyorlardı. Bu buluşmalar yoksul kesimlerin hem eğlenmesine hem de otoriteyi rahatsız eden ayaklanmalara imkân tanıyordu. Bu özelliğiyle

futbol kısa sürede kilisenin, aristokrasinin tepkisini çekti. Bugün Bahçeli'de anlam bulan faşist zihniyet o dönem kilisenin, aristokrasinin futbolu yasaklayan gerici zihniyetinde ifadesini buluyordu.

Sermaye her yere, her şeye sızma eğilimindedir. Futbol da toplumsal bir olgu olarak bundan nasibini almış ve sermayenin "tepeden tırnağa kan ve pislik akan" pençesinden kurtulamamıştır. Kapitalizmin gelişimi futbolun niteliğini doğrudan etkileyip bugünkü endüstriyel futbola hayat vermiştir. Kapitalizm futbolun niteliğini yalnızca ekonomik bağlamda değiştirmedir aynı zamanda onu harekete geçirdiği kitlelere egemen ideolojiyi taşımanın aracı olarak kullandı.

Kısacası futbol toplumsal çelişkilerin bağrında serpiliş geliştirdi ve yaygınlaştı. Hiçbir coğrafyada, hiçbir dönem toplumsal yaşamdan onun çelişkilerinden haliyle siyasetten bağımsız olmadı/olamazdı. Salazar'ı hatırlayarak futbol siyaset ilişkisine örnek verebiliriz. Salazar Portekiz'i 40 yıl boyunca "3F (Fado, Fatima, Futbol)" ile yönettiğini ifade ediyordu. Franco ise Barnabeau Stadı'nı "150 bin kişilik uyku tulumu"na benzetiyordu. Franco'nun bu benzetmesi futbolun egemen ideolojinin elinde geniş kitleleri esas meselelerden uzaklaştırmanın, sorunların üstünü örtmenin ve egemen ideolojiyi kitlelere taşımanın aparatı haline nasıl getirdiğine iyi bir örnektir. Uzağa gitmeye gerek yok, Türkiye'de de futbol her zaman siyasetle iç içe olmuş, egemen ideoloji

futbolu müesses nizamı korumanın, egemen faşist ideolojiyi kitlelere taşımanın, Türk kimliğini güçlendirmenin argümanı olarak kullanılmaktan geri durmamıştır.

Uluslararası turnuvalarda ülke içinde estirilen hava herkesin malumudur. Dahası FIFA'nın aksi yöndeki düzenlemelerine rağmen Türkiye liglerindeki her maça "İstiklal Marşı"yla başlaması, Türk milliyetçiliğinin pekiştirilmesi, aidiyet duygusunun bilinçlere kazınması ve kitlelerin devletin arkasında hizalanması amacı bağlamında ele alınmalıdır. Bugüne dönecek olursak, Fenerbahçe tribünlerinde başlayan "hükümet istifa" sloganları, Beşiktaş tribünlerinde de devam etti. Statlarda yükselen bu ses Cumhuriyet İttifakı'nın öfkelerini çekti. Bahçeli en iyi bildiği şeye başvurarak maçların seyircisiz oynanması talimatı verdi. Neyse ki maçları yok hükmünde sayıp ligin iptal edilmesini istemedi. Siyaset sahnesine çalacak yazılmış bir skeçle fırlayan Bahçeli, Beşiktaş formasını çıkarıp Karagömrük'e transfer oldu. Bu transferde kazananın Beşiktaş taraftarı olduğu aşikâr. Bahçeli'nin talimatını vazife kabul eden bazı kulüp/yöneticileri de Cumhuriyet İttifakı'nın sözcülüğüne soyunup -çoğu kulüp yöneticisinin AKP üyesi olduğunu hatırlatmak faydalı olacaktır- taraftarlara hakaretler yağdırarak spora siyasetin bulaşmasına izin vermediler! Cumhuriyet İttifakı'nın mafya ayağını temsilen parmak kaldırıp söz alan Çakıcı tehditler savurarak yaşananları ihanet olarak tanımlayıp Bahçeli'ye sadakatini yineledi. Güvenlik bürok-

rasininin hükümetteki -ve mafyadaki- temsilcisi Soylu ise "mesaimizi bölmek isterlerse rahat böleriz, hordri meydan" diyerek el yükseltti. Yani Türkiye siyasetinde herkes ve her şey bildiğimiz gibi!

Tribünlerden yükselen sesler, spor siyaset ilişkisini tekrar gündeme taşıdı. Konu hakkında fikrini dile getirenler haliyle buldukları konumların hakını vererek açıklamalarda bulundular. Bahçeli'nin geçmişte AKP'nin futbola müdahale etmesini eleştiren ve Çarşı'ya övgüler yağdıran sözleri kendisine yani Bahçeli'ye hatırlatıldı. Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde bazı futbolcuların Erdoğan'ı destekleyen açıklamaları da hatırlatılanlar arasındaydı. Aslında her şey tam da olması gerektiği gibiydi. Egemenler lehlerine olduğu müddetçe siyasetin spora müdahalesinden ya da sporun toplumsal sorunları gizlemenin bir örtüsü olarak kullanılmasından yanadılar. Aksi durumlar ise egemenler için can sıkıcı sonuçlar doğurabiliyor. Haliyle öfkelenip hakaretler, tehditler savurmayı egemen olmalarının gereği kendilerine hak sayıyorlar.

Fenerbahçe cephesinden Ali Koç tartışmalara dahil olup içinde Soylu'nun da yer aldığı Trabzonspor'un şampiyonluk kutlamasında, bakanların tribünde çektiği "selfieyi" hatırlattı. Trabzonspor'un şampiyonluğunda Soylu'nun, özellikle Albayrak'ın oynadığı rol herkesin malumudur. Başakşehir'in şampiyonluğu da hatırlanacaktır. Erdoğan'ın kurduğu takımın şampiyon olması bu ülkenin

Erdoğan'a borcudur! O borç Başakşehir şampiyon edilerek ödenmiştir. Ali Koç, futbola siyasetin tam da tribünlerde yükselen sese karşı çıkanlar tarafından bulaştırıldığı serzenişinde bulunup yaşananların ardından "kulüplerin açıklama yapmaya zorlanması siyaset olmuyor mu" sorusunu haklı olarak soruyordu. Polisiye tedbirlerle halkın iradesinin önüne kimsenin geçemeyeceğini belirten Ali Koç, devletin büyüklüğüne zeval getirmedeği konuşmasında "hükümet istifa" sloganının hak olduğunu belirtiyordu. Maraş depremlerinin ardından siyasal iktidarın yönetme zafiyetinin, devletin çürümüşlüğü'nün ayyuka çıktığı konusunda hemen herkes hemfikir. Deprem sonrası ortada görünmeyen devlet Amedspor-Bursaspor karşılaşmasında boy gösterdi. Bu kez sırtında taraftar forması, dilinde şoven söylem, elinde JİTEM'ci "Yeşil" pankartı ile "Beyaz Toros"ta görüntü veriyordu. Amedspor-Bursaspor maçı Kürt ulusal sorununa dair faşist Türk devletinin geleneksel politikasının özeti idi. İmha ve inkâr siyaseti tribünlerdeki faşist tezahüratlarla, açılan pankartlarla ve futbolculara dönük fiziki saldırılarla bu kez yeşil sahalarda sergileniyordu. TFF'nin maç boyunca da hakemin maçı oynatmadaki ısrarı politik bir tavır, ilgili politikadaki kararlılığın ifadesidir.

Amedspor'un konakladığı otelin önünde toplanan grup, aslında sonraki gün yaşanacakların işaretini veriyordu. Amedsporlu oyuncular ısınma hareketleri için sahaya çıktıklarında hem Bursalı oyuncuların hem de faşist taraftarların fiziki saldırısına uğradılar. Maç boyunca Amedsporlu oyunculara şoven söylemler devam ettiği gibi saldırılar da durmadı. Söyünme odasında ise güvenlik görevlileri ve polis sahneydi.

Sahaya "atılan" sadece nefret söylemleri değildi; pet şişeler, havai fişekler, bıçak vb. şeylerin yanı sıra mermi de atıldı. Bu tablo tribünde açılan "Beyaz Toros", JİTEM'ci "Yeşil" pankartı ile tam uyum içindeydi. Deprem bölgesinde halkı kendi kaderine terk eden faşist devlet söz konusu Kürtler olunca en alçakça yöntemlerle görüntü vermekten çekinmiyordu. Küçük bir Kürt gencine, eline tutuşturdukları Bursaspor bayrağını açtı

kahramanlık pozları kesecek kadar acziyet içindeydiler. Kürtlere reva gördükleri yenilgiydi. Bursaspor'un hakkıyla maçı kazanamayacağını düşünmüş olmalı ki devreye bildikleri en iyi şeyi, zoru soktular. Kürtlerin ayrı devlet kurma hakkını da aynı yöntemle gasp etmişlerdi.

Amedspor'a dönük yaşanan bu faşist saldırılar sonrası her türlü kirli işlerin organizatörlüğünden sorumlu olan Soylu faturayı birkaç kendini bilmez kamu görevlisine kesip "sahadaki futbol seyrinin dışındaki görseller kabul edilemez" diyerek sahada yaşananları pişkince onaylıyordu. Yani mesainin başındaydı! Meclis kürsüsünden kanlı dişleriyle hırlayan Bahçeli, faşist saldırıları sahiplenerek politik çizgisinin hakkını verdi. "Amed diye bir yer yoktur" diye kulak tırmalayan sesiyle faşist devletin sinir uçlarını tarif etti. Bursa taraftarının "milli duruş" sergilediğini söyleyerek Kürt halkına reva görülen devlet politikasının altını çizmiş oldu. Faşist Türk devletinin siyasal aklı, tribünlerden yükselen "hükümet istifa" sloganlarına karşı, Bursa'da örgütledikleri tribünlerde Kürtleri hedefe koyarak mesaideydi. Beceriksizliklerini, başarısızlıklarını, yönetme zafiyetlerini, tribünlerden kendilerine yönelen tepkileri dindirmek için şovenizm illetine sarıldılar. Söz konusu Kürtler olunca tartışmaların, eleştirilerin, öfkenin yönünü değiştirmek çok da zor değil. Yazının başında futbolun bir anlamda toplumun aynası olduğunu, toplumsal çelişkileri yansıttığını ifade etmiştik. Amedsporlu oyunculara dönük hem sahada hem de meclis kürsüsünden yapılan faşist saldırılar futbolun siyasetle ilişkisine örnektir. Faşist Türk devletinin Kürt ulusal sorunundaki geleneksel politikada ısrarının da ilanıdır. Bununla birlikte Amedsporlu oyuncuların kazanmak için oynamaları, dahası Kürt halkının Amed kafilesini "Diren Ha Diyarbakir Diren" şarkısı ile karşılaşması Kürt halkının faşist Türk devletine cevabı olarak okunmalıdır. "Yeşil" in korku salamadığı, "Beyaz Toros"ların sindiremediği Kürt halkını ne "iblisliğine türlü soylu suratlar takın"arak ahkam kesenler ne kürsüde hırlayanlar ne de aparatı oldukları kutsal devletleri diz çöktürebilir. Amed direniş çizgisinde çocuklarına can vermeye devam edecektir.

2023 İstanbul Newroz deklarasyonu açıklandı

İstanbul Newroz deklarasyonu ve programı açıklandı. Bu yıl depremde hayatını kaybedenlere adanacak olan Newroz'da devletin depremdeki katliamdan sorumluluğuna dikkat çekilecek. HDP ve HDK, "Newroz ateşiyle özgürlüğe yürüyoruz" çağrısıyla gerçekleşecek 2023 Newroz'unun deklarasyonu Beyoğlu'nda bulunan bir otelde yapılan toplantıda açıklandı. Çok sayıda kişinin katıldığı açıklamada, deklarasyonun Türkçesini HDK Eş Sözcüsü Esengül Demir, Kürtçesini ise DBP Eş Genel Başkanı Saliha Aydeniz okudu.

Newroz Depremlerde Hayatını Kaybedenlere Adanacak

Bu yıl ki Newroz'un Maraş merkezli depremlerde hayatını kaybedenlere adanacağını söyleyen Esengül Demir, "Yıkımın ve kaybımızın devasa boyutta olmasının nedeni AKP-MHP iktidarındır. Depremden sonra halklarımızı kaderine terk eden, günlerce bir tane bile görevli gönderemeyen, yurttaşlarımızın enkaz altında donarak hayatını kaybetmesine neden olan bu zorba iktidardan hesap soracağız! Yaptıkları yanlarına asla kâr kalmayacak! Bizler bu zulüm düzenine karşı 2023 Newroz alanlarını mücadele alanlarına dönüştüreceğiz. Amed'den İstanbul'a, Aydın'dan Kars'a, İzmir'den Antalya'ya, Ankara'dan Hakkari'ye kadar her yerde bu iktidara meydan okuyacağız" dedi.

"Newroz Meydanları, Öfkenin Umuda Dönüştüğü Alanlar Olacak"

Demir sözlerini şöyle tamamladı: "Newroz meydanları, öfkenin

umuda dönüştüğü alanlar olacak. Bu yılki Newroz günümüzün zalim Dehaklarını tarihin çöp sepetine atma Newrozunu olacak. Demirci Kawalar AKP-MHP faşist iktidarını yıkacak. Hep birlikte mücadele edeceğiz, hep birlikte kazanacağız. Bu bağlamda her kesimi, her bireyi siyasal ve toplumsal sorumluluk üstlenmeye, haklarımızın özgür-demokratik geleceğini önceleyen bir çabanın ve mücadelenin sahibi olmaya çağırıyoruz. İnsanlarımızı depremde enkaz altında bırakan rantçı, despotik, halk karşıtı olan AKP-MHP iktidarına en büyük siyasi depremi yaşatarak, siyasetin hurdalığına göndermek toplumsal bir sorumluluktur. Bu inanç ve kararlılıkla Newroz'a gidiyoruz. Newroz, baharın müjdecisidir. Baharın gelişinin ilanıdır. 2023 Newroz'u da halkların baharını müjdeleyecek. Zalim Dehaklar, baharın gelişini engelleyemeyecek. Zulüm ve baskı düzeni gidecek. Halkların baharı gelecek."

"Yas ve Dayanışma Duygusuyla Karşılacağız"

Ortak açıklamanın ardından HDP Eş Genel Başkanı Mithat Sancar söz aldı. 2023 Newroz'unun Maraş merkezli depremlerin yarattığı büyük yıkım ve acı ortamında karşıladıklarını söyleyen Sancar, "Bu yıkımın ve acının sorumluluğu bu iktidardır, bu düzendir. O nedenle bu kadar büyük bir yıkım varken bu yıl ki Newrozunu şenlik havasında kutlamak bizlere yakışmaz. Bu yıl ki Newrozunu yas ve dayanışma duygusuyla yeniden inşa ve ayağa kalkma umutuyla kutlayacağız ve karşılayacağız" dedi.

ALMANYA'DA GREV DALGASI YAYILIYOR

En güçlü ekonomilerin resesyon dönemlerine girdiği, sistemlerin sorgulanıp alternatiflerin arandığı, işçi ve emekçilerin sokaklarda, alanlarda, fabrikalarda haklarını aradığı bir kriz döneminin ortasındayız.

Covid-19 pandemisiyle başlayan, enerji krizi ve Rusya'nın Ukrayna'yı işgal saldırısıyla derinleşen ekonomik krizin uzun sürmesi, çözülememesi ve hatta derinleşmesi nedeniyle açığa çıkan siyasi kriz, özellikle Avrupalı emperyalist ve kapitalistleri sarsmaya devam ediyor.

İspanya, Yunanistan, İtalya, Hollanda, İngiltere ve daha birçok ülkede işçi ve emekçiler son yılların en kitlesel ve uzun süreye yayılan eylemlerini, grevlerini yaparken bu dalgaya son olarak Almanyalı işçi ve emekçiler de katıldı.

Enflasyonun hızla yükselişi ve buna karşın ücretlerin sabit kalması nedeniyle alım gücü günden güne düşen emekçi kesimler, ücretlerin artırılması, yaşam koşullarının düzeltilmesi için çeşitli eylem ve etkinlikler örgütlemektedirler. Uyarı grevi ve devamında gelecek grevler Alman egemen sınıflarını terdirgin etmektedir.

PERŞEMBENİN GELİŞİ

ÇARŞAMBADAN BELLİDİR

Avrupa'nın en büyük, dünyanın dördüncü büyük ekonomisine sahip olan Almanya'da da bir süredir işler diğer emperyalist-kapitalist ülkelerde olduğu gibi iyi gitmiyor.

Alman devleti yaşanan ekonomik kriz nedeniyle gelişecek halk kitlelerinin tepkisini engellemek için daha önce milyarlarca avroluk yardım paketi açıkladı. Bu paket yüzünden Fransa ile karşı karşıya kalan Almanya, fiyatların artışına bir türlü engel olamamaktadır.

Alman Ekonomi Enstitüsü'nün (IW) 2 bin 500 Alman firma ile gerçekleştirdiği 2023'e yönelik beklenti anketinin sonuçlarına göre, her 10 Alman şirketinden yaklaşık dördü 2023'te işlerinin küçülmesini beklediğini söylüyor. Almanya'daki şirketlerin yüzde 39'u ticari faaliyetlerinde bu yıl düşüş

bekliyor.

Söz konusu ankete katılan şirketlerin yalnızca yüzde 32'si mevcut iş durumlarını bir yıl öncesine göre daha iyi olarak değerlendiriyor. Her kriz döneminden nemalanan bu kesim dışında, mevcut durumun bir önceki yıla göre daha kötü olduğunu aktaran şirketlerin oranı ise bir önceki yıla kıyasla üçte birlik bir artış göstermiş.

IW raporunda "İnşaat sektöründe ciddi bir resesyon öngörülüyor ve sanayi de karamsarlık hâkim. 2023 yılına ilişkin üretim beklentilerindeki bozulma tüm ekonomik alanlarda hemen hemen aynı oranda gözlemlen-

20,2, enerjide yüzde 23,1 olarak kaydedilmişti.

Gıda maddeleri arasında en yüksek fiyat artışı, yüzde 69,9 ile şeker, yüzde 35,3 ile yumurta ve süt ürünleri, yüzde 24,3 ile ekmek ve tahıl ürünlerinde gerçekleşti. Yemeklik yağ ile balık ve deniz mahsullerinde fiyatlar yüzde 22,8 oranında artarken sebze fiyat artışı yüzde 12,5 oldu.

Sıkıcı da olsa bu istatistiki veriler bize mevcut durumu daha iyi ve tüm çiplaklığıyla anlatmaktadır. Bu rakamların sadece istatistiki bilgi olmadığı, bunun yaşamın her alanında yoğun şekilde hissedildiği açıktır.

çıkması üzerine kamu emekçileri 3 Mart'ta, altı eyalette birden uyarı grevine çıktı. On binlerce işçi ve emekçinin katıldığı grevler Hessen, Kuzey Ren Vestfalya, Baden-Württemberg, Saksonya, Aşağı Saksonya ve Rheinland-Pfalz eyaletlerinde yapıldı. Birçok yerde yapılan eylemler iklim eylemleriyle birleştirildi. Grevler sebebiyle toplu taşıma felç oldu. Almanya'nın en kalabalık eyaletlerinden yedisinde otobüs ve tren seferleri yapılmadı.

Grevler bununla bitmiyor elbette. Almanya'nın Kuzey Ren-Vestfalya (NRW) eyaletinin Köln, Dortmund, Düsseldorf, Duisburg, Bochum, Gelsenkirchen şehirlerinde grevler nedeniyle 9-10-11 Mart tarihlerinde çöpler toplanmadı. Aynı zamanda geri dönüşüm ve atık toplama merkezleri de kapalı kaldı.

27 Mart'ta yapılacak toplu iş sözleşmesinin üçüncü turu öncesi yapılan bu uyarı grevleri Verdi Sendikası tarafından organize edildi. Sendika 2,5 milyon kamu çalışanı için bir yıllığına ücretlere yüzde 10,5 ya da en az 500 avro zam yapılmasını talep ediyor. Meslek eğitimi yapan çıraklara da en az 200 avro daha fazla maaş verilmesini istiyor. Patron tarafı olan belediyeler ise son

görüşmede ücretlere iki aşamada yüzde 5 zam ve bir seferliğe mahsus olmak üzere 2 bin 500 avro ödenmesini teklif etmişti.

Alman basınının "Fransa'yla aynı duruma mı geleceğiz?" şeklinde kaygıyla gelişmeleri yorumlaması, hükümetin önlem paketleri açıklaması belli bir kaygının ifadesi olarak okunmaktadır. Ekonominin ve sanayinin merkezi durumunda olan, milyonlarca işçinin yaşadığı Almanya'da gelişecek güçlü bir hareketin domino etkisi yapacağı açıktır. Emperyalist-kapitalistlerin kaygısı ve telaşı bundan kaynaklıdır. Bu kaygıyı büyütecek adımların atılması, Alman devrimcilerinin işçi sınıfıyla güçlü bağlar kurarak örgütlenmesi ve bu harekete öncülük etmesiyle mümkün olacaktır.

nebilmetedir" denildi.

Almanya emperyalist devleti için işlerin hiç de iyi gitmediği ortada. Tüm bu rakamların ardından ülkede patlayan eylem ve grevler ise hükümeti ciddi şekilde zorlamaktadır.

ENFLASYON ARTIYOR, ÜCRETLER SABİT

Almanya'da şubat ayı enflasyonuna gıda fiyatlarındaki artış damgasını vurdu. Gıda enflasyonu yüzde 21,8 ile enerjideki fiyat artışlarını geride bırakırken, genel enflasyon yüzde 8,7 oldu. Federal İstatistik Dairesi, gıda fiyatlarının ocak ayına göre yüzde 2,4 arttığını, artış oranının bir önceki yılın şubat ayına göre yüzde 21,8'i bulunduğunu bildirdi. Yıllık bazda enerji fiyatlarındaki artış, yüzde 19,1 ile gıdanın gerisinde kaldı. Ocak ayında enflasyon gıda fiyatlarında yüzde

GREV DALGASI YAYILIYOR

İşçi ve emekçiler yaşanan bu fiyat artışlarına karşı, ücretlerin artırılması talebiyle bir süredir çeşitli iş kollarında eylemler yapmaktadırlar. Verdi Sendikası'nın çağrısıyla 17 Şubat'ta 7 havaalanında düzenlenen grevler nedeniyle ülkede hava trafiği durma noktasına geldi.

Alman Havalimanları Birliği'nden (ADV) yapılan açıklamaya göre ülke genelinde 2 bin 300'den fazla uçuş iptal edilirken iptallerden iç ve dış hat uçuşlarında yaklaşık 300 bin yolcu etkilendi.

Mart ayı içinde de Alman emperyalizmini sarsacak birçok grev oldu, olma-ya da devam ediyor.

Almanya'da 2,5 milyon kamu çalışanını ilgilendiren toplu iş sözleşmesinin ikinci turundan da bir sonuç

DEPREMLERİN PSİKO-SOSYAL ETKİLERİ -II

Sosyal psikoloji bakış açısıyla afetler, risk, belirsizlik ve ölüm unsurlarını barındıran olaylardır. Nerede, ne zaman ve nasıl sularının kolay cevaplandığı olaylar değildir – afet tipine göre değişen çeşitli seviyelerde belirsizlik barındırmaktadırlar. Elbette afetler, yol açtıkları can kayıpları sebebiyle çok yıkıcı bir olaya dönüşebilmekte yani ölümle eşleştirilebilmektedirler. Afetlerin bu üç gerçeğe dayanan bir olay olması insanlar için hayatı da aşırı zorlaştırmaktadır bir yandan. Afetlerin barındırdığı risk, belirsizlik ve ölüm olguları karşısında insanlar psikolojik düzenlerini sürdürmek ve hayatlarına devam edebilmek için bir algı süzgeci geliştirirler. Bazen kaçınma ve inkâr, bazen iyimserlik, bazen de kaderci düşünme yollarıyla ve daha nice yollarla baş etmeye çalışırlar. Bu davranış biçimlerini ayrıntılandırabilmek için **“dirençlilik (Resilience)” ve “kırılganlık (Vulnerability)”** kavramlarını anlamak önemlidir. Dirençlilik yaşanan herhangi bir travma ya da riske maruz kalma sonrasında, toplumun kendi risk yönetim planı dahilinde sistem olarak işlevlerini yerine geri getirebilmesini sağlamak adına gerçekleşen afet/risk/travma ya da şokun etkilerini soğurma, iyileştirme süreçlerine uyum sağlama ve “düzen”li olarak tanımlanabilecek eskiye dönüşü gerçekleştirirken bir yandan da iyileşebilme kapasitesidir.

Eski düzene dönmek ya da yeniden başka bir düzen yaratmak için dirençliliğin yanında kırılganlık kavramı da belirleyici olabilmektedir. Bu iki kavram birbirleriyle ters orantılı bir ilişki içerisinde daha net kavranabilir. “Kırılganlık; bireyin, topluluğun veya sistemlerin tehlikelerin etkilerine duyarlılığını, hassasiyetini artıran fiziksel, sosyal, ekonomik veya çevresel faktörlerdir” Kırılganlığın yüksek olması dirençliliğin az olmasını ve buna bağlı olarak da afet sonrasında ya da herhangi bir travma ve şok sonrasında düzene ve uyuma geri dönebilme durumunun güçlüğüne beraberinde getirir. Yoksullar, toplumdan dışlanmış kayıt dışı çalışanlar, kadınlar, engelliler, göçmenler, azınlıklar, çocuklar, yaşlılar ve gençler, ekonomik şoklar, sağlık şokları, doğal afetler, iklim değişikliği ve endüstri kazaları, çatışma ve iç karışıklıklar gibi durumlarda, kısıtlı yetkinlikleri ve toplumdaki konumları ve yaşam döngüsündeki hassas dönemleri neticesinde yetersiz toplumsal bütünlük, tepkisizlik devlet kurumları ve zayıf yönetim sonuçları ortaya çıkmaktadır.

Türkiye coğrafyası krizler coğrafyasıdır. Son iki yaşanan kriz toplumsal

yaşamı altüst etti şüphesiz. COVID-19 pandemisi, çağımızı tanımlayan küresel bir sağlık krizidir. COVID-19 virüsü, milyonlarca insanı enfekte etmiş olmakla birlikte, enfekte olmayan diğer birçok kişiyi de beraberinde getirdiği sağlıkla ilişkili kaygılar, yakınları kaybetme korkusu, başkalarını enfekte etme endişesi, ekonomik sıkıntılar, sosyal izolasyonun yarattığı bunalmışlık ve sürecin belirsizliği gibi faktörlerle duygusal olarak etkilenmektedir. Dünyanın birçok büyük kenti, insanların isteyerek veya hükümetler kararıyla evlerine kapalı kalması nedeniyle terk edilmiş hayalet şehirler gibi göründü. Dükkanlar, tiyatro-sinema salonları, restoranlar, kafeler kapandı, sosyal yaşam durdu. Normal yaşama ne zaman döneceğini bilmedi. Tüm dünyada olduğu gibi Türkiye’de de sosyal ve ekonomik sonuçları açısından ezilen kesimler için aşırı bir yıkım oldu. Pandemi süreci ticari ve ekonomik alanda dünyada zaten başlamış olan daralmanın boyutlanmasına yol açarken süreç tedarik zincirindeki kırılmalarla, Rusya’nın Ukrayna’yı işgali ile zaten yükselişte olan başta petrol olmak üzere çeşitli kritik malların fiyatlarının artmasıyla ekonomik durgunluğa evrilmekte olan kriz üzeri örtülemez, yumuşatılamaz bir noktaya varmıştı. Kuşkusuz emperyalist ülkelerden başlayan ekonomik krizin en karanlık hali kendisini Türkiye gibi yarı-sömürge yarı-feodal ülkelerde hissettirmektedir. Zayıf ve bağımlı ekonomisi ile yarı sömürge ülkelerdeki krize, emperyalistlerin krizin faturasını yıkma politikaları da eklenince yoksulluğun derinleştiği, işsizliğin arttığı ve artık yaşanamaz hale geldiği günler kapıları çalmaya başlamıştı. Durdurulamayan enflasyon artışı halka derinleşen ve yaygınlaşan bir yoksulluk, sefalet olarak yansımakta. Çöplerden çocuklarına yemek arayanların olduğu sahneler artık sıradan oldu. İşsiz kaldığı ve çocuklarına bakamadığı için intihar edenlere, cinnet geçirip ailesini ve kendini öldürenlere tanık olunmakta. Kısacası derinleşen ekonomik kriz geniş halk yığınlarını doğrudan hedefleyen sonuçlar doğurmakta, halk açlık ve yoksullukla sınanmaktadır.

Krizin yarattığı en önemli psikolojik değişikliklerin başında, belirsizlik ortamının ve önünü görememenin yarattığı güven eksikliği ve karamsarlık gelmektedir. Bu durum kişinin daha çekingen ve tedirgin olmasına sebep olmaktadır. Krizle birlikte umutsuzluk ve mutsuzluk hâkim duygular arasında yer almış durumdadır. Psikolojisinde yaşanan değişim nedeniyle davranış ve alışkanlıklarında kalıcı değişimler gözükmektedir. İlk etapta

gözlemlenen değişikliklerin başında insanların içe kapanması ve sosyal yaşamdan uzaklaşma eğiliminde olmaları gelmektedir. Her geçen gün yeni zamlarla yaşamı çekilmez hale getirilen, geleceğe yönelik umutlarını yitirmiş yoksullaşmış halk dünyada az rastlanan büyüklükte bir depremi yaşadı. Son yılların en büyük felaketlerinden biri olan Maraş merkezli depremle tüm Türkiye büyük bir acıya uyandı. Yukarıda tanımladığımız “dirençlilik” kavramı yani “bir olayla karşılaştığında başa çıkabilme kapasitesinin varlığı afetler karşısında bu etkiyi soğurabilme yeteneği” deprem öncesi süreçte zaten derin düzeyde tahribata uğramıştı. Afetlere karşı dirençliliği oluşturan önemli etkenlerden birisi, bireyin ya da toplumun kendini güvende hissetmesidir. Yaşadığı bölgede tehlikelerin ve afet risklerinin farkında olmak, gerek devlet ve kurumları tarafından, gerek bireysel olarak risk azaltma çabalarına inanmak, yardım göreceğine, yaralarının sarılacağına ve bir süre sonra tam olmasa da eski yaşamına tekrar dönebileceğine inanmak, afetlerin bir kader olmadığını, zararlarını azaltmanın mümkün olacağını bilince çıkarmak, yapılabilecekler ve nelerle baş edeceği konusunda bilinçli olmak bu güvenin ana unsurlarıdır. Ne yazık ki deprem sonrası yaşananlar yani savaş politikalarına ve patronların çıkarına göre bütçesini organize eden faşist devletin tutumu, acizliği ve bunların halka yansımaları, bu güvenin Türkiye halkında hiçbir şekilde olmadığı ve olamayacağı acı gerçeğini açıkça gözler önüne serdi. Afet krizinde yaşanan, rezalet yönetme krizinin dışı vurumudur; çünkü devletin elindeki olanakları harekete geçiremeyip bir türlü koordine olamaması tek anladığı tedbirin de halka karşı zor kulanması bununla alakalıdır.

Yaşanan yıkımın üstünü örtmeye çalışan devlet deprem felaketinin ardından OHAL ilan ederek halka yönelik saldırılarını artırmıştır. Gerçeği halka yansıtmaya çalışan gazetecilere ve devrimci, ilerici kesimlere dönük engelleme, yardımların halka ulaşmasını tekeline alma pratikleri ilk alınan tedbirlerdir. Depreme hiçbir hazırlık yapmadığı gibi her türlü yardım girişimlerini devlet otoritesini zaafa uğratma gerekçesiyle engellemektedir. Devlet, olanaklarını halkın hizmetine hızlıca sunmadığı gibi dayanışma amaçlı halk inisiyatiflerini engellemekte, göçük altında kalan on binlerce insan yokmuş gibi davranmaktadır.

Halk enkaz altında can çekişirken, yakınları onların yardım çığlıklarına karşın çaresizlik içinde ölümlerine tanık

oldu. Yaşamlarından umudunu kesen halk yakınlarının cenazelerine ulaşip, mezarlara gömemedi çünkü arama kurtarma çalışmaları durduruldu ve enkazlar kepçelerle kaldırıldı. Bu vahşeti yaşamaya mahkûm edilen, hayatta kaldıklarına her an pişman olan halk, aşırı soğuk ve açlık içinde kendi kaderlerine terk edildi. Kızılay’ın ise çadır ve gıda gibi acil yardım malzemelerini ihtiyaç sahiplerine hemen ve doğrudan ulaştırmak yerine para ile sattığı ortaya çıktı. Bugün bile hâlâ devletin yardımı gitmeyen bölgeler var. Tüm engellemelere rağmen esas yardım çabası dernek, örgütler ve sivil inisiyatifler yürütmektedir. Bu çabaları bile devlet ve kurumu AFAD üstlenmeye, gasp etmeye çalışmaktadır. Yukarıda tanımlamaya çalıştığımız dirençlilik ve kırılganlık faktörlerini olumsuz etkileyecek o kadar skandal olay yaşandı ki hepsini burada saymak mümkün olmayacak. Bunlar ne yazık ki deprem sonrası iyileştirme ve yeniden inşa süreçlerinde kesintiler ortaya çıkmasına neden olmaktadır ve bu durum da “düzen ve uyum”un gerçekleşmesini güçleştirmektedir. Dolayısıyla, herhangi bir fiziksel ya da buna bağlı toplumsal değişim sonrası hedeflenen, bir an önce “eskiye” ve “normale” dönebilmek ve travmatik değişimin etkilerini kısa sürede ortadan kaldırmak Türkiye halkı için mümkün olmayacaktır. Bu yaraların hiçbir zaman sarılmayacağı, normal bir yaşama dönülmeyeceği anlamına gelmez. Kavramlardan bahsetmişken; insanların, ortak “sorum, amaç, ihtiyaç, ilgi, ideal vb.” gibi çok çeşitli benzerliklerine göre farklı düzeylerde birlikler oluşturmaları ile ortaya çıkan tahmin edilemez güç “toplumsal sinerji” den bahsetmek yerinde olacaktır. Toplumsal birimler kendi kendine organize olarak yeni ve daha karmaşık bir “denge ve düzen” durumuna yükselirler. Bu denge ve düzen belli bir süre devam eder ve bu süreç içinde toplumsal birimler çeşitlenir, çoğalır ve karmaşıklaşırlar. Her toplumsal birim, toplumsal çeşitliliğin yüksek olduğu belirsizlik ve kaos zamanlarında kendi kendine organizasyon sürecine girer. Bunun anlamı biz komünistler için örgütlenme ve devrimci mücadeledir, ezilenlerin öfkesinin örgütlenmesi ve açığa çıkacak devrimci güç en güzel toplumsal sinerji olacaktır. Deprem felaketi halkın örgütlenmeye ve devrime ne kadar ihtiyacı olduğunu bir kez daha göstermiştir.

Bir sonraki yazımızda depremin insanların psikolojisi üzerindeki etkilerini Türkiye halkı açısından incelemeye çalışacağız.

KAPIDA BEKLEYEN ÜYELİK: İsveç ve Finlandiya

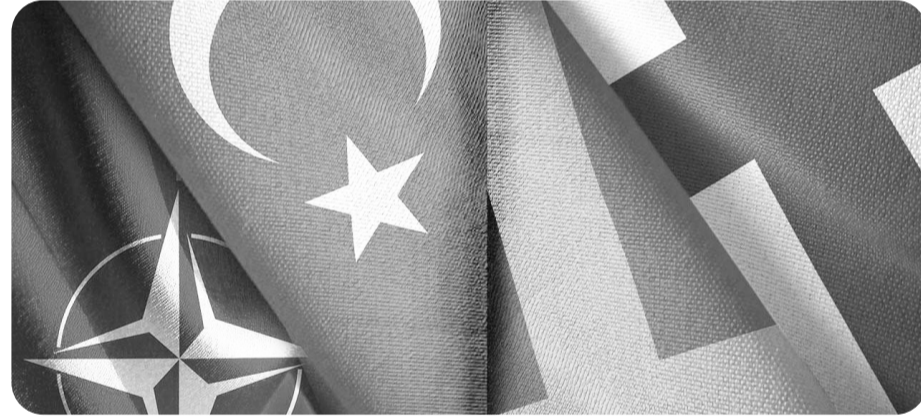
Dünya genelinde artan gerilim olası bir savaşın uzaktan sinyallerini veriyor. Bir savaş örgütü olan NATO da bu gerilimde büyük rol oynuyor. Ülkeler arasındaki rol kapma savaşları, daha fazla alana hâkim olma isteği gerginliği tırmandırıyor. Son olarak dikkat çekici şekilde somutlaşan ABD-Çin gerilimi bu güçler arasında başlayıp gelişebilecek bir savaş hakkında senaryolar yazılmasına, böylesi bir savaş için olasılık ve riskleri tartışmaya, bu konular hakkında yazıp çizmeye neden oldu. Krizin, gerilimin ve kaosun egemen olduğu bu süreçte İsveç ve Finlandiya'nın NATO üyeliği gündemdeki yerini korumaya devam ediyor. Gündemdeki yerini korumaya devam ediyor dedik ancak bu ülkelerin NATO üyelikleri egemen güçler açısından elzem bir yerde durmuyor. Sık sık gündeme gelen üyelik mevzuu "yapılacaklar" listesinde durmaya devam ediyor.

Finlandiya ve İsveç'in NATO üyeliği başvuruları Rusya'nın Ukrayna'ya başlattığı işgal saldırısı sırasında gerçekleşmişti. Bununla yakın zamanda dile gelen Ukrayna'nın NATO üyeliği Rusya açısından bir savaş gerekçesi haline getirilmişti. Finlandiya'nın 1948 yılında SSCB ile yaptığı "Dostluk, İş Birliği ve Karşılıklı Dayanışma Antlaşması"na rağmen bu işgal savaşında tarafını belli etmesi tartışma konusu olmuştu. Kendini tehlikede hisseden Finlandiya'nın antlaşmayı bir güvence olarak görmemesi Rusya açısından bir NATO tehdidi olmaktan başka bir şey değildi. Uzun bir zaman tarafsızlık politikası izleyen Finlandiya'nın bir süredir ABD politikalarına angaje olduğu bilinmekteydi. Rusya'nın Ukrayna işgali ile beraber bunun açıkça ortaya serilmesi tesadüf olmadı. Aynı durum İsveç için de geçerlidir. Bu iki ülke gelişen savaş koşullarında yerlerini net bir şekilde almışlardır. NATO üyesi olmak istemeleri belli başlı emperyalist devletler arasındaki mevcut gerilimin ve olası bir savaşın parçası haline geldiklerini, saf tuttuklarını, dünün şartlarının artık geçerli olmadığını ilan ettiklerini gösterir. ABD'nin Rusya'yı kuşatma planlarını uygulayacak güç olmayı kabul etmişlerdir.

ÜYELİK ELZEM DEĞİL

İsveç ve Finlandiya'nın NATO üyeliği görüşülmüş, bu üyeliklerin esas güçlerce onaylanmış olduğunu biliyoruz. Buna rağmen Türkiye ve Macaristan "özgün" sebeplerle bu onayı engelleyen bir tavır geliştirdiler. Bu engel-

lemelerin her iki ülke açısından tartışılabilir gerekçeleri olsa da belirleyici olanın bu gerekçeler olmadığı açıktır. Esas olan bu iki ülkenin NATO ile kurmuş oldukları ilişkidir. Üyelik söz konusu ilişkiye bir isim vermekten fazlası olmayacaktır. ABD için önemli olan da en başından itibaren budur. ABD emperyalizmi için bu iki ülkenin üyeliğinin aciliyeti yoktur. Üyelik, Rusya'yı kuşatma hamleleri esnasında gündeme gelmiş, önemli tartışmalar o zamanlarda yürütülmüştü. Şimdi geriye kalan TC'nin ve Macaristan'ın bu üyelikleri ne zaman onaylayacağı meselesidir. TC devleti de aslanlar masasında kendisine oynayacak bir rol bulmuştur. İsviçre için "iade" ve "terör" kozunu bulduğu her fırsatta dillendirmektedir. Aciliyeti olmayan üyeliği TC kendisi için bir koz olarak kullanabilmektedir. Ara ara gündeme gelen üyelik Ukrayna'nın üyelik talep etme sürecine benzemektedir. UK-

rayna da NATO üyesi olmak istemiş ve bu Rusya'nın işgali için bir bahane olmuştu. Ukrayna'nın üyeliği o sıralar ne kadar gündemdeyse İsveç ve Finlandiya için de benzer süreç işlemektedir. Ara ara ısıtılıp servis edilen bu gündem egemen güçlerin aralarında ki rekabete göre değişmektedir.

BİR ADIM DAHA YAKLAŞILDI

İsveç ve Finlandiya'nın NATO üyeliğine Macaristan ve Türkiye henüz onaylamış değil. TC'nin kaygıları bu kavgada bir yer kaplıyor ancak Macaristan'ın Avrupa Birliği'ne farklı yaklaşımlarını kabul ettirmek amacı içeren "vetosu" hakkında pek bir tartışma olmamaktadır. Anlaşılan Macaristan da üyelik konusunda pek aceleci davranmıyor!

NATO Genel Sekreteri Stoltenberg yaptığı basın toplantısında 30 üye ülkeden Türkiye ve Macaristan'ın henüz katılımlara onay vermediğini anımsatarak "Macaristan meclisi bu ay sonuna doğru onaylama planını duyurdu. İsveç'e giden Macaristan heyeti de olumlu mesaj verdi. İlerle-

me kaydediyoruz ve Macaristan'ın da onayına yaklaşıyoruz" diye konuştu. Macaristan'ın da onayı alınırsa geriye TC'nin ikna edilmesi kalıyor ki bu da İsveç başbakanının yaptığı açıklama-ya bakılırsa pek yakın gözüküyor.

İsveç ve Finlandiya'nın NATO'ya üyelik süreçlerine ilişkin müzakereler kapsamında yapılan görüşmelerin üçüncüsü 9 Mart'ta, Brüksel'deki NATO karargâhında gerçekleştirildi. NATO yetkililerinin de katılımıyla gerçekleştirilen son görüşmeler sonrasında İbrahim Kalın, "atılan bazı adımların" memnuniyet verici olduğunu kaydederken sürecin henüz bitmediği uyarısında bulunarak, "Terörizmin finansmanı, propagandasının yapılması yönündeki eylemlerin engellemesi için adımların atılmasını belirttik" dedi. NATO Genel Sekreteri Jens Stoltenberg ise Finlandiya ve İsveç'in Türkiye'nin meşru güvenlik

yerine getirmiş" olacağını söyledi. Kristersson 9 Mart'ta İsveç meclisinde terörle ilgili yeni bir ceza yasasının oylanacağına işaret ederek, "Bu yasa ile birlikte terör örgütlerine katılmak ve finans sağlamak yasaklanacak. Yasa, 1 Haziran'dan itibaren uygulamaya koyulacak." dedi.

Ülkesinin uluslararası terörle mücadele için bu yasaya ihtiyacı olduğunu aktaran Kristersson, "İsveç, Finlandiya ve Türkiye arasındaki Üçlü Muhtıra terör örgütleriyle beraber mücadele etmeyi gerektiriyor. Bu yasa onu da kapsıyor. Bu yasa ile birlikte NATO konusunda üzerimize düşen sorumlulukları yerine getirdiğimize inanıyoruz." ifadelerini kullandı.

Kristersson ile İsveç ve Finlandiya'nın NATO'ya katılımının kesinleştirilmesi konusunu ele aldıklarını belirten NATO Genel Sekreteri Stoltenberg, "Bu en önemli önceliğimiz ve ilerleme kaydediyoruz. Türkiye'nin meşru güvenlik kaygıları var. Hiçbir NATO müttefiki bu kadar çok terör saldırısına maruz kalmadı. İsveç'in yeni terör yasasını çıkararak ve Ankara ile iş birliğini güçlendirerek PKK de dahil olmak üzere terörle mücadelede hızlanmasını memnuniyetle karşılıyorum." ifadesini kullandı.

"Demokrasi" ülkesi İsveç yeni yasa tasarısıyla ifade özgürlüğüne ket vurmuş olacak. Uzun süredir "terör" konusunda TC'yi tatmin eden adımlar atmayan İsveç bu sefer hazırlıklarını hızlandırmış durumda. Anlaşılan o ki İsveç, NATO üyeliğinde Finlandiya'dan ayrı kalmak istemiyor.

Dünyada rekabetin arttığı, egemen güçlerin geriliminin tırmandığı bir süreçten geçiyoruz. Her ne kadar "depresyon" ve "seçim" gündeminden gözükme de TC de bu krizden kendine rol kapmaya çalışıyor. Yaptığı tüm pazarlıklar, emperyalistlerin oynadığı masadan pay kapma isteğinden kaynaklanıyor.

Yukarıda da bahsettiğimiz üzere savaşın tarafları bellidir. Bir yanda emperyalistler bir yanda da ezilen dünya halkları vardır. Bizim de MLM'ler olarak tarafımız bellidir. Emperyalistler arası çelişki ve çekişmelerin arttığı dönemlerde dünya haklarının önünde bazı görevler durmaktadır. Çelişkileri kavramak ve bu çelişkilerden dersler çıkartmak. Tarihi görev önümüzde durmaktadır. Bu görevi omuzlayıp ilerlemek, gelecek günleri kurmak için çaba sarf etmeliyiz.

endişelerini gidermek için eşi görülmemiş adımlar attığına dikkat çekerek "Şimdi tüm müttefiklerin onay sürecini sonuçlandırması ve Finlandiya ile İsveç'i yaklaşan Vilnius'taki NATO Zirvesi öncesinde ittifakın tam üyeleri olarak karşılanmasının zamanı gelmiştir" vurgusu yaptı.

Yapılan açıklamalara göre üyelik mevzuunda TC "terör" kozunu kullanmaya devam ediyor. Emperyalistlerin sınırlarını çizdiği alanda isteklerini dile getiren TC, bu görüşmelerde İsveç'in adımlarını memnun edici buluyor. İsveç de TC'yi memnun edecek yeni bir yasa tasarısından bahsetmeye başladı. Ayrıca silah ihracatı kısıtlamasının kaldırıldığı, "terörle mücadele"de iş birliğinin artırıldığı, İsveç'in "terörle mücadele kanununu" sıkılaştırma sürecinde olduğu anlaşılıyor.

TC'NİN UMUDU: YENİ YASA TASARISI

İsveç Başbakanı Kristersson mecliste 9 Mart'ta oylanacak yeni yasa tasarısıyla ülkesinin "terörle mücadelede Türkiye'ye karşı sorumluluklarını

GREV EKSENİNDE SOKAK HAREKETLERİ

Yaşam pahalılığı, haksız savaşlar ve emperyalistler arası çatışmalar gölgesinde Fransa bir kez daha büyük bir grev dalgasıyla sarsılıyor. Yüz binlerin katıldığı eylemlerde halk ve polis arasında sık sık çatışmalar yaşanıyor. Emperyalist politikaların doğurduğu krizleri kitlelerin sırtına yükleyerek aşma geleneği Fransa'da kendini oldukça açık şekilde göstermektedir. Pandemi krizinde kitlelerin eve mahkûm edildiği süreçte yeni güvenlik yasalarını oldukça rahat şekilde geçiren Fransız devleti, benzer bir süreci Ukrayna özgülünde savaş çığırkanlığı yaptığı -ve hatta fiili olarak bu haksız savaşta emperyalistler arası çelişkilerde payına düşeni alarak faturasını halka kestiği- bir süreçte gerçekleştirmektedir. 2010 yılında gündeme gelen ve yine bugün olduğu gibi oldukça güçlü bir grev-direniş dalgasıyla karşılanan süreç bugün tekrar yaşanmaktadır.

YENİ EMeklİLİK REFORMU NEDİR?

Emmanuel Macron'un seçim vaatlerinden biri olan emeklilik reformunun içeriği Başbakan Elisabeth Borne tarafından 10 Ocak tarihinde açıklanmıştı. Buna göre emeklilik yaşının 62 olduğu Fransa'da, 1 Eylül'den itibaren yasal emeklilik yaşının kademeli olarak her yıl 3 ay yükseltilerek 2030'da 64'e çıkarılacağı, 2027'de emeklilik maaşının tamamını alabilmek için işçi ve emekçilerin 43 yıl boyunca prim ödeme şartı olacağı açıklanmıştı. Hükümet bu reformu pazarlarken mevcut emeklilik sisteminin "felakete sürüklediğini" söylemişti. 11 Mart günü Senatoda yapılan oylamada 112'ye karşı 195 oyla yeni reform paketinin ilk ayağı onaylanmış oldu. Çeşitli komisyonların ardından son olarak

yine Senato ve Mecliste yapılacak tartışmalardan sonra 26 Mart günü yasanın onayı netleştirilecek. Ancak bu noktada tüm bu süreci boşa düşürecek ve aslında bu tartışmaların kitleleri aldatmada bir maske olduğu gerçeğini açığa çıkaran bir nokta var ki o da 49.3 denilen yasadır. Bu yasa, Fransa'da geçtiğimiz süreçte OHAL sürecinin bir artığı olarak kalıcılaştırılan ve mevcut hükümete, herhangi acil bir yasanın tartışılması, oylanması sonucunu dikkate almayarak direkt onaylama yetkisi vermektedir. Süreç sonunda emeklilik yasının bu yetkiyle birlikte onaylanması sürpriz olmayacaktır.

KİTLE HAREKETLERİ ÜLKESİ FRANSA

Fransa'da yaşanan bu sürecin dünya gündeminde yer bulması ise bu yasa karşı gelişen kitle hareketi vesilesidir. Yine 2010 yılındaki süreçte yaşanan grevler, işgaller, çatışmalı eylemlerle bu sürecin dünya gündemine taşınmış olması gibi bugün yaşanan eylemler de dünyanın gözünü Fransa'ya çevirmiştir. Bu noktada bazı sarı sendikaların dahi yasa tasarısına itiraz etmesi sendikalar önderliğinde gelişen grevlerin genişlemesini ve boyutlu olmasını beraberinde getirmiştir. Fransa, özellikle '68 hareketinden kalma bir refleksle grevlerin, sokak eylemlerinin yoğun yaşandığı bir coğrafyadır. Bu mirasın kazanım elde etmedeki başarısı ayrı bir tartışma konusu olmakla birlikte bu eylemlerin hükümete bir şekilde baskı yaptığı gerçeği de göz ardı edilemez.

Buradan yasa tasarısının ilk duyurulduğu andan itibaren özellikle sendikaların çağrılılarıyla çeşitli itirazlar gerçekleşmiş, tasarının onaylanması

için adımlar atıldığı oranda bu hareketler daha kitlesel ve etkili bir hâl almıştır. Bahsettiğimiz etki, tasarımı geri çektirecek kadar güçlü olmasa da işçi-emekçilerin ve özelde de gençliğin mevcut düzenden memnuniyetsizliğini açığa çıkarmada önemli bir görev görmüştür. Yine 2010 yılında tartışılan emeklilik reformu sürecinde daha militan ve etkili eylemler öğrenci gençliğin önderliğinde gerçekleşirken, bugün de talepleri daha militan olan, mücadeleyi daha güçlü ele almak isteyen gençliktir. Emeklilik sorusunda kâğıt üstünde gençliğin hiç konu edilmemesi, gençliğin yaşadığı geleceksizlik kaygısını görmezden gelmektedir. "Geleceğimiz için bu yasa karşıyız" diyerek eylemler, işgaller gerçekleştiren gençlik aynı zamanda bu yasa tasarısının esas hedefi/esas mağduru olduğunu da belirtmektedir. Bu noktada eylemlere gençliğin yoğun katılımı, daha militan bir duruş içinde olması, ülke çapında yaygınlaşmasa da, uzun süreli olmasa da üniversite işgalleri geliştirmesi gibi pratikleri gençliğin yaşadığı rahatsızlığı ve buna karşı verebileceği tepkiyi göstermektedir.

GERÇEKLER İŞİĞINDA FRANSA

Toplumsal itirazların/hareketlerin yoğun olduğu, tarih sahnesinde grevlerle gündem olan bir coğrafya olan Fransa'da bu hareketlerin kazanım sağlayamaması ya da devlete geri adım attıramaması bize sınıf mücadelesindeki derin eksikliği de göstermektedir. Gerçek bir komünist partisinin kitlelere önderlik edemeyişi gelişen sokak hareketlerinin iktidar hedefinden ziyade "yasanın geri çekilmesiyle" kendini sınırlamasını beraberinde getirmektedir. Esasta sendikaların çok yoğun ve örgütlü ol-

ması, kitle hareketlerinin sendikalist harekete yedeklenmesini ve öncülüğün bununla sınırlanmasını doğurmaktadır. Sınıf mücadelesinde sendikaların rolü tartışmasız önemlidir; fakat mevcut durumda bu sendikaların sınıfsal duruşu da sınıf mücadelesinin gerekliliklerini yerine getiremeyecek kadar cılız olmasında, hatta yer yer sınıf mücadelesini yadsıyan pozisyonda olmasında önemli bir etkidir.

Bu anlamda Fransa'da eylemlerin ve grevlerin yoğun olması da bu eylemlerin kazanım sağlayamadan sönmelenmesi de mevcut sınıf mücadelesinin bir gerçekliği olarak karşımızda durmaktadır. Başarısızlıkla sonuçlanmasa da tarihte proletaryanın ilk iktidar deneyimi olan Paris Komünü'nün yaşandığı bu coğrafyadan çıkarılacak dersler ışığında ve Komünist Parti önderliğinde çok daha büyük kazanımlar, hatta iktidarı hedefleyecek ve bu yolda çetin mücadeleler yaşayacak bir süreç hayal değildir. İşçilerin, emekçilerin ve gençlerin müthiş oranda müdahil olduğu bu reform sürecinden çıkarılacak en büyük ders ise ancak sınıf mücadelesinin gerekliliğini yerine getiren komünistler önderliğinde halkın gerçek kazanımını sağlayacağı olmaktadır.

GAZİ, HALEPÇE, BEYAZIT KATLIAMLARIN HESABINI SORACAĞIZ!

Zulüm, baskı, işkence, katliam olguları tarihte egemenlerin ezilenlere yönelik bastırma ve sindirme aracı olarak kullanıldı. Ülkemiz özgülünde mart ayı birçok katliamın yaşandığı bir ay olma özelliği taşımaktadır. Mart ayı katliamların yanı sıra esasta direnişin, isyanın ve başkaldırının ayıdır. Biz biliyoruz ki faşizmin katliamları, işkenceleri, baskı, imha ve inkâr saldırıları, halkın öfkesini dindiremeyecek, isyan ateşini söndüremeyecektir. Bu bilinçle mart ayında yaşanan katliamların hesabını direnişle sormalı, mücadeleyi büyütmeliyiz.

16 MART 1988 HALEPÇE KATLIAMININ 35. YILI: ELMA KOKUSUYLA GELEN KATLIAM!

Tarih 16 Mart 1988... Irak savaş uçakları Halepçe'yi bombaladı. Ortalığa keskin bir elma kokusu yayıldı. Çocuklar kokuya doğru koştu. Son sözleri "Daye bêhna sêve tê" yani, "anne elma kokusu geliyor" oldu.

Faşist diktatör Saddam Hüseyin ve Hasan Ali Mecid (Kimyasal saldırıları operasyonları yönettiği için "Kimyasal Ali" olarak tanındı) Kürt sorunundan "sonsuz kadar kurtulmak" için "Enfâl" ismini verdiği Irak tarihinin en kanlı katliamına girişti. Kara harekât-ları, havadan bombalamalar, yerleşim yerlerinin sistematik bir şekilde yıkılması, toplu zorunlu göçler, idam mangaları ve kimyasal saldırılar Enfâl katliamının başlıca yöntemleriydi.

Kimyasal bombalar ilk olarak Balisan Vadisi'nde kullanıldı. Bu saldırıda kaç kişinin öldüğü hâlâ tam bilinmiyor. Balisan'ı, Sanexsê köyü takip etti. Kimyasal saldırıların üçüncüsü ve en büyüğü ise Halepçe'ye yapıldı; 76 bin kişinin yaşadığı Halepçe'de çoğu kadın ve çocuk en az 6.357 kişi alçakça katledildi ve 14 bin 765 kişi yaralandı.

GAZİ VE ÜMRANIYE BARİKATLARI TUTUŞMAYA DEVAM EDİYOR

Muhafif ve isyancı duruşuyla yıllardır devletin hedefinde olan, sindirilmeye çalışılan yoksul-emekçi halkın yaşadığı mahallelerin başında gelen Gazi Mahallesi, 12 Mart 1995 günü yaşanan polis, asker ve kontra güçlerin saldırısında 18 kişiyi toprağa verdi.

Kahvehaneye açılan ateş sonucu Ale-

vi dedesi Halil Kaya'nın hayatını kaybetmesiyle başlayan olaylarda, Alevilerin öncülük ettiği direnişi kırmak amacıyla; devletin günlerce polisiyle, askeriyle, panzeriyle yaptığı saldırılarda 18 kişi katledildi.

Alevilerin muhalif duruşu şiddet ile bastırılmaya, sindirilmeye çalışılmış, Gazi'den başlayan direniş ülkenin dört bir yanına yayılmıştır.

12 Mart günü Gazi Mahallesi'nde başlayan katliam, Ümraniye 1 Mayıs Mahallesi'nde sürmüş, polis ve askerlerin açtıkları ateş sonucu 4 kişi katledilmişti.

Devletin katliam politikası günümüzde farklı boyutlara evrilip sürerken; Gazi ve Ümraniye'de 23 yıl önce kurulan barikatlar bugün de tutuşmaya devam ediyor.

16 MART 1978: BEYAZIT KATLIAMININ 45. YILI

16 Mart 1978'de İstanbul Üniversitesi Merkez Binası'ndan toplu halde çıkan öğrencilerin üzerine faşistler tarafından atılan bomba ve ardından gerçekleşen silahlı saldırı sonucunda 7 öğrencinin ölümünün onlarcasının da yaralanmasının üzerinden 45 yıl geçti.

Öğrenci gençliğin muhalif duruşunu, devrimci mücadelesini kontra ve faşist güçler aracılığıyla bastırmaya çalışan devlet, 7 İstanbul Üniversitesi öğrencisini katletti.

Devlet katliamından sonra "göz boyamak" adına Ülkü Ocakları İstanbul İl Başkanı Orhan Çakıroğlu, o dönem Ülkü Ocakları'nda görevli Mehmet Gül, dönemin MHP İstanbul İl Başkanı Kazım Ayaydın ve Ahmet Hamdi Aksoy gözaltına aldı. Sanıklardan Sıddık Polat ise Elâzığ'da yakalandı.

Hukuk ve İktisat Fakültesi öğrencilerinin üzerine "Kahrolsun Komünistler" diye atılan NATO yapımı TNT kalıplarını devletin tetikçisi, eli kanlı faşist Abdullah Çatlı'nın temin ettiği ortaya çıktı. 16 Mart Beyazıt Katliamı'nın 45. yılında devletin kontra güçleri tarafından katledilen Hatice Özen, Cemil Sönmez, Baki Ekiz, Turan Ören, Abdullah Şimşek, Hamit Akıl ve Murat mücadelemizin ön saflarında bayraklaşmaya devam edecek.

KAVGADA

ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Niyazi Gündoğdu: 1956 yılında Sivas'ın Hafik ilçesinde dünyaya gelen Niyazi Gündoğdu, İstanbul'da Proletarya Partisi saflarında mücadele yürüttü. Okmeydanı Kültür ve Dayanışma Derneği (Ok-Der) başkanlığı yaptı. 1977 yılında çeşitli derneklerin basılması sırasında Ok-Der'den Niyazi Gündoğdu da gözaltına alınarak tutuklandı. Hapishaneden çıkarılmaz askere alındı. 16 Mart 1983 tarihinde tekrar gözaltına alınarak bir gün sonra işkencede katledildi. Niyazi Gündoğdu, katledildiğinde Proletarya Partisi üyesiydi.

Mustafa Akdal: 19 Mart 1982'de Almanya'da geçirdiği bir trafik kazası

sonucunda yaşamını yitirdi. Ölüm-süzleştğinde Proletarya Partisi militanıydı.

Emin Uğurlu: Proletarya Partisi saflarında mücadele yürütürken 27 Mart 1982'de Almanya'da geçirdiği bir trafik kazası sonucu hayatını kaybetti. Ölüm-süzleştğinde Proletarya Partisi militanıydı.

Hasan Gazoğlu: 30 Mart 1981'de Necdet Oynargül'ün katledilmesinin ardından yapılan operasyonlarda gözaltına alınan Hasan Gazoğlu, Beyoğlu Emniyeti'nde işkencede katledildi.

Ahmet Muharrem Çiçek: Elâzığ Kara-

koçan'da dünyaya gelen Ahmet Muharrem Çiçek, üniversite öğrenimine kadar gerici kültürün etkisi altındaydı. Liseyi bitirdikten sonra İstanbul Tıp Fakültesi'ne kaydını yaptırdı. Bu dönemden sonra öğrencilerin akademik-demokratik talepleri doğrultusundaki mücadelesinden, anti-faşist, anti-empyalist mücadeleden etkilendi. Öğrenci gençliğin pratik faaliyetleri içinde giderek militanlaşan Ahmet Muharrem Çiçek, Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimini bir silah gibi kullanarak yıllar yılı kendisini çevreleyen gericiliğin etkisini üzerinden hızla attı. Ahmet Muharrem Çiçek, içinde yer aldığı Proletarya Partisi saflarında gelişmekte ve yetkinleşmekteydi. Parti Üyesi ve Halk Ordusu İstanbul Bölgesi gerilla komutanı olan Ahmet Muharrem Çiçek, 19 Mart 1973 tarihinde İstanbul Şehremini'de polisle girdiği silahlı çatışmada ölüm-süzleşti. Ahmet Muharrem Çiçek son mermisine kadar düşmanla dişe diş çatışarak, mermisi bittikten sonra hiçbir değer düşmanın eline sağlam geçmemesi için silahını parçaladı. Bu tavır yoldaşlarına Parti değer-

lerinin korunması ve düşmana teslim edilmemesi konusunda önemli bir gelenek bıraktı.

Hıdır Yıldız: Henüz 17 yaşındayken Halk Ordusu'na katıldı. 17 Mart 1985'te Hıdır Yıldız'ın da aralarında olduğu birlik, bir görev için gittikleri Hozat'a bağlı Mıstıkan köyünde pusuya düştü. Nöbette olan Hıdır Yıldız yoğun kar yağışı nedeniyle düşmanı çok geç fark etti. Hemen yoldaşlarına haber verdi ancak kendisi de düşman kurşunlarına hedef oldu. Yoldaşlarının kendini almak istemelerine karşılık; "Beni şimdi burada bırakın ve siz daha önce planladığımız gibi buradan gidin. Aksi takdirde sizin de vurulmanız söz konusu. Oysa siz yaşamalısınız. Duygusal davranmayın." dedi. Düşman güçleri şafak sökerken sonuç alamamanın kudurganlığıyla yaralı olarak ele geçirdikleri Hıdır Yıldız'ı hemen sorguya çekti. O, yaralı halıyla hiçbir bilgi vermedi. Hiçbir sonuç alamayan düşman çareyi Hıdır Yıldız'ı kurşuna dizmekte buldu.

EKB'DEN TÜRKİYE VE SURİYE'DE YAŞANAN DEPREMLERLE İLGİLİ AÇIKLAMA

Enternasyonal Komünist Birlik (EKB) Türkiye ve Suriye'de yaşanan depremlerle ilgili bir açıklama yayımladı.

tkpml3.net sitesinden yayımlanan açıklamada deprem sonrasında TC devletinin faşist karakterinin açıkça görüldüğü belirtildi. Savaş politikalarına ve patronların çıkarına göre bütçesini organize eden TC devletinin depremden sonra tüm gereksinimlere yetersiz kaldığı açıklamada vurgulandı. "Deprem doğal bir afetdir ancak bu denli ağır yıkımlara yol açması kuşkusuz doğal değil, tamamen emperyalizme bağlı aç gözlü egemen sınıfların sömürü sisteminin bir ürünüdür." denilen açıklamanın tamamı şöyle:

"Türkiye ve Suriye'de Deprem Nedeniyle Yaşamlarını Kaybeden Çeşitli Ulus Ve Milliyetlerden Halkın Acılarını Paylaşıyoruz!"

"6 Şubat sabahın erken saatlerinde Maraş'a bağlı Pazarcık'ta 7.7 şiddetinde ve hemen ardından saat 13.24'de Elbistan merkezli 7.6 şiddetindeki depremlerle birlikte Antakya, Osmaniye, Antep, Urfa, Amed, Malatya, Kilis, Adıyaman, Adana, Elazığ ve Suriye'yi de kapsayan büyük bir felaket ve yıkım yaşandı.

"Deprem felaketinin yanında kış mevsiminden kaynaklı bölgede soğuk hava koşullarının da yoksul halkı olumsuz etkilediği, on binlerce insanın yaşamını kaybettiği ve yaralandığı bilgileri gelmektedir. Ancak enkaz altında kalanlar düşünüldüğünde bu kayıp ve yıkımın çok daha büyük olduğu açıktır.

"Savaş politikasına, patronların çıkarlarına göre bütçesini organize eden Türk devletinin faşist karakteri ve halka karşı düşmanca tutumu deprem sonrasında açıkça görüldü. Deprem felaketinin ardından ilan edilen OHAL halka yönelik bir silah, yaşanan yıkımın üstünü örtmeye çalışan devletin bir aracına dönüşmüştür. Gerçeği

halka yansıtmaya çalışan gazetecilere ve devrimci, ilerici kesimlere dönük ambargo, yardımların halka ulaşmasını tekeline alma pratikleri ilk alınan tedbirlerdir. Hükümet ve devlet yetkililerin tutarsız açıklamaları da göstermektedir ki Türk devleti Türk, Kürt, Arap ve çeşitli milliyetlerden halka yönelik duyarsızdır. Depreme hiçbir hazırlık yapmadığı gibi her türlü yardım girişimlerini devlet otoritesini zaafa uğratma gerekçesiyle engellemektedir. Devlet, olanaklarını halkın hizmetine hızlıca sunmadığı gibi dayanışma amaçlı halk inisiyatiflerini engellemekte, göçük altında kalan on binlerce insan yokmuş gibi davranmakta ve bizzat Tayyip Erdoğan tarafından 'her geçen gün daha fazla rahatlıyoruz' açıklamaları yapılmaktadır. Halk enkaz altında can çekişirken, soğuk ve açlık içinde ölüme terk edilirken, şehirlerin yeniden kurulacağı vaat edilmektedir. Deprem ikinci gününde yıkılmış şehirlerin inşa edilmesinde elde edilecek rant hesapları komprador burjuvazinin temsilcileri tarafından açık açık dillendirilmektedir.

"Deprem doğal bir afetdir ancak bu denli ağır yıkımlara yol açması kuşkusuz doğal değil, tamamen emperyalizme bağlı aç gözlü egemen sınıfların sömürü sisteminin bir ürünüdür. Daha fazla kâr edebilmek için doğayı talan eden, insanı sömüren ve daha fazla rant elde etmeye kilitlenmiş yapılaşma ve kentleşme politikası bugüne kadar insanlığın çok büyük felaketler yaşamasına yol açmıştır. İnsanı ve tüm canlıları en iyi biçimde koruyacak ve kollayacak olan tek şey, sömürü sisteminin ve özel mülkiyetin ortadan kaldırılmasını amaçlayan devrimci çizgi ve onun inşa edeceği sosyalist sistemdir, Komünizmdir.

"Türk egemen sınıfları ve devletinin, emperyalizme bağımlı yapısı ile ne kadar zayıf, kırılabilir bir ekonomik sisteme, alt yapıya sahip olduğu açığa çıkmıştır. Faşist devlet, halka yönelik saldırılar için, Kürt ulusu ve ezilen

halklara düşmanlık için devletin baskıcı mekanizmalarını, NATO'ya layık bir savunma sistemine büyük bütçeler ayırmaktadır. Bu yapıyla 'büyük devlet', 'büyük lider', 'dünya devleti' propagandası yaparak halk kitlelerini şovenizmle beslemekten geri durmamıştır. Yaşanan deprem ise devletin kurduğu otoritenin, büyüklüğünün aslında sadece 'kâğıttan bir kaplan' olduğunu göstermiştir. Tüm zayıflığı ortaya çıkmıştır. Daha da önemlisi halkın çıkarları için verecek hiçbir şeyinin olmadığı, yapacak hiçbir yatırımının, yapılacak bir düzenlemenin olmadığını göstermiştir. Halkın daha fazla sömürülmesi, daha fazla yoksulluk içinde kalması, daha fazla kan ve gözyaşına boğulmasını sağlayacak acımasız bir çarklı gibi işlemektedir.

"Türk devletinin bugünkü yönetiminde olan Tayyip Erdoğan ve AKP-MHP faşist ittifakı, bu yıl içinde yapılması planlanan seçim sürecini de gözetecek, güç dengelerini lehine sürdürmek için baskı mekanizmasını daha fazla sertleştirme hesabı yapmaktaydı. Şimdi halkın zaten ekonomik ve sosyal çöküntü ile oluşmuş öfke ve tepkisi depremlerle birlikte daha fazla artmıştır. Bu onlar için yönetme krizinin derinleşmesi anlamına gelmektedir. Bu yönetme krizini yönetmek için ise faşist baskı mekanizmasını daha da sert hale getirecektir. Halka daha fazla saldırarak, siyasal özgürlükleri daha da kısacak, depremin yarattığı ekonomik faturayı halka kesmek için elinden geleni ardına koymayacaktır.

"Deprem felaketi halkın örgütlenmeye ve devrime ne kadar ihtiyacı olduğunu bir kez daha göstermiştir. Felaketlerin en büyük mağduru her zamanki gibi halk olmaktadır. Halk büyük bir acı ve çile içindedir. Ağır katliamlara maruz kalmakta, daha fazla açlığa ve yoksulluğa sürüklenmektedir. Halk bu durum bir 'kader' olarak sunulmaktadır. Oysa halkın kaderi kurtuluşu sağlayacak mücadeledir. Halk elbette kendi kaderini çizecek bir bilince, örgütlenmeye ve

siyasi programa kavuşmalıdır. Kurtuluş ancak bu şekilde olanaklı olacaktır. Daha güçlü örgütlenmek, daha bilinçli eyleme geçmek halkın kurtuluşu için zorunludur.

"Deprem felaketi ve yarattığı sonuçlar Türkiye devriminin bazı zorunluluklarını da açığa çıkarmıştır. Devrim acil ihtiyaçtır. Ancak daha da önemlisi devrimin yolunun nasıl olacağı, halkın hangi yolda örgütlenerek yürüyeceği meselesidir. Çürümüş ve sadece kâğıttan kaplan olan bu sistemi ortadan kaldırmanın yegâne ve tek yolu HALK SAVAŞI'dır. Silahlara ve zora dayanmayan bir devrim mücadelesi kitlelerin gücünü ve kudretini açığa çıkaramayacaktır. Halkın çaresizliğini ortadan kaldırmak için, bir kurtarıcı bekleyen ve ona mahkûm edilen durumu değiştirmesi için TKP/ML önderliğinde Halk Savaşı güzergâhında örgütlenmesi ve mücadele etmesi gerekmektedir. Parça parça iktidarı zapt etmek ve Demokratik Halk Devrimi ile tüm iktidarı ele almak halkın tam ve kesin kurtuluşu sağlaması anlamına gelecektir.

"Biz, Enternasyonal Komünist Birlik (EKB) olarak, Türkiye, Kürdistan ve Suriye'de depremde yaşamını kaybeden her milliyetten halkın acılarını paylaşıyor, yokluk ve yoksullukla boğuşmak zorunda olan, on binlerce ailenin yaralarının sarılması için halkın dayanışmasının örgütlenmesi, devletin otoritesinin yerine halkın otoritesinin şimdiden inşa edilmesi gerektiğini düşünüyoruz. Tüm ilerici, devrimci, demokrat, anti-emperyalist kesimlerin enternasyonalist ruhla harekete geçmesini, ezilenlerin dayanışmasını ve mücadelesini büyütmeye çağırıyoruz!"

"Enternasyonal Komünist Birlik, depremde mağdur olan Türk, Kürt, Arap ve çeşitli milliyetlerden mazlum halkın yanındadır."

Gazi Katliamının 28. yıl dönümünde binlerce kişi bir araya geldi

HABER MERKEZİ- 12 Mart Platformu'nun çağrısıyla 12 Mart 1995 yılında Gazi Mahallesi'nde yaşanan katliamın 28'inci yıl dönümüne ilişkin kitleler Gazi Eğitim ve Kültür Vakfı (Cemevi) önünde bir araya geldi.

Cemevi önünden başlayan yürüyüşle bir araya gelen binlerce kişi bir süre sonra çok sayıda kişinin katledildiği eski yere doğru yürüyüş gerçekleştirdi. Yürüyüşte hayatını kaybedenlerin fotoğrafları ile "Gazi'den Ümraniye'ye Adalet İstiyoruz" yazılı pankart taşındı. Hayatını kaybedenlerin isimleri tek tek okundu. Kitle, okunan isimler için hep bir ağızdan "Yaşiyor!" diye haykırdı. Yürüyüşte, ayrıca depremden etkilenen şehir

isimleri de okundu. Bu sırada sık sık "Hükümet İstifa" sloganı atıldı. Hüseyin Altın Parkı'na karanfil bırakıldı.

"AMAÇ HALKA GÖZDAĞI VERMEKTI"

Katledilen Dilek Şimşek'in kardeşi Erkan Şimşek, kimliği belirsiz kişilerce kiraathane ve pastanelerin tarandığına işaret ederek, "Gazi halkı için bu tür saldırılar yeni değildi. Baskı terör hiçbir zaman eksik olmamıştı Gazi halkı üzerinde. Eli kanlı katillerin amacı halkı birbirine kırdırmak suretiyle Alevi-Sünni çatışması yaratmaktı. Ama Gazi halkı provokasyonu yaptırana da nedenini de biliyordu. Amaç Gazi'de devrimci muhalefeti sindirmek ve tüm devrimci demokrat halka gözdağı vermektir." dedi.

KATLIAMIN SORUMLULARI

Şimşek, katillerin polislerin arasında rahatça kaybolması üzerine halkın

karakola yürüdüğünü ve burada da polislerin halkı taradığını ifade etti. Şimşek, 18 kişinin katledildiği ve yüzlerce kişinin de yaralandığını anımsatarak şunları söyledi: "Günlerce ülkenin gündemine oturan direnişte basında çok net görüldüğü üzere vuruların kim olduğu belli olmasına rağmen, açılan göstermelik davada yargılanan katiller cezalandırılmadı. Sadece katil polislerden Adem Albayrak'a dört kişiyi öldürmekten üç buçuk yıl, Mehmet Gündoğdu'ya iki kişiyi öldürmekten bir yıl sekiz ay ceza verildi. Gazi'de yaşanan bu katliamdan dönemin Başbakanı Tansu Çiller, İçişleri Bakanı Nahit Menteşe, Emniyet Genel Müdürü-İstihbarat Daire Başkanı Hanife Avcı, Emniyet Genel Müdürü Mehmet Ağar, İstanbul Valisi Hayri Kozakçıoğlu, İstanbul Emniyet Müdürü Necdet Menzir ve bunların tetikçileri sorumludur ve cezalandırılmalıdır."

"SORUMLULAR CEZALANDIRILSIN"

Geçmiş dönemde farklı kentlerde yaşanan katliamlara değinen Şimşek, ülkenin şu an yoğun bir tecrit altında olduğunu vurguladı. Şimşek, Alevilere yönelik asimilasyon ve inkâr politikalarının devam ettiğini işaret ederek, "Bu dayatmacı yaklaşımı reddediyoruz. Siyasal iktidar bir taraftan palyatif çözümler ürettiğini iddia ederken, diğer yandan AKD-Sultan-gazi Pir Sultan Abdal Cemevine yıkım kararı dayatmasında bulunmakta ve çeşitli bahanelerle yargılamalar sürmektedir" diye konuştu. "Katiller ellerini kollarını sallaya sallaya toplum için geziyor." diyen Şimşek, katliamın sorumlularının cezalandırılmasını istedi.

Yapılan açıklamanın ardından kitle, Gazi Mezarlığına doğru sloganlarla yürüyüşe geçti. Anma, yapılan saygı duruşu ve açıklamanın ardından mezarlığa karanfil bırakılarak sona erdi.

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!

OKU OKUT!

[yenidemokrasi1](#)

[ydemokrasi11](#)

yenidemokrasigazetesi@gmail.com

[yenidemokrasi](#)

[yenidemokrasi32.net](#)

Özgür Gelecek İçin **Yeni Demokrasi Gazetesi** Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Yönetim Yeri: Kamer Hatun Mah. Al Hatun Sok. No:6 Daire:3 Beyoğlu/İstanbul İletişim: 0212 534 54 76- yenidemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok, 1 Kat, No: 349 Zeytinburnu/İst-0212 501 21 20